

A BÖLCSESSÉG

ŐSI ISKOLÁI

ÉDESVÍZ KIADÓ

A bölcsesség ősi iskolái

ÖSSZEÁLLÍTOTTA

DIANE MUNOZ-SMITH

ÉDESVÍZ KIADÓ
BUDAPEST, 2002

Eredeti kiadás:
The Ancient Schools of Wisdom. A Selection of Teachings from Ramtha
Compiled by Diane Munoz-Smith

Fordította Béresi Csilla
Szerkesztette Molnár Eszter

A fordítás az angol javított kiadás alapján készült, amely Ramtha eredeti tanításait tartalmazza. Az üzenet egyes részei a fordítás sajátosságából adódóan elveszhetnek.

Copyright © JZK. Inc., 1996
Ramtha® Logo copyright © JZK, Inc., 1999
Hungarian translation © Béresi Csilla, 2002
Hungarian edition © Sweetwater Publisher Establishment, 2002
Cover design © Sweetwater Publisher Establishment, 2002

Ramtha tanításaival kapcsolatos kérdéseivel
az alábbi címhez fordulhat:
Ramtha's School of Enlightenment
a division of JZK, Inc.
PO Box 1210. Yelm. WA 98597, USA

Telefon: 00-1-360-458 5201
info@ramtha.com
www.ramtha.com

ÉDESVÍZ KIADÓ. BUDAPEST
Felelős kiadó a Kiadó igazgatója
Tipográfia: TypoStúdió Kkt.
Nyomta Alföldi Nyomda Rt., Debrecen
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

A KIADÓ ELŐSZAVA

Ramtha tanításai egyedülálló metafizikai gondolatrendszert alkotnak, amelynek teljes megértése tüzetes tanulmányozást igényel. Azért nevezzük metafizikusnak Ramtha gondolatait, mivel az emberi létezés alapkérdéseit feszegetik, sorsunkról és eredetünkéről, jóról és rosszról, lélekről, életről és halálról, a világról és a hozzá fűződő viszonyunkról szólnak.

A mód, ahogyan Ramtha a világ elé tárja tanításait, szervesen összefügg ezek tartalmával. Nem tudós értekezést, szellemi játszadozást tart kezében az olvasó, nem kinyilatkoztatott igazságok ezek, amelyek vakhítt követelnek. Nem állnak össze új vallássá, nem is egy új egyház építőkövei. Gondolatrendszere a valósághoz való olyan viszonyt feltételez, amely lehetővé teszi az olvasó vagy a hallgató számára, hogy belépjen ebbe a bölceleti rendszerbe, és első kézből igazolja ennek hitelességét. Más szóval ez az egyedülálló tan átélhetővé teszi Ramtha valóságkoncepcióját, hogy azt a valóság természetéről szóló elmélkedéssé lényegítse.

Ramtha bölceletének ez a sajátága az ősi - görög, egyiptomi és közel-keleti - misztériumvallások beavatási szertartásaira, valamint Európa és megint csak a Közel-Kelet gnosztikus iskoláira emlékeztet. Mindez el is különíti a hagyományos nyugati filozófiáktól.

A hagyományos európai bölcelet alapfeltevése az objektív tudásba és igazságba vetett hit. A tudomány a megismerést a megfigyelhető és érzékekkel visszaigazolható tények világára szűkíti le. Minden, ami ezen kívül esik, azt a babonák birodalmába utalja. Eszerint a valóság és az ember nem több a pusztá anyagnál. Sigmund Freud mélylélektana és emberfelfogása ennek az eszmei vonalnak az egyik jellegzetes példája.

Ezzel szemben Ramthánál a test és az anyag csupán a valóság egyik arca. Valójában mindössze termékei a tudat és az energia által alkotott valóságnak. Az ember Ramtha világképében a valóságot létrehozó tudat és energia. Az anyagi valóság csak egy a hét létsík közül, amelyen a tudat és az energia megnyilvánul. Ramtha a kvantumelmélet megfigyelő fogalmát alkalmazza a tudat és energia leírására. Istent ugyanakkor felsőrendű teremtetőnek nevezi.

A mai ember egy vállrándítással elveti Ramtha gondolatait, és pedig első- sorban szokatlan tálalásuk miatt. Az elutasítás alapja tehát nem a tartalom, hanem a forma, ami több mint gyakori manapság. Beszédes példái ennek a marketing, a kommunikáció, a nyilvánosság kezelésének különböző technikái, az eladás és hirdetés módszerei.

Ramtha szokatlan közlésmódja semmiképpen sem önkényes, és nem felületes meggondolásokon alapul. Ő maga is megfogalmazza ennek okait, annak fontosságát, hogy hallgatóinak és tanítványainak tudatosítaniuk kell magukban a gondolati paradigmákat, az előítéletek gyökereit, a tudattalan ellenszenvet, valamint a hétköznapi érzékelés szabványait.

Ramtha tanítási módszere mindenekelőtt az egyént veszi célba, miközben kezébe adja azokat az eszközöket, amelyekkel lerombolhatja önnön előítéletekből emelt falait. Ennek nyomán tágabb nézőpontból szemlélhetjük a dolgokat, ami lehetővé teszi számunkra, hogy lényegibb, szabadabb, tudatos és eddig nem sejtett módon, sokrétűbben tapasztaljuk meg a valóságot.

Ramtha tanításainak egyik legvitatottabb sajátja éppen közléseinek külső formája. Mivel személyes tapasztalatait adja át, valójában saját személye alkotja önnön bölcséletét, ő ennek eleven tanúbizonysága. Ezért nevezi magát halhatatlan Istennek, tudatnak és energiának, aki valaha, 35 000 évvel ezelőtt emberi alakot öltött Lemúria rég elsüllyedt kontinensén. Már életében sokat töprengett az élet értelmén, s tulajdon megfigyelései és elmélkedései nyomán megvilágosodva legyőzte az anyagot és a halált. Megtalálta a módját, miként viheti magával földi porhüvelyét egy tökéletesen tudatos szellemi síkra, amely maradéktalanul szabad és korlátlan tapasztalást biztosít a teremtés megannyi szférájában, miközben folyamatosan halad előre a megismerés egymást követő fokozatain. Ezt a folyamatot ő egbe emelkedésnek nevezi.

A tény, hogy többé nem kötik a testi létezés korlátai, lehetővé teszi, hogy tudata és energiája egyéb módokon lépjen kölcsönhatásba az anyagi világgal. Gyakran nevezi magát a felhőket tovaűjő szélnek, reggelnek, idegennek vagy az utcasarkon kuporgó koldusnak, aki immár közömbös szemlélőként tekint a világ sürgésére-forgására.

Ramtha a channeling folyamatában közli tanításait. A kifejezés voltaképpen tőle származik. JZ Knight testébe költözve adja tovább tanításait az emberiségnek.

A channel (csatorna) nem azonos a médiummal, mert nem közvetít egy magasabb rendű tudat és a hallgatóság között. A channel nem változatlan: tulajdonképpen az történik, hogy a megszállt test tulajdonosa kiköltözik a testből, s a közlő tudat veszi azt birtokba mindenestől. Ramtha is mindent meglehet Knight testével: kinyithatja a szemét, járhat, táncolhat, ehethet, ivhat, nevet, beszélhet, és ami a legfőbb, személyesen okíthatja tanítványait. Egyedüli csatornája, eszköze mindehhez Knight testi valósága.

Azzal hogy Ramtha egy nő testébe költözött, és nem saját porhüvelyét használja, azt hirdeti, hogy nem csupán a férfiban van meg Isten egy szikrája, hanem a nőben is. E gesztusával azt is akarja mondani, hogy tanításai átadásakor nem a közvetítő, nem egy arc, nem egy külső képmás a fontos - hisz mindez már annyiszor vallott kudarcot a múltban -, hanem maga az üzenet. Az ember lényege eszerint nem korlátozódik sem a testére, sem a nemére. Mint látjuk, maga a channeling jelensége is hű marad Ramtha világképehez. Magyarán, JZ Knight csakis akkor képes tanításai átadására, ha ezek a tanítások igazak.

Mivel pedig a channeling jelensége létrejön, Ramtha is igazat szól. Ezt azért is fontos leszögeznünk, mert a tudomány fejlődése lehetővé tette, hogy élettani, idegéletani és lélektani vizsgálatoknak vessük alá a közvetítő szervezetét. Mindez kizárja a csalás eshetőségét. Az erre vonatkozó tudományos vizsgálatokra 1996-ban került sor, amikor 12 tudósból álló jeles testület - természettudósok, lélekgyógyászok, szociológusok és egyházi emberek - tanulmányozták Knightot a channeling előtt, alatt és után.

Minekutána a tudomány legfrissebb vívmányainak birtokában lefolytat-ták vizsgálataikat, arra a végkövetkeztetésre jutottak, hogy Knight vegetatív idegrendszere oly drámaian reagál Ramtha „beköltözésére”, ami egyértelműen kizárja a tudatos szemfényvesztés, tudathasadás vagy többszörös személyiségzavar lehetőségét.

Ramtha mindent elkövet, hogy hallgatósága lépést tudjon tartani vele. Valamennyi új gondolatát elismélteti diákjaival, akik ezeket önmaguk és egymás számára is megfogalmazzák. Ekképpen gondoskodik arról, hogy mindenki megértse, neveltetésétől és szellemi képességeitől függetlenül. Néha mély filozófiai eszmefuttatásokba vonja be hallgatóságát, máskor dramatizálással, a pszichodráma eszközével teszi érzékletesebbé mondandóját.

Miután egy-egy gondolat magva világossá vált, Ramtha iparkodik ezt személyes, megélt tapasztalattá tenni diákjai számára. Ez a „beavatás” többféle formában jelentkezhet. Ramtha ebben is különbözik más tanítóktól. Magara vállalja a mester, a hierophanész (misztériumvezető) szerepét, akinek hatalma van arra, hogy valóra váltsa szavait. Tanítását ez is az ősi misztériumvallásokhoz és a gnosztikusokhoz közelíti. Tartalmában és formájában ennek ellenére világosan elkülönül az előbbiektől: Ramtha egy szóval sem említi szellemi rokonságát, ehelyett a Megvilágosodás vagy az Ősi Bölcsesség Iskolájának nevezi gondolatrendszerét, amelyet a Nagy Műnek szentel. Nem más ez, mint

Ramtha tanításainak gyakorlati alkalmazása, amelynek során a jelölt megismerheti önmagát és megvilágosodhat.

A fentieket megértve, az olvasónak tudnia kell, hogy a nyomtatott forma nem adhatja vissza Ramtha közléseinek elevenségét, hangjának csengését.

Még a nyelvet is újradefiniálja furcsa szóalkotásaival. Ezek értelme a folyamatos szövegben egyértelmű és világos, sőt egyenesen elengedhetetlen a finom árnyalatok megértéséhez. Az olvasó munkájának megkönnyítésére kisszótárt mellékelünk könyvünkhöz.

Ramtha rajzokkal és ábrákkal tette érzékletessé az olyan elvont fogalmakat, mint űr, tudat, idő, energia, tér stb. Ha pl. azt mondja, „ez”, bizonyára egy ábrára mutat. Mi meghagytuk a szövegben ezeket a kitételeket, mivel a Kiadó azt szeretné, hogy az olvasó is kapjon valamit az ülések élményszerűségéből és közvetlenségéből.

A szöveg gondozásakor nagyon vigyáztunk, nehogy megváltoztassuk a tanítások súlypontjait azáltal, hogy kiemeljük őket környezetükből, még a központosítást is változatlanul hagytuk. Ugyanakkor jól tudjuk, hogy az emberi megértésnek is vannak határai. Ha az olvasó hiteles paradigmaként fogadja el Ramtha közléseit, nagy az esélye, hogy ezek az igazságok megfogjanak, miközben a Kiadó is megőrizte őket szűzies szépségükben.

Ramtha tanításai számos tárgykört fognak át, mégis elsősorban alapkoncepciója kifejtésére szolgálnak. Többször is hangsúlyozta, hogy tanításai lényege egyetlen mondatban foglalható össze: „Istenek vagytok”. De hogyan is értelmezzük ezt a kijelentést? Hisz legalább annyiféleképpen képzelik el Istent, ahány nép él a földön. Ramtha tantételeinek pontos megértéséhez mindenekelőtt saját istenfogalmunkat kell tisztáznunk, majd ennek viszonyát Ramtha istenképéhez.

Mi a dolgok lényege? Hogyan keletkezett a világ? Milyen a mindenség természete? Mi a sorsa? Ramtha e kérdésekre válaszolva legelőször is az űr fogalmát vázolja fel. Az űr a lét ősforrása. „A nagy semmi, amiből minden lehetőség származik.” Az űrben nincs se mozgás, se történés. Isten több filozófiai megközelítése, valamint a monoteista vallások mindentudó, végtelen, tökéletes, transzcendens és változatlan lényt feltételeztek. Ramtha rendszerében a tökéletesség, végtelenség és változatlanóság attribútumaival az űr rendelkezik. Az űr önmagát tartalmazza a nyugalom és mozdulatlanság állapotában. Noha minden mást magában foglal, eredetileg nincs tudomása magáról, mivel a tudás nem lehet meg cselekvés nélkül.

Isten mint teremtő, „ősök” és „mozdulatlan mozgató” fogalmát - ahogyan azt Arisztotelész és Aquinói Tamás papírra vetette - Ramtha az önmagát elgondoló és megismerő úrként közelíti meg. Az elmélkedésnek ez az aktusa elindítja az úr mozgását, amely tudatossá, sőt öntudatossá teszi. Ez a tudati pont Ramtha rendszerében a zéró pont, a megfigyelő, elsődleges tudat, tudat és energia egysége vagy éppen Isten. A zéró pont a megismerés és tapasztalás ősi ösztönével teljes, s egyfajta lehetőséget képvisel az úr végtelenségében. Ez a fejlődés alapja. Az önmagát elgondoló úr hozza létre az embert. Ramtha kijelentése - „Istenek vagytok” - megfigyelőként, a zéró pont megtestesítőjeként, alkotó tudatként és energiaként tételezi az embert.

A zéró pont akkor teljesíti be hivatását, ha ismertté teszi az ismeretlent, s az úr elmélkedését utánozva fejlődni kezd. Mindeközben a zéró pont vonatkoztatási pontként, tükörként szolgál a tudat számára. Ramtha másodlagos tudatként beszél erről a tükröző tudatról. A zéró pont az úr kebelén nyugszik, és nem szab határt a megismerésnek. Tükörképe hozza létre a kézzelfogható, tapintható, időben és térben létező valóságot. Dinamikus aspektusa a szellem, amennyiben az akarat vagy szándék törekszik megismerésre és tapasztalásra. Miközben a zéró pont felderíti az úr és a tükröző tudat lehetőségeit, létrehozza a hét tudati szintet, s ennek megfelelően az idő, tér és rezgések hét síkját. Ezt a tudat és energia szintjein lefelé tartó utat nevezzük involúciónak. A visszafelé, Istenhez és az úrhöz vezető út az evolúció. A lélek nem azonos a szellemmel. Ramtha az Élet Könyveként emlegeti a lelket, amely minden tapasztalatot megőriz. Így párolódik bölcsességgé az involúció és evolúció nagy utazása.

Emberi létünk gyarlóssága fejeződik ki a feledékenységben, amely nem vesz tudomást eredetünkről és sorsunkról. Az utazó, a tükröző tudat annyira elkötelezte magát a létezés leganyagibb, leglassúbb síkja mellett, hogy közben elfeledkezett önnön halhatatlanságáról és isteni természetéről. Az ember elidegenedett önmagától, a benne élő Istentől, és segítséget kért egy külső erőtől. Ezenközben megtagadta saját isteni mivoltát, és minden változást elvet, amely megszabadíthatná jelenlegi nyomorúságából.

Fontos megjegyeznünk, hogy Ramtha gondolatrendszerében az anyagi világ a legsűrűbb létsík és az emberi test soha nem rossz, megvetendő vagy természetéből adódóan romlott. A gnosztikus hagyományra jellemző dualizmus, - amely jó és rossz, fény és sötétség, bűn és erény párharcát feltételezi - nincs jelen Ramthánál. Az viszont fölöttébb nem kívánatos, hogy valaki megmaradjon a tudatlanság és tagadás állapotában, és mit se

kíváncsi meg tudni valódi természetünkről és sorsunkról. Nevetséges korlátainkat panasznunk, amikor tudatként és energiaként mi magunk hoztuk létre ezeket.

A megvilágosodás útja visszavezet a zéró ponthoz. Ezenközben beteljesítjük küldetésünket, ismertté tesszük az ismeretlent, s nem szűnő bölcsességgé változtatjuk a tapasztalást.

A Nagy Mű egyes mozzanatait úgy tervezte meg Ramtha, hogy megértse tanítványaival gondolatait. Mindez az önmagát elgondoló űr ténykedéséhez igazodik, amely megszülte a tudatot és az energiát, majd pedig létrehozta a valóság „éppíglyét”.

Összegezve tehát elmondhatjuk, hogy Ramtha bölcséletének négy sarkköve az űr, a hét valóságsíkot létrehozó tudat és energia, az „Istenek vagyatok” állítása, valamint az ember küldetése, hogy megismerje az ismeretlent. Az ősi bölcséletekben sok nyomát találni e gondolatoknak, noha az esetek többségében mindez csupán távoli visszhang, amely alig élte túl az évszázadok viharait, s mára már el is vesztette azt az összefüggésrendszert, amelyben értelmezni lehetne. E hagyományok között említhetjük az ókori Egyiptom és Ehnaton fáraó vallását; Buddha önjellemzését, aki felébredettnek nevezte önmagát; Szókratész szavait az erényről és a lélek halhatatlanságáról; Platón ideatanát; Jeszája ben Jószerf életét és tanításait; Szent Tamás apostol munkásságát; a Gyöngyhimnusz; János jelenéseit; Tüanai Apollónioszt; Origenészt; a kathárokat és albigenseket; Assisi Szent Ferencet; a zsidó és keresztény misztikusokat; Keresztes Szent János elképzelését a Karmel-hegyi mennybemenetelről, amelynek csúcsa a fejtető; olyan nagyszerű művészek munkáit, mint Michelangelo és Leonardo da Vinci; Avilai Szent Teréz írásait és misztikus tapasztalatait; Fray Louis de León műveit; a humanistákat; a rózsakereszteseket; a Távol-Kelet mestereit és még sorolhatnánk.

Ramtha tanításai tehát egyedi nézőpontból szemlélik az élet rejtélyét. Keretet adnak a bölcsélet, tudomány és vallás megválaszolatlan kérdéseinek megfejtésére. Jóval túllépik az emberi tapasztalatnak a tudomány és a nagy világvallások által kijelölt határait. Ramtha gondolatrendszere ugyanis nem vallás és nem a valóság filozófiai értelmezése. Olyan igazság, amelyet az emberi faj egy képviselője tapasztalt meg. Ebben az értelemben akár Ramtha tudományáról is beszélhetünk. És most, hogy ő már kitaposta előttünk az utat, megnyitotta az ajtót mindazok számára, akik maguk is el kívánnak indulni az ismeretlen felé.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Legelőször is szeretnék köszönetet mondani JZ Knightnak, amiért engedélyt adott Ramtha jelen tanításainak közreadására. Mélységesen meghatott Ramtha üzenete; azóta figyelek rá, hogy 1988-ban először nyilvánult meg a világ előtt. A szöveg átnézése és a levonatok javítása közben mindegyre új jelentésrétegeket fedeztem fel, ezért nagy megtiszteltetésnek érzem, hogy megoszthatom Ramtha szavait embertársaimmal.

Köszönet és hála illeti meg mindazokat, akik szeretetükkel, tudásukkal, önbizalmukkal és támogatásukkal segítettek az első magánkiadás - *The Ancient School of Wisdom* - létrejöttében, jelesül Diane D'Acutinak, a Ramtha Dialogues rögzítőjének; barátaimnak, Rhiannon (Debi) Kerinsnek, Cheri Wentworthnek, Gábrrielé Herpersnek, Mavis Cunningnek, Linda Furkay- nek, valamint fiaimnak, David és Brien Munoznak. Az ő közreműködésük nélkül ez a könyv soha nem jelent volna meg.

Ez a kötet második kiadása. Létrejöttéért ez úton szeretném hálám nyilvánítani Michelle Horkingsnak, a Horus Publishing, Inc. munkatársának; Greg Simmonsnak, az RSE Products and Services emberének; valamint Kitty McKimnek, Kim Smithnek, Stephanie Milhamnek és Caroline Couture-nak. Nem feledkezhetem meg Pat Richkerről sem, aki a világ legjobb korrektora! Köszönöm nektek felbecsülhetetlen segítségeteket!

Végül, de nem utolsósorban hadd mondjak köszönetet magának Ramthának. Köszönöm, hogy megtartottad ígéretedet, és visszatértél, köszönöm, hogy szeretetteddel visszaadtál az életnek.

TARTALOM

A Kiadó előszava	5
Köszönetnyilvánítás	11
Bevezetés	15
Rövid történeti áttekintés	16

A VALÓSÁG MIBENLÉTE

Reggeli ülés	21
Délutáni ülés	55

Az ÓSI BÖLCSESSÉG ELPUSZTÍTÁSA ÉS ÚJJÁÉLESZTÉSE

Reggeli ülés	79
Délutáni ülés	109

A HETEDIK PECSÉT ÉS A FÉNYBŐL SZÓTT RUHA

Reggeli ülés	127
Délutáni ülés	155

Kisszótár	179
Kiadványjegyzék	196

BEVEZETÉS

Jelen kötet tartalmazza az utolsó hagyományos dialógusok anyagát. Egészen idáig Ramtha hallgatósága székeken foglalt helyet. Nem volt szó „kézzelfogható”, közvetlen tapasztalatról, Ramtha csupán elmondta, amit meg kellett osztania a világgal. Bár ezt is párbeszédnek nevezték, jobban illett volna rá a monológ megjelölés! Hiszen tapasztalatok híján ugyan hogyan is érthettük volna meg, miről beszél Ramtha!

Úgy tűnik, a Megvilágosodás Iskolájának létrehozása szándékai szerint való. Itt élő igazsággá válik ugyanis a bölcselete.

Ez a kötet összefoglalja Ramtha tanításait. Foglalkozik a valóság és az idő természetével. Ráébreszt minket arra, miért vagyunk itt, és honnan jöttünk. Megismertet az ősi bölcséleti iskolák működésével, megtudjuk, miért volt olyan fontos a tanításuk: hogy felébredje a bennünk élő Istenséget. Elmagyarázza, hogy a hajdani civilizációk elterjedésével eltűntek az ősi bölcsélet iskolái valamennyi résztvevőjükkal együtt, kivéve azokat, akik a hegyekbe és a barlangok mélyére húzódtak vissza. Eljött az ideje, hogy - új módon - ismét meghonosítsuk az ősi tanításokat. Többé nem maradhatnak rejtve a világ szeme elől. Ramtha olyan iskolát álmódott meg, amely mindenki előtt nyitva áll, aki meg szeretne ismerkedni elődei örökségével.

Dialógusain Ramtha a Megvilágosodás Iskolájának alapjait is lefektette, amennyiben a tudás magvait a tudatalattiba plántálta. Tanításai itt szunnyadnak majd, hogy évek múltán kisarjadjanak, miközben mi spirituálisan gazdagodva elgondolkozunk rajtuk. Az elkövetkező hét évben, és persze azon is túl, megtapasztalhatjuk Ramtha minden egyes mondatának hitelességét.

Közvetlenül a mostani dialógusokat követően Ramtha megváltoztatta „előadói” stílusát. Többé nem vesztegetett időt az alapok lefektetésére, ehelyett úgymond „szavak nélkül” tanított. A Megvilágosodás Iskolája két hét múlva alakult meg Colorado államban, a Snow Mountain Parkban. Többé nem ültünk feszengve a székeinken, hogy passzívan hallgassuk szavait. A Megvilágosodás Iskolájának létrehozásával együtt Ramtha új tudományát kezdett oktatni, a tudat és energia tanát (amelyet előszeretettel nevez T&E-nek), Mi pedig leültünk a földre, kényelmes szabadidőruhába öltöztünk, miközben a T&E tanárról hallottunk, amely

úgymond első kézből, kézzelfoghatóan megismertetett minket az űr mibenlétével.

Azóta az iskola tovább bővült, és több új szakággal gazdagodott. Ramtha ugyanis hihetetlenül nagy tudású tanár. Ám nem csupán oktatja hallgatóit, mindig föl is rázza, sőt mulattatja is őket mérhetetlen tudásával és szenvedélyes hangnemével.

A jelen kötet azoknak a dialógusoknak az anyagát tartalmazza, amelyekre 1988. május 13. és 15. között került sor. Mivel Ramtha beszédmódja meglehetősen egyedi, s egy sereg szokatlan szót és érdekes nyelvtani szerkezetet használ, itt-ott muszáj volt megtoldanom mondatait a hiányzó kötőszavakkal, másutt a szavak sorrendjén változtattam az érthetőség érdekében. Ennek ellenére bízást állíthatom, hogy mondandójának java részét szerkesztetlenül és változatlanul adtam közre.

Ramtha könyvei, az eredeti hangszalagok és videokazetták az érdeklődők rendelkezésére állnak. Kérem, nézzék meg a könyv végén található kiadványjegyzéket!

RÖVID TÖRTÉNETI ÁTTEKINTÉS

JZ Knighttal valami egészen furcsa dolog történt 1977 egyik csöndesnek ígérkező vasárnap délutánján. A konyhája kellős közepén megjelent egy több mint kétméteres, csillámló lény, amelyet azonban csak Ő látott és hallott. A lény kerek perec kijelentette:

- Szeretett asszonyom, azért jöttem, hogy átsegítsem a szakadékon.

Miután JZ magához tért első megdöbbenéséből, Ramtha - mert ez volt a különös lény neve - elmagyarázta neki, ki ő, és mit keres ott.

35'000 évvel ezelőtt Ramtha egy kisfiú volt Onájban, Atlantisz egyik kikötővárosában. Leműrként szennyben, mocskokban és nyomorúságos szegénységben kényszerült élni; még a kóbor kutyaikkal is jobban bántak, mint vele és társaival.

Tizenkét éves korában megrázó élményben volt része: eltemette utolsó két hozzátartozóját, anyját és kishúgát, akiket halálra éhezettek az embertelen atlantiszi törvények. Ramtha szíve haraggal és keserűséggel telt meg. Harcba hívta hát népe ismeretlen Istenét, mert úgy érezte, mindannyiukat cserbenhagyta. Ezzel az Istennel a legmagasabb általa ismert hegyen kívánt megküzdeni, ezért hosszú útra indult. Nem volt semmije, egyedül a gyűlölet éltette és táplálta.

Két év alatt verekedte fel magát a hegyoromra, és jutott vissza népéhez. A csúcson átkozni kezdte az ismeretlen Istent, de nem kapott feleletet. Amikor kétségbeesetten ostorozta Istenét, miért hagyta el a népet, amely tiszta szívéből tisztelte, szépséges asszony jelent meg előtte. Az asszony átadott neki egy kardot, és azt mondta, ezzel valójában önmagát kell legyőznie.

Ramtha bosszút esküdött népe elnyomói ellen, s a hatalmas kardot villogtatva, szörnyű fénnel a szemében rontott le a hegyről. Amikor megérkezett Onájba, ledöntötte a városkapukat, és porig rombolta a várost. A lemű- rok köréje gyűltek, és megválasztották vezérüknek. Együtt létrehozták a világ legelszántabb hadseregét, és hadat üzentek a föld valamennyi zsarnokának. Ramtha élete végére hadinépe mintegy kétmillió főt számlált, s az ismert világ kétharmadát mondhatta magáénak.

A hadakozás tizedik évében Ramtha és serege megnyert minden csatát, amelyre kötelezte magát. Bármerre járt is, iszonyú híre megelőzte, mi több, azt rebesgették, hogy halhatatlan. Idővel a sereg egy békés völgybe érkezett, ahol letáborozott.

Már vagy három hónapja időztek ott, amikor követ érkezett a táborba, s a közeli Nabor város tanácsnokai üzenetét hozta, akik egyezkedni óhajtottak Ramthával a béke reményében. Ő beleegyezett, hogy leül velük tárgyalni.

Mikor belépett a palota tanácstermébe, házigazdái arra kérték, hagyja hátra a kardját, hiszen békés szándékkal érkezett. Engedett kérésüknek, és átadta a kardot. Még mielőtt ráébredt volna, hogy mi történik (s miután ös- szetűzött a fennhéjázó tanáccsal), egy alattomos nábori hátulról ledöfte kardjával, majd kihúzta a pengét, halálra ítélve a hiszékeny vezért.

Őt azonban elszántsága és pusztá akarateréje megmentette az életnek, Öklét szorítva sebére elállította a vérzést, majd minden erejét összeszedve feltápáskodott. Támadói megrémültek! Most már bizonyosak voltak abban, hogy igaz a hír, amelyet ellenségük halhatatlanságáról rebesgettek. Félelmükben szertefutottak. Ramtha elküldött egy szolgát az embereiért, akik visszavitték a táborba, s egy sereg asszony gondjaira bízták.

A lábadozó Ramtha ezután hét évig ült egy szirten, miközben égette a szégyen, hogy asszonyok kezére jutott. Sebe oly mély és fájdalmas volt, hogy sem aludni, sem mozogni nem tudott. Erőtlenül, magányra kényszerítve nem maradt más dolga, mint hogy a természet titkain töprengjen. Miközben a körülötte nyüzsgő életen elmélkedett, végre megértette, ki és mi az ismeretlen Isten.

Amikor végül lejött a szikláról, immár a megvilágosodás olyan fokára jutott, hogy egész hátralévő életét a megismert igazságnak szentelhette. A háború hatvanharmadik évében maga köré gyűjtötte népét. Százhusz napig velük maradt még, és tanította őket. Az utolsó reggelen a nagy Ramtha ellejtette a felkelő nap táncát, majd a tündöklő égitesttel együtt ő is felemelkedett az égbe, megígérve népének, hogy visszatér.

Visszatéréssel az volt a szándéka, hogy ott folytassa tanításait, ahol valaha, réges-régen abbahagyta. Mindehhez leánya, JZ testét vette kölcsön. Láthatatlan akart maradni, mert nem kívánt újabb bálványokat adni az embereknek. Azt is meg kívánta mutatni, hogy Istennek nincs neme; hogy Ő egyszerre nyilvánvaló és megismerhetetlen; hogy nem korlátozhatjuk önmagunkat egyetlen körülírható személyiségre.

Ezért aztán 1978-ban JZ beleegyezésével Ramtha dialógusokat kezdett adni, tanítván mindazokat - öregeket és fiatalokat -, akik meghallották hívását. 1988-ban JZ farmján, Yelmben megalapította a Megvilágosodás Iskoláját, amely a mai napig működik.

*Diane Munoz-Smith
1996 júliusa*

*A Ramtha iskolájába járó valamennyi
tanulótársamnak ajánlom ezt a könyvet,
hogy e lapok ismeretanyaga
továbbsegítse őket útjukon,
ahogy engem is segített valaha.*

A valóság mibenléte

REGGELI ÜLÉS

Szívesen vagytok itt? Igen? Mert én a magam részéről borzasztóan örülök, hogy együtt lehetek veletek, az általatok ismert idő keretei között. Azt is nagy megtiszteltetésnek érzem, hogy odafigyeltek rám, és mindig örömmel tölt el a szeretetetek. Úgy legyen.

Igyunk hát egy kortyot, és beszéljünk a valóságról! Fontoljátok meg minden egyes szavamat, s eggyé válva velük tágítsátok ki éneteket, hogy kiteljesíthessétek önmagatokat.

*A lényemben lakozó Isten
szól mindahhoz, aki lehetnék,
hogy felfedezőutam végén
megismerjem önmagam.
A bennem lakozó Istent
szólítom,
hogy e képmás nélküli erő
uralja életemet,
ő vezérelje utamat.
Jer hát elő,
nyisd meg elmémet
és könyvemet,
nyisd meg a tudásnak,
az erőnek és a kitartásnak.
Úgy legyen.
A bennem lakozó Istennek.*

Mindig a bennetek lakozó Istenhez szóljatok. Lássunk munkához!

Boldog vagyok - ez a ti kifejezéseitek -, telve vagyok örömmel, hogy elzarándokoltatok ide tanulni. No persze, az itt egybegyűltek közül nem mindenki a szellemi gyarapodásért jött. Van, aki csak tétován akar valamit, ez azonban nem a tanulás. Ám azok, akik ma meghallják tanításomat, újraélik az ősi tudást, és óhatatlanul gondolkozni kezdenek. Életüknek az a területe lép majd működésbe, amely lap az övék az Élet Könyvében, azaz a lelkükben, igaz valójukban.

Nem fontos, hogy e tanítás hosszú lére eresztett legyen; erre semmi szükség. Tanaim ugyanakkor messzire hatnak, s számtalan kérdésre választ adnak. Megválaszolják többek között gyarlóságaitok, tudatlanságotok, esendőségetek és tehetetlenségetek okait. Rávilágítanak arra, kik is vagytok valójában, s miért köszöntött rá az emberiségre a jelenkori identitásválság.

A tudás azonban nem egyszerű bűvésztűkk. Hatalmasabb akár tízezer *üzenetnél** is. Hatalmasabb a királyok aranyánál, mert a helyesen felhasznált és alkalmazott tudás gondolkodásra és érzelmi állásfoglalásra serkent. Ez pedig lassacskán felvilágosít titeket a személyiségnek nevezett valami mibenlétét illetően. Közelebb visz annak a titoknak a megfejtéséhez, amely ti magatok vagytok. Márpedig minden, ami körülvesz titeket, ennek a titoknak az egyenes ágú következménye!

A tudás kitágítja a tudatot, amely így sohasem fogja vissza magát, hanem folyamatosan tágul. Éhes elme, szomjas lélek. Az élet megannyi kalandja a személyiség és a tudat folyománya. Ezeket a tudatnak nevezett idea és a személyiség hívja életre.

Az én időmben magam is bőségesen kivettem a részem az élet örömeiből, amely nagylelkűen bánt velem! A tenyerén hordozott, úgymond. Ám mindez valójában az elme összeomlását jelentette. Pontosabban fogalmaznék, ha az mondanám, az élet kicsiszolt, amíg dédelgetett. Ugyanakkor a királyok aranyáért sem adtam volna oda a tudásomat, hiszen ez vezet el az örökkévalósághoz.

Az igazság csak annyiban érvényes, amennyiben a személyes fejlődést támogatja. Márpedig ti éppen ennek érdekében jöttetek. Nem azért vagytok itt, hogy királlyá koronázzanak titeket, nem azért, hogy gazdagok vagy szegények, áldozatok vagy zsarnokok legyetek; még csak azért sem, hogy mestereknek mondhattok magatokat.

Azért vagytok itt, hogy a tudatalattit tudatossá tegyétek. Azért, hogy felébresszétek Istent. Ez a ti küldetésetek. A fény országútján ezt hívják örökkévalóságnak. Soha, semmilyen körülmények között ne váltsátok aprópénzre magatokat, ne cseréljétek fel az örökkévalóságot holmi csip-csup kívánságokért. Soha ne zárjátok be elméteket az új ismeretek előtt, csak mert attól

* Az üzenet a fejlődést elősegítő tapasztalat. Sokféle formában jelentkezhet, megtestesítheti valamely személy, tárgy, helyzet, stb.

tartotok, hogy nem vagytok alkalmasak a tanulásra, vagy mert komfortzónátok többé nem teszi szükségessé a gondolkodást. Egész léteketek az evolúció nagy utazásáról szól.

Nem azért van itt a helyetek, mert féltetek a változásoktól.* Nem azért kell itt lennetek, mert a pénzetek elvesztésétől rettegtetek, vagy mert még többre áhítoztok! Azért van itt a helyetek, mert ezt diktálja a lelketekben lakozó Isten. Ezt kívánja meg a következő pillanat, hiszen fejlődniötök kell, hogy megismerjétek azt az alaktalan, külső forma nélküli lényt, amely a lét teljességének foglalatata, a legvégső tekintély és hatalom!

Igen, a tudás; mindig a tudás tanára voltam. Bűvésztükkjeim nem vásári mutatványok, csak eszközök arra, hogy tudásom úgymond a „valóság talaján” is megnyilvánulhasson. Hisz tudom, hol álltok ti a jelen pillanatban, s mi az a következő lépés, amely továbbforgatja az Élet Könyvének lapjait, egészen a legvégsőig, a hetedik pecsétig. Én már innen integetek nektek, miközben útjelző táblákat helyezek el az ide vezető úton, hogy valamennyien hazatalálhassatok! Márpedig a tudás az, amely ezeket a jelzéseket lefekteti, semmi más!

Ma tehát az a dolgunk, hogy felélesszük tetszhalálából az ősi kozmológiát, hogy megújítsuk az ősi bölcsességet, amelyet a régi idők iskoláiban ta- nítottak. Ti iskolát emlegettek, noha hajdanában az iskola a létezés elsajátítását, főpróbáját jelentette. Azóta persze nagyot változott a világ, s ma az iskola is másképpen fest; s nektek nem kell évekig itt rostokolnotok.

A hajdani iskolákban az első évben a valóság természetéről hallottak a tanulók, ennek az ismeretnek az elsajátítása ennyi ideig tartott. A tanulmányok hét évet vettek igénybe; minden évet az evolúció következő lépcsőfokának, a következő dimenzióknak, tudati szintnek szenteltek, míg azután a hetedik évre az addig tanultak egységes világképpé álltak össze. Én most egyetlen nap alatt osztom meg veletek a régi idők iskolájának egyéves tananyagát.

Ez a tananyag az élet csodájáról szól.

Azóta persze a naptár is megváltozott. Ti a Gergely-naptárt használjátok, az akkori csillagászati viszonyoknak azonban a Julianus-féle időszámítás felelt meg inkább, mivel az időnek egy töredékében a Nap még nem forgott a tengelye körül, hanem örök felhőtakaró borította. Egy hajdani év mindenestre egy kicsit különbözött a maitól.

* Utalás ez Ramtha 1988 májusában tartott előadására, amelyben megjövendölte a Földre köszöntő változásokat, és elmondta, hogyan lehet ezekre felkészülni.

Mire juthatunk tehát néhány óra leforgása alatt? Ugyan miféle elme tud átadni ilyen rövid idő alatt ilyen tetemes tudást? Nos, ezt az elmét Ramthának nevezik.

Sokat veszítetek majd azzal, ha az elsajátított ismeretek nem szűrődnek át úgy a mindennapjaitokba, mint a régi idők iskoláiban, amelyek napról napra kamatoztatták ennek az eleven jelenlétnek az energiáit. A régi módszerrel egy év elég lett volna, hogy tűzlényekké váljatok.

Én csupán szavakba foglalhatom nektek, miről szólt az első évi tananyag, azután megkísérlem némi étellel is megtölteni a szavaimat. Nem kis teljesítmény azonban egyéves anyagot egyetlen nap alatt elvégezni! Mindamellett, amit ma megtanultok, arra készítek majd titeket, hogy tudatokat kitágítva az új ismeretek megemésztésére törekedjete. Ehhez meg kell majd nyitnotok elméteket, ami maga után vonja az agyalapi mirigy működésbe hozását.

Egy csak a bökkenő: azt mondom nektek, hogy a tényleges anyag egyéves, ti pedig már holnap visszajöttök. Márpedig holnap már kétnapi tudást kell feldolgoznotok, amelynek elsajátítása valójában hat évet venne igénybe! Értitek?

Ramtha tehát itt van, hogy mágikus tudásban részesítsen titeket a valóság természetéről, az ősi bölcsességről meg a hetedik pecsétről. Nem sok ez egy kicsit? Mégsem lehetetlen, én igenis meg tudom csinálni! És ti? Tudtok majd követni? Hajlandók is vagytok erre? És tanulni vajon hajlandók vagytok?

Ti tehát - a régi időszámítás szerinti - egy év alatt sok mindent fogtok hallani az üzenetekről, a tudat munkába lendüléséről meg a hetedik pecsétről. Ha ez az egyévi tudás leülepszik, elmétek lángolva megnyílik majd. Úgy legyen. A legveszélyesebb dolog pedig az, hogy áttörjek azon a falon, amelyet a ti valóságértelmezésetek jelent.

Most pedig szóljunk a valóság mibenlétéről.

Mit szeretnél? Mondd meg! *Mennybemenetelt.*

Mit szeretnél? *Mindent.*

És te mit szeretnél? *Világosságot.*

Mit szeretnél? Mondd meg nyugodtan! *Tudást.*

És te mit szeretnél? *Krisztussá akarok válni, mert tudom, hogy megtehetem.*

Mit szeretnél? *Mindazzá akarok válni, ami lehetséges egy emberi életben, mindent meg szeretnék tapasztalni.*

Te mit szeretnél? *Mindazzá szeretnék válni, aki vagyok.*

És te mit szeretnél? *Tudást.* Mit szeretnél tudni? *Mindent, ami megtudható.* Mit szeretnél? *Tudásra vágyom.*

Mit szeretnél? *Boldogságot.* Boldogságot? *Amit a boldogság nekem jelent.* Igen? Csakhogy, tudod-e, hogy mindez csupán az általad annak ítélt boldogság. Mit szeretnél? *Lenni szeretnék valakivé, meg szeretném ismerni önmagamat.* És te mit szeretnél? *Az örökkévalóságba érő tökéletes tudatosságot.*

Enélkül nem is léphetnél át az örökkévalóságba!

És te mit szeretnél? *Igazi megértésre, létezésre és szupertudatra vágyom, Ramtha. Ezt szeretném elérni, át akarok törni a társadalmi tudat korlátain.* És te mit szeretnél? *Örömet.* Örömet!

Mit szeretnél? *Megtanulni mindent, ami megtanulható.* Mindent? Komolyan gondolod? Nem számít, hogy mit?

Mit szeretnél? *Hogy mindazzá váljak, ami lehetek.* Reméljük, elég sokáig élsz ahhoz, hogy megismerhesd valamennyi arcodat.

Mit szeretnél? *Megtudni, hogy Isten vagyok.*

És te mit szeretnél? *Visszatérni a póre létezéshez önmagamban.*

És te mit szeretnél? *Tudni akarok, és e szerint a tudás szerint élni.*

Mit szeretnél? *Nem tudom! Valahányszor azt hiszem, tudom, rájövök, hogy hát ez sem az igazi!*

Mit szeretnél? *Szeretném megismerni és mindenestől megszeretni Istennek azt a teljességét, aki én vagyok.*

És te mit szeretnél? *Megértést.* Megértést? Mit óhajtasz megérteni? *A valóságot.*

Mit szeretnél? *Hazatérni.* Ez minden?

Mit szeretnél? *Örülni!*

Mit szeretnél? *Örömet, békét és felsőrendű létezést.*

És te mit szeretnél? *Azzá az Istenné válni, aki vagyok.*

És te mit szeretnél, mester? *Bölcsességet és boldogságot.*

Mit szeretnél? *Örömet és bölcsességet.*

Mit szeretnél? *Hogy mindaz legyen, ami lehetek.*

Mit szeretnél? *Tudást és hazatérést.*

Hát te mit szeretnél? *Tudni szeretném, hogy lényem legmélyén Isten vagyok.* Mit szeretnél? *Jól szeretném érezni magam!*

Mit szeretnél? *Spirituálisan fejlődni és megbecsülni önmagamat.*

És te? *Lenni szeretnék.* Lenni? Mi szeretnél lenni? *Mindaz, ami a lét, ami én magam vagyok; hogy megismerjem és megéljem a létezés teljességét.*

Mit szeretnél? *Örömet.*

Mit szeretnél? *Tudást és boldogságot.* Igen? És mi van akkor, ha a tudással inkább boldogtalanság jár együtt? *Nem tudom!* Mi van akkor, ha a bölcsesség elszomorít majd?

Mit szeretnél? *Kiteljesedést és felemelkedést.* Kiteljesedést és felemelkedést? *Legvégül mindenképpen a felemelkedést.*

Mit szeretnél? *Hogy mindazzá legyek, ami lehetek, és hogy megismerjem a bennem lakozó Istent; hogy szert tegyek erre az isteni tudásra.*

Mit szeretnél? *Örök fényt és szeretetet.* Örök fényt és szeretetet? *Igen.* Mi van akkor, ha amit eddig mondtam, máris az örökkévalóság fényében sugárzik? Mit szeretnél akkor? *Lerántani a lepleket.* Lerántani a lepleket tudatlanság.

És te mit szeretnél? *Hogy én legyek a megvalósult Isten.*

Mit szeretnél? *El szeretnék merülni a jelen örömeiben.*

Mit szeretnél? *Szeretnék ítélkezés és korlátok nélkül élni.*

Mit szeretnél? *Tudni.* Mit akarsz megtudni? *Folyvást ugyanazt, a teljességet.* Miféle teljességet? És mi van akkor, ha azt mondom, a teljesség megismerése szomorúságot is hoz? *Tudom.* És mi volna, ha a teljesség megismerése mellett az öröme is törekednél? *Ez sem volna idegen tőlem.* Akkor mit is akarsz? *Megismerni a teljességet úgy, ahogyan nekem jó.*

Mit szeretnél? *Szeretném, ha felhagyhatnék végre az örök körben járással, ha hazaérnék egyszer.* Elég az elakadt lemezből, ugye?

És te mit szeretnél? *Hogy megszabaduljak ettől a kemény buroktól, és a világ elé tárjam azt az édes, gyönyörű lényt, amely voltaképpen vagyok.* Csak te gondoldod úgy, hogy nem tetted meg máris!

Mit szeretnél? *Tudást, bölcsességet, és hogy hazatérjek az Atyához.* Tudnod kell, hogy a tudás tapasztalást feltételez, és magától is meghozza a bölcsességet. *Igen, mindenképpen szükségem volna erre.*

És te mit szeretnél, mester? *Fel akarok ébredni.* Felébredni? *Igen.* Egyesek szerint az igazi ébredés a halál pillanata. Ennek ellenére is fel szeretnél ébredni? *Igen.*

És te mit szeretnél? *Tudni és lenni.*

Mit szeretnél? *Olyan tudást, amely elhozza lelkembe az Atya isteni tüzét, hogy az mindent kiélessen az életemben, és megváltoztassa számomra a világot.*

Mit szeretnél? *Kitágítani a valóságot a bölcsesség és világosság felé, hogy olyannak lássam magam, amilyen maszkok nélkül vagyok.*

Mit szeretnél? *Meg szeretném tapasztalni az Istennel való közösséget.*

A valóság az, amelyben élünk, mégsem teljes egészében a mi birtokunk. A helyzet az, hogy amit akartok, az nem a ti valóságotok. No mármost, a valóság a vágyak szükségének hiányát éli, és a vágy nem a valóság. A valóságotok az, hogy nincs a tulajdonotokban az, amire vágytok.

Hogyan változtathattok mindezen?

Tudat és energia. Tudjátok, mit takar ez a két fogalom? A világmindenség, más szóval a kozmosz két nagy alapelve ez. Néhányan közületek tudnak erről. Hadd ismételjem meg még egyszer: a mindenség mindössze erre a két őselvre csupaszítható le. Az univerzum ugyanis nem morális, hanem amorális. Nem szubjektív, hanem objektív. E szűzföldön pedig kizárólag két alapelv munkálkodik, ezek építik fel a valóságot: a tudat és az energia. A tudat fölfogja, érzékeli a világot, az energia pedig mozgásba hozza az életet. A kettő együtt alkotja a valóságot.

Mindaz, amit tudtok - most feledkezzetek el a jóról és a rosszról -, amit megtapasztaltok, amit megélték és megértetek, ami felfogható a számotokra, ami azonos veletek, mindezt úgy hoztátok az életetekbe, hogy tudatos munkával tapasztalattá formáltátok. Nem tudtok többet, mint amit tudatosan meg- próbáltatok megteremteni. A teremtésnél eszerint előbbre való a morál, a jó és a rossz, azaz a szubjektív tényező. A lényeg azonban az, hogy csupán két alapelv munkál a mindenségben, a tudat és az energia; ezek alkotják Istent, azaz az örök „vagyok, aki vagyok”-ot. Hisz a nagy, szunnyadó úr maga Isten.

No mármost, a tudat és az energia nem más, mint a fény kisugárzása, amelynek sorsa az volt, hogy az involúció folyamatában mind alacsonyabb rezgésszintre szálljon alá. A tudat és az energia a hetedik gondolati szinten lendül mozgásba. A hét rezgésszint legalján áll az a tudatos lény, amilyenek önmagukat megismertették. A valóság, azaz a holt sejt tömeg a felébredt tudat hozadéka, és ti, a „felébredettek” vagytok felelősek a teremtés művéért.

A sorsotok, amely a lelketekbe van írva, olyan, akár egy könyv. E könyv eleme az Evolúció, - fejlődés hét szinten keresztül. E folyamat visszajára fordítja az involúciót, s a rezgésszám növelésével az anyagot lépésről lépésre visszavezeti a tudatos, felébredt gondolathoz. Isten ugyanis alszik! Isteneknek nevezzük azokat a felfedezőket, akik az ismeretlen, szendergő Istent felemészítve (magukévá téve) felébresztik a tudatukat.

Ez tehát a ti nagy felfedezőutatok Célotok nem az, hogy hölgyfodrások, úri szabók, szeretők, királyok vagy szolgák legyelek. Küldetésetek szerint a tudat és az energia eleddig ismeretlen tájainak feltérképezésével meg kell teremtenetek és ki kell tágítanotok a valóságot! Ti vagytok a sugárzó fény, amely a sötétség tengerén lebeg. Ez a sötétség tátongó úr. A fény pediglen felemésztí (magáéví teszi) az ismeretlenül munkálkodó elmét, s tudatossá teszi az addig tudattalant. Ez a sorsotok: hogy ti legyetek a megvalósult Isten.

Amikor tehát tudatosan alkottok a jelen létsíkon, lehetővé teszitek, hogy a fény gondolataitokból kipörögjön az elmétekbe. A fénynek ez a lendülete fokozatosan alakot ölt, s ez azután kitágítja a tudat határait. Amikor erre ráébredtek, amikor az alkotó folyamat érzelmi absztrakcióná lesz, akkor a teremtés az idő és tér hét szintjén keresztül mutatja meg önmagát; így válik valósággá, hogy elmerülhessetek az anyagban, és tovább tágítsátok a valóság mibenlétét. Mindezt beleírva a lélekbe, tovább lapozhattok az Élet Könyvében, úgy is mondhatnám, egy lépéssel közelebb juthattok szülőföldetekhez.

No mármost, gondolkodjunk el azon, mi is a valóság? Ez ügyben erősen megoszlanak a vélemények. Ti azt vélitek valóságnak, amit annak éreztek, másnak ugyanez már valótlan. Ám ez a valótlanság csak a tapasztalat hiánya; ki kell tágítani a tudatot ahhoz, hogy az eladdig valótlant is valóságnak lássuk.

Gondolkodjatok elvontan! A tudat és az energia teremtő aktusa során a kitágult tudat életet ad az ismeretlen értelem valamely gondolatának. Az energia ilyenképpen e gondolat képmására valóságot hoz létre, amelyet az-tán ti megtapasztaltok, megismertek.

Oly sok mindenről nem tudhattok, mivel valóságotok mintegy rákérgesedett arra a valakire, akinek magatokat tartjátok. Ez az énkép pedig eldönti, hogy mi a jó és mi a rossz, útját állva a vállalkozó kedvű, felfedező tudat kibontakozásának. Azonosságtudatokat megbéklyózza a kudarctól, sőt éppenséggel a sikertől való félelem. És nektek jelenleg ennek a béna, mozgás- képtelen énképnek az árnyékában kell élnetek. A teremtő tudatról elfeledkezve a hiúságotokat kell pátyolgatnotok! Minden energiátokat ennek a hiú énképnek az ébrentartására fordítjátok tehát!

Pedig oly tömérdek mindent nem tudtok!

Gondoljatok az éjszakai égboltra, amikor mondjuk egyetlen magányos csillag pislákol a keleti szemhatáron. Képzeljétek el, amint ez a csillag egyre magasabbra emelkedik az ég boltozatán, miközben mind nagyobb

fénnyel ragyog. Ennek a fénynek kell bevilágítania az egész űrt. Addig kell növekednie, amíg mindenestől elűzi a sötétséget, hogy végül amerre csak nézünk, mindenütt sugárzó ragyogás övezzen minket. No mármost, ilyen a ti tudatotok. A sötétség, az égbolt, az űr pedig nem más, mint az ismeretlen értelem, a jövőben rátok váró kaland és tapasztalás. A ti kötelességetek, hogy átnövekedjete, átnyújtózzatok e gondolati síkra, miközben felégetitek, amit magatok mögött hagytatok; ez a küldetésetek. Láthatjátok tehát, hogy a tudat és az energia hozza létre a valóságot.

Olyan az életetek, amilyenek a tetteitek. Életetek folyása gondolkodásotok következménye, hiszen az energia - így a tiétek is - a tudat szolgálóleánya. Amit akartok, ami után vágyakoztok, elvontan, megtapasztalásra készen lappang a semmiben. Ami pedig körülvesz titeket, az a ti valóságotok, ezt élitek át újra meg újra. A visszaforgatott, újrahasznosított tapasztalat azonban egy idő után unalmassá válik. Értitek, ugye?

Amikor végigkérdeztelek titeket, hogy ki mit akar, mire vágyik, arról beszéltetek nekem, hogy mi az, ami hiányzik az életetekből. Sejteltetek sem volt arról, hogyan pótoljátok ezt a hiányt, mindössze a meglétét észleltétek. Tulajdonképpen úgy határozhatunk meg titeket, ha a valóságotokból levonjuk a vágyaitokat és kívánságaitokat, úgy is fogalmazhatnánk, hogy az ellentétei vagytok a vágyaitoknak.

Mit is mondtatok ki tehát? Szavaitokkal véglegesítettetek egy hiányt, mivel a kijelentéseitek mögött rejlő tudatos energia a lényegetekkel egyenlő. Ez az energia azonban csupán a hiány folyamatos fennállásáról gondoskodik. Persze semmi gond nincs azzal, ha nem lesztek máris Istenek! Az energia a tudat szolgálóleánya! A valóság milyenségéről a tudat dönt, az energia mind- össze a megvalósulás útját egyengeti. Ez tart meg titeket abban a buborékban, amely a ti valóságotok; ez tesz arról, hogy ne terjeszkedjete tovább, mint amit énképetek szükségesnek vél.

Nézzétek csak, azt mondjátok, Istenek óhajtotok lenni? Hát legyetek! Ne csak akarjátok, éljétek is meg! Mert ha egyszer Istenek lesztek, hát azok, és punctum. Ekkor az ismeretlen értelemben szunnyadó megannyi lehetőség úgy áraszt majd el titeket, akár egy medréből kilépett folyó.

És ne beszéljete nekem a boldogtalanságról! Azért nem vagytok boldogok, mert nem is számoltok a boldogság lehetőségével. Hát nem értitek? Magatok teremtitek meg a saját boldogtalanságotokat! A ti kezetekben van a lehetőség, boldogok lesztek-e, vagy magatokba roskadtok, és a boldogta-

lanságot választjátok. A döntés joga a tiétek, senki másé. „Én most depressziós leszek, mert csak ezt érdemlem, hiszen az életemben semmi sem mondja azt, hogy rászolgállok az öröme!”

Lássuk csak, mi szükséges a boldogsághoz? „Hát, sok-sok pénz, annak tudata, hogy jó döntéseket hoz az ember, hogy boldoggá tesz másokat, hogy mindenki kívánságát kielégíti maga körül. Én azonban nem változhatok meg, ezt meg kell értenetek. Nem lehetek boldog! Nekem el kell tartanom a családomat.”

Én meg csak nézek rájuk, és azt mondom: „Hántsátok tovább a héjakat!”* Szóval, tudat és energia. Tudatosan döntöttetek a lehangoltság és a letargia mellett.

Hogyan lehettek akkor boldogok? Pofonegyszerű: fordítsátok meg az érmét, és máris azok lesztek. A boldogságnak nincs különösebb oka. Egyszerűen csak el kell döntenetek, hogy boldogok lesztek; ennyi az egész! Minek itt okokat keresni? Nem elég ok az, hogy éltek?

Ébredjete fel! Most olyasmit próbálok veletek megértetni, amivel a hajdani iskolák adeptusai egy kerek esztendeig foglalkoztak. Vajon miért nem tudtak levitálni? Mert a nehézségi erő lehetetlenné tette. De hát az ég szerelmére, ki alkotta meg a gravitációt? Ki tartja egyben a világot?

„Amit egyszer leteszek, az ott is marad.”

„Ezt meg ezt kezdem az életemmel, ennek így kell lennie, és nem más-ként!”

„Hozzámegyek ehhez az illetőhöz, és boldogok leszünk.”

Igen? Így beszéltek ti.

„Leteszem ide ezt a kristályt, ami majd energiával tölti fel az alatta lévő tárgyat.”

Hát nem értitek? Ti kényszerítettétek ki a nehézségi erő létezését! Nem tudjátok, hogy akár meg is változtathatnátok ezt a törvényt? A régi idők iskoláiban egy évig magyarázták ezt a hallgatónak.

Eddig kizárólag a ti mondataitokat idéztem. Ti pedig siránkoztok, jajgatok, nyögtök és átkozódtok, az öklötöket rázzátok, aztán azt mondjátok nekem, hogy segítségre van szükségetek. A legtöbb, amit tehetek, hogy fűtyülök az egész cirkuszra, amit rendeztek! Hiszen hiába is kényszerítenélek titeket.

* Ramtha egy korábbi tanítására utal itt, amelyben arról beszélt, hogy úgy kell leháтанunk személyiségünk rétegeit, akár egy hagymát.

Az a kérdés, elég rosszul érzitek-e magatokat a bőrötökben ahhoz, hogy akarjátok a változást. Hanem miért kell annyira átadnotok magatokat a lehangoltságnak - amikor már egyetlen napsugár is az örömök telje -, ahelyett hogy akarnátok, hogy valaki boldoggá tegyen titeket.

Most pedig gondoljátok meg a következőt. A valóságot tudatos gondolkodások határozza meg, s az ezt kísérő energia teremti. Ti pedig kényelmesen elvagytok abban a takaros kis buborékban, amely egyszer s mindenkorra megfeneklett. Ez tehát az igazság a valóság természetéről.

És mi a helyzet azzal a sok külsőséggel, a puccos kirakatokkal? Jó és rossz, a modern kor identitásválsága? Ezek mind a civilizáció szubjektív melléktermékei. A civilizációval együtt jár az egyszerű, paraszti józan ész elvesztése. A civilizált ember megszűnik önállóan gondolkodni, többé nem forgatja a logika fegyverét, sem a hajdani harcosokét, akikben volt elég bá- torság önmaguk felvállalásához. A civilizált ember maszkok mögé rejtőzik, hiszen engedelmesskednie kell a fennálló törvényeknek, amelyek előírják, mi a jó és mi a rossz, és kimondják, milyen büntetés jár a balfogásokért. Ti mindebből valóságot kreáltatok azzal, hogy tudatosan is elfogadtátok és igeneltétek. Ezért amikor tovább szeretnétek lépni, és megtapasztalni, amit eddig nem volt módotokban, máris ott magasodnak körülöttetek a tiltó törvények, hiszen az új kipróbálása jószerével mindig törvénszegés. Így szüntelenül lefűlelnék titeket, és folyvást rajtavesztetek, hiszen senki más nem írja elő életeteket a buborékban, kizárólag önmagatok és gondolkozásmódotok.

Kérdés, hogy általános érvényű-e, amit elmondtam? Igen, az. Tudjátok, miért hagytatok fel a fejlődéssel? Mert a civilizáció az ember minden egyes lépését előírja. A technika a fejlődés csúcsa. A társadalom ezenközben fejet hajt Egy törvénynek, ti pedig megszűntök önmagatok lenni. Ez a merev réteg aztán rákérgeedik a lelketekre, s az eltorzult önkép lassan az énnel azonosul; a hajdani szépséges, áhítatot ébresztő entitás, a bennetek lakozó alaktalan Istenség a múlt kódéba vész vagy leplek mögé rejtőzik. Mindez csak még tragikusabbá teszi az eltorzult, megcsönkült én drámáját, amely beszorult a csúcstechnológiával működő modern világ, a jó és a rossz satujába.

Isten ekkor kívül kerül a lelken, ti pedig minden erővel iparkodtok ismét belsővé tenni. Mindent elkövetlek, hogy az általatok teremtetett valósággal megtámogassátok az újdonsült képet. A belső Isten ezenközben mit sem tehet, hiszen ti döntöttetek így. Ti pedig megrekedtek az Élet Könyvének

harmadik lapján, amely a hatalom, a fájdalom és a közösülés birodalma. Közben persze szeretetre és önmagatok megtalálására vágyakoztok.

Ezek a negyedik lapon találhatók, csak hogy nem tudtok ide lapozni a könyvetekben, mert ezzel porig rombolnátok énképeteket! Boldogtalaná tesztitek az embereket, mert önmagatokká váltok! Amikor ők boldogtalanok, ti jól érzitek magatokat. Ugyan, ki akarja ezt? Ti azonban úgy éltok, ahogyan jó nektek, ahogyan a magatok igazsága diktálja.

Arról nem is szólva, hogy folyvást összetöritek, összenyomorítjátok embertársaitok buborékait, amelyek mind ugyanolyan méretűek, mint a tiétek! Amikor növekedni kezdetek, felrázzátok mind a többi buborékot, a többiek valóságát. Márpedig ezt senki sem akarhatja, senki sem akar felfordulást. Értitek már?

Mi történik a tudat birodalmában azzal az erővel, amely létrehozta a mindenséget? Hová lett az az energia, amely mozgásba hozta a Napot? Bizony nem másra fordítjátok most, mint hogy kiszedegetessék a szemöldökötök szárait! Hová lett hát az a tudat, amely a hét rezgésszinten alászállva létrehozta az anyagot?

Tudjátok, egyedül ezen a létsíkon létezik idő. Egyedül itt élünk a tér-idő mátrix keretei között. Egyedül itt csavarodik fel az idő spirálja - anyag/antianyag, más szóval gravitáció/antigravitáció - a maga ellentétpárjaival. Ez az egyedüli valóságsík, ahol a távolságot idővel mérjük.

Isten, aki mozgásba hozta a világokat, mára elrejtőzött az anyagban, egyenlővé vált teremtményeivel, s megkezdte utazását az időben. Bizony, az idő. Itt mindent csak ennyi vagy annyi idő alatt tudunk elvégezni. A tudatos teremtés időben zajlik. Nem is lehet másként, hiszen így írják elő a jelen létsík törvényei! Ám a nagy hatalmú Istenek ezenközben azzal vannak elfoglalva, hogy egy olyan énképet támogassanak, amely mindenkit boldoggá tehet, s így persze ti sem juthattok előbbre az Élet Könyvében, mert a negyedik lapot nem fordítjátok meg ebben az életben. Azért is kell mindegyre visszatérnetek ide, mert az Élet Könyvében az van írva, hogy addig fogtok valóságot teremteni, amíg magatokévá tesztitek az anyag hét szintjét, a tudatos valóság hét lapját.

Lehetőségeitek tehát fölöttébb korlátozottak ebben a valóságban, a harmadik lapon. Nem is lehet másként, hiszen itt törvénytisztelő polgárok vagytok.

Ti viszont azt mondjátok nekem: „Ezt és ezt akarom; meg akarom ismer ni a bennem lakozó Istent; minden akarok lenni, ami lehetnék; fel akarok

emelkedni.” Az ég szerelmére, ti még csak nem is éltetek! „Boldog akarok lenni; békére és bölcsességre vágyom.”

Hát nem tudjátok, hogy a bölcsességhez ki kell tágítanotok a tudatotokat, mert ahhoz, hogy megtapasztaljatok valamit, előbb meg kell hogy teremtsétek az ideáját? A bölcsesség csak ezután következik. Hát nem tudjátok, hogy az öröm csak egy választás? A továbblépés, a fejlődés választása.

Akik nem fejlődnek, boldogtalanok. Az ő sorsuk csupa szenvedés és nyomorúság, mert képtelenek a változásra. Márpedig a változás létfontosságú, mondhatni, ez az élet sója. Nem tudjátok talán, hogy az evolúció nem lehetséges változás nélkül? Mégis ódzkodtok tőle, mivel tele vagytok félelemmel, és ez a félelem megbilincsel titeket. Az egész olyan pofonegyszerű, ti pedig szándékosan addig csűrítetek-csavarjátok és bonyolítjátok a dolgokat, amíg már magatok sem értitek. Nem értitek, mert nem akarjátok érteni. Ez a kifogásotok, hogy elkerüljétek a növekedést és a kiteljesedést, amitől rettegetek.

Gondoljátok csak meg! A nap csupán akkor süt, amikor látjátok. Csukjátok be a szemeket, és megszűnik létezni. A boldogsághoz elég egy pillanat, és annyi mindennek lehet örülni. Mindössze egy pillanat elegendő, hogy kitágítsátok a tudatotokat, és azt mondjátok: „Mi jön ezután?” Egyetlen pillanat alatt átvághattok a civilizált gondolkodás bozótján, s eljuthattok az ismeretlen értelemben várakozó absztrakt gondolatok világába.

Ti mindannyian úgy képzelitek, hogy a tudatalatti itt székel (a neocortex-ben). Igazam van? Ez azonban a tudatos bal és jobb agyfélteke. Valahol a kettő között található a megvilágosodás kulcsa. Közvetlenül a fül mögött foglal helyet egy, a más dimenziók felfogására alkalmas kicsinyke agyi képlet. Csakhogy a dolgok jelen állása szerint „halott”, nem működik!

Ti pedig valamiként úgy érzitek, hogy a tudatalatti a tobozmirigy közelében székel. Csak akkor nyílik meg előttetek a tudatalattitok, ha elég drogot vagy szeszt nyeltek magatokba - már ha ez elfogadható kifogás -, vagy eleget meditáltok. Pedig, tudjátok, a tudatalatti nincs bezárva az agyba, hanem ott van mindenütt. Ez a legtávolabbi csillag az égbolton, ez a fű, amely körülöttetek nő, ez hat át mindent, ami lényegeketek alkotja! Ez az az enyv, amely egyben tart titeket a jelen létsík körülményei között. A tudatalatti nem az előző élet, ez a második lapon található. Ennek semmi köze a tudat alatti elméhez. Azért nem emlékeztek arra, hogy kik vagytok, mert a fejetekbe verték, hogy milyennek kell lennetek!

A tudatalatti elmét fel kell még fedeznetek. Nagy absztrakció ez; mind-ama lehetőségek összessége, amelyek még megismerésre várnak. Itt szunnyad a lángész, itt lappanganak a zseniális gondolatok. Itt várakoznak a lehetőségek, hogy előlépjenek a semmiből, és életünk részévé váljanak. Mindössze annyit kell tennünk, hogy feléjük fordulunk, és tudomásul vesszük létezésüket. „Ha tudatosan is megértem a tudatalatti működését, kezessé teszem.” Igen, ez így van. Ide hallgassatok! A valóság természete, a jelen világ gondolkodásotok és érzéseitek tükörképe. Ez a világ kizárólag azt tükrözi vissza, amit ti megteremtettetek. Ami nem jött létre, arról nem szólhat, csupáncsak arról, kik is vagytok tulajdonképpen.

Ha áldozatok, úgy akkor saját művetek áldozatai vagytok. Meg sem fordult a fejetekben, hogy ugyanakkor a tudatnak, amely megalkotta a szóban forgó tapasztalatot, magasabb szintre kell fejlődnie, hogy e tapasztalatot bölcsességgé párolja? Növekednetek, gyarapodnotok kell! Ugyanaz a tudat, amely létrehoz egy királyságot, nem fejlesztheti azt tovább. Ehhez már magasabb tudati szintre van szükség.

Valóság. Gondolkodjatok el rajta! Életek valamennyi szereplője azt tükrözi vissza, hogy milyenek vagytok! Nem is vehetnének részt az életekben, amennyiben nem képviselnék tudatotok egy szeletét! Ti magatokat keresitek életek társaiban, hiszen általuk ismertek önmagatokra. Az ő segítségükkel nyeri el értelmét az énnék nevezett kirakójáték. Amilyen a pap, olyan a papné.

Kérdés, ki teremtette ide ezeket az embereket? A hasonló hasonló vonz. Az ellentétek a közhiedelemmel ellentétben nem vonzzák egymást, a tudatot és az energiát a hasonlóságok hozzák mozgásba. Elképzelhetetlen, hogy miután tudatosan megteremtettetek valamit, elegendő energiátok jusson az ellentéte létrehozására is, hiszen nem ezt teremtettétek meg, hanem egy ideálképet! Értitek már? Ébredjete fel! Értitek, miről beszélek?

Az életekben szereplő „üzenetek” közül a legfontosabbak teremtik meg a valóságokat épp olyannak, amilyen, az utolsó szövig. Szeretném, ha ezek az üzenetek ismét meglátogatnának titeket, szeretném, ha megismernétek valódi arcotok egy-egy darabkáját. Abban a pillanatban, amikor ez sikerül, kitágítjátok valóságotok dimenzióit. Ehhez már magasabb rendű tudatra lesz szükség, mint ami a kiinduló helyzetet előidézte. Megegyeztünk? Miért is ne? A buborékok ugyanolyanok. Nincs külön méret a királyok és a szolgák

számára. A tudat és az energia valóságai illesztik össze egyikünket a másikkal, akik egymást és ugyanazt a realitást képviselik.

Nem tudjátok, miért nincs fizikus ismerősötök? Hisz, lássuk be, mit is kezdenének vele? Ugyan miről társalognátok ebéd közben, miről vitatkoznátok munkaidő után? Meg tudnátok barátkozni egy ilyen emberrel? Fogasabb kérdés, hogy ő maga le tudna-e szállni a ti szintetekre? Szóval akkor miért nincs fizikus ismerősötök? Azért, mert a világ úgynevezett matematikai szemlélete és a mindenség problémáinak fizikusi megközelítése nem a ti asztalotok. Hát ezért. És miért vannak fizikus helyett számár ismerőseitek? Azért, mert magatok is számarak vagytok. Leesett a tantusz?

Mi tehát a tudatos teremtés? Innen származik az energia, amely aztán létrehozza az ideát. Ti megtapasztaljátok ezt, majd magasabb szintre tárgítjátok ki a tudatokat, amely érzelmi tapasztalatként nyugtazza az új élményt, és beírja az Élet Könyvébe. Ez a tapasztalat lényetek egy darabkáját alkotja. Mindenki, aki beletartozik tapasztalataitok tárházába, a valóságotok része, személyiségetek tükörképe.

Meg szeretnétek szabadulni tőlük? „Néhánytól igen. Nos, egyiktől-másiktól. Meglehet persze, hogy valamennyitől.” Abban a pillanatban, amikor ténylegesen odafigyeltek rájuk, meghalljátok majd, mit mondanak nektek önmagatokról. Ha azt halljátok tőlük, hogy szükségük van valamire, azért teljesítitek a kívánságukat, mert egyezik a sajátotokkal. Valójában tehát ezt mondják: „Ezt akarod, ezért megteszem.” Ti pedig megadjátok az engedélyt.

Ha azután mégis olyasmit cselekszenek, ami nem egyezik a ti érdekeitekkel, kész a baj, és máris összevesztek. „Egyáltalán nem értelek! - mondjátok. Miért teszed ezt velem? Miért művelsz ilyeneket? Tudod, ennek semmi értelme! És a tetejében boldogtalanná is teszel.”

Ha azonban kezdetek ténylegesen meglátni őket, menten felmerül a kérdés: „Mit is jelentesz számomra?” Ez kitágítja a tudatokat, mivel életek sok szereplője azért forog körülöttetek, mert egyelőre nem sikerült magatokba fogadnotok a tapasztalataitokban rejlő bölcsességet. „Ki is vagyok számodra? És ki vagy te az én számomra?” Amikor rájöttök, mit nyertek a szóban forgó kapcsolaton, magasabb tudati szintre kerültek, tudatotok tehát máris kitágult, kinyújtózott. A bölcsesség ezzel elnyerte értelmét, a fény tovább sugárzik, és a valóság tágabb dimenziókat kap. Életek kísérői azonban csak akkor tartanak veletek, ha közben ők is gyarapodtak. Ilyen a valóság természete.

No mármost, senki sincsen a hallgatóság soraiban, aki azt mondhatná: „Szép, szép, rám azonban mindez nem vonatkozik, mivel az én életemben semminek nincs értelme.” Ezt csak azért mondjátok, mert nem tudjátok, hová tettétek a szemeteket. Ha nem vagytok urai a helyzetnek, az életetek is kicsúszik a kezetekből. Értitek már? Amennyiben félelemben éltek, akkor a mumus minden sarkon ott leselkedik. Kapiskáljátok, miről beszélek? Ha boldogtalanok vagytok, nagy az esélyetek, hogy mindent elsúrójatok magatok körül. Felfogtátok végre? Aki szerelmes, annak tavasz zöldell a szívében, ugyebár? Értitek már?

Bámulatos, entitások, hogy az egyik napon még szálanomra méltó nyomorultak vagytok, ám a másikon Csodás úr és Csodásné asszonyság úgy sétálhatnak be az életetekbe, mintha a tegnap nem is létezett volna! Ekkor már madarat lehet fogatni veletek, úgy érzitek, tiétek a világ, és fülig ér a szátok. Ki érti ezt? Pedig nem kell más az egészhez, mint önmagatok egy csodálatos tükörképe.

Csodás úr és Csodásné asszonyság csak azért tetszenek olyan tökéletesnek, mert önmagatokban fedeztetek fel valami szépet! Egyedül ezért szeretitek őket! Jön tehát valaki, és tükröt tart elétek, megmutatván, mi mindenek vagytok még. Ez elég ahhoz, hogy ti a hetedik mennyországban érezzétek magatokat. Értitek, miről beszélek? Márpedig az ekkor érzett öröm forró hulláma is csak azért áramlik végig az ereiteken, mert újabb lehetőségeiteket fedeztetek fel. Gyakran hallani a következőt: „Nem is értem, hogyan szerethetsz. Olyan csodálatos, olyan szép vagy, olyan gazdag vagy, olyan szegény. Pontosan az vagy, akit kerestem. De nem hiszem el, hogy tetszhetem neked!” Micsoda öntelt mondatok! Természetesen az illető szeret titeket, hiszen ti hoztátok az életetekbe! Értitek már? Mivel nem volt semmi az életetekben, ami tükrözzön titeket, ami hízelegjen a hiúságotoknak, itt volt hát az idő a változásra. Ti pedig egyik napról a másikra kivirultok, az arcotok majd kicsattan a boldogságtól, mintha csak megcsipkedték volna, mivel megismertetek egy lehetőséget. Az énetek, igen, ez az énetek utazása.

Így működik hát a valóság. Nem tudjátok, hogy csupán azért vagytok szegények, mert azt képzelitek, ez jár nektek? Tudjátok, hány életen át súlykolták belétek a büntudatot? Tudjátok, hány emberöltőn át fegyelmeztetek titeket az Élet Könyvének harmadik lapján, hogy a végén lekicsinyeljétek önmagatokat, vétkes nyomorultaknak higgyétek magatokat, akik eleve bűnben jönnek világra? Miután Istent valahová a felhők közé helyeztétok, csak reménykedni tudtok abban, hogy egyszer majd ti is jót cselekszettek. Hiszen azt sem tudjátok, hogyan fogjátok

hozzá, hisz sejtelmek sincs a jóságról! Marad tehát minden a régiben. Valaki aztán azzal jön, szánjátok-bánjátok bűneiteket, ti pedig hiába tiltakoztok a lelketekben: „Az isten szerelmére! Így kellett tennünk! Meg kellett tennem, hogy megértsem, miről van szó. Ugyan miért kellene megbánást éreznem? Hiszen bölcsőbb lettem, mint voltam.” Az a valaki azonban így szól: „Fogd be a szád! Az ördög beszél belőled! Hallgass hát!” Ám a lélekben lakozó Isten visszavág: „Hogy merészelsz ilyeneket vágni a fejemhez? Az embernek jól kell éreznie magát a bőrében. Isten nem valahol a mennyekben trónol, te ostoba, hanem rajtam keresztül szól hozzád! Hallgass hát meg!” Igen, így szól a lélek! A tudat beszél ekkor belőletek, mondván: „Kérlek, olvasd el azt is, ami a lap alján áll! Térj észre, az ég szerelmére, az én kedvemért, hogy vége legyen ennek a szörnyűségnek!” Nos, az embert arra nevelték, hogy még önmagára se figyeljen oda, hátha az ördög vagy holmi sátáni, sötét erők szólnak belőle. Nem tudjátok-e, hogy ilyenkor Isten beszél hozzátok? Éspedig azt mondja: „Ha nem teszed meg ezt ebben az életben, visszajövünk ide a következőben!” Igen! És még azt is hozzáteszi: „Ide hallgass, te számár! Csak úgy tehetünk szert bölcsességre, ha meg tapasztaljuk ezt a dolgot. Ha ez megtörtént, többé nem lesz rá szükséged. Akkor továbbléphetsz az új tapasztalatok felé! Addig nem hagylak hát békén, amíg nem hallgatsz rám, mivel igenis tovább kell lépnünk a következő lapra! Előbbre kell jutnunk. Hagyj fel hát a makacskodással, és bízz meg bennem, bízz bennem, bízz bennem!” Nem hangzik ez ismerősen? De? Ahá! Istennek hála! Hiszen Ő beszél így hozzátok! Bizony!

Ki hát az az édes, alaktalan, csodálatos valaki, aki a tetteitek mélyén lakozik” Ami azt illeti, nagyszerű ember ő, majd szétveti a vállalkozó kedv és az életöröm, csupa romantika, sóhajtozik egy teliholdas éjszakán, és megőrül az esőcseppeknek. Még az állatok is nyugodtak a közelében, hiszen csupa jószág, nem ismeri a haragot, erőszakot, gyűlöletet, keserűséget, bánatot. Ez az alaktalan lény egyedül a szeretetre képes, miközben így szól hozzátok: „Hallgass meg! Valójában én vagyok te. Szabadulj meg attól a felületes alaktól, akit a világ veled azonosít. Én a lelkedben lakozó Istenség vagyok. Nem azért alkotjuk meg a valóságot a számodra, hogy külsőségekben tetszelegj, hanem, hogy felmutassuk a világnak, honnan származol! Az idő lassan lejár! Tovább kell lapoznunk a könyvben! Újabb tapasztalatok várnak rád! Mindazt meg kell még élnünk, meg kell ízlelnünk! Ébredj hát fel! Szabadulj meg a béklyóidtól, s engem is engedj ki végre a szabadba! Bízz meg bennem! Nem viszlek tévútra, ne félj, hiszen én örökké vagyok.” Úgy legyen.

A valóság tehát ez a folyvást terjeszkedő, láthatatlan, szépséges entitás, aki valamennyiünkben ott lakozik. Azért tanítottam, hogy „Íme Isten”, azért néztem az arcotokba, hogy mögéje lássak, s meglássam a belül sugárzó fényt és tudatot, a felébredt energiát! Íme, ami létrehozza az Istenséget! Az embert nem isteninek teremtették! Magatok alkotjátok meg az istenit, hogy a világ észrevegye. Aki Krisztus második eljövételét várja, az ne az égre nézzen, hanem a szentséget leső hallgatóság sorait fürkésze. Keresse a bennünk lakozó Istent, aki így szól: „Tarts ki, Ramtha! Tarts ki! Igen!”

Enhhez az isteni erőhöz szólok tehát. Ő hallja meg a hangomat, és ő felel nekem, mert rám ismert. Őt látom, amikor rátok nézek. Mert nem a földi maszkokat szeretem, hanem a mögöttük lakozó, erőből duzzadó, alaktalan lényt, akiről tudom, hogy ha akar, kivet magából egy új univerzumot, akit azonban fogva tart a képmások valósága, holott tudva tudja, hogy értékét az a bizonyos alaktalan, belső Istenség határozza meg... csak hogy ebben a világban minden a képmásokat szolgálja!

Tudat és energia. Egyszerű, nem? Amit gondoltok, azzá lesztek! Amire képesnek tartjátok magatokat, az a birodalmatok. Ha azonban csak a képmást látjátok meg, megtagadjátok Istent. És amennyiben nem fejlődtek, mert mentségeket kerestek, a tudatotok által termelt energia létrehozza a megfelelő akadályokat. Pedig senki sem zárja el a felébredés felé vezető utakat. Nem tudjátok, mit takar a „felébredni” ige? A megnyilvánult Krisztust jelenti, a megvalósult Istenembert és Istenasszonyt! Ez tehát a felébredés, s ezzel vált Ram is, hatalmas, sugárzó fényességgé. Persze ez nem ő, hanem az ismeretlen Isten. Azért nem ismertem őt, mert még nem fedeztem fel magamnak

Akkora a hatalmatok, hogy megalkothatjátok tulajdon hiányaitokat, és kellő neveléssel akár a tulajdon gyarlóságaitokat is. A bennetek lakozó Isten azért nem tiltakozik, mert ő mindent értékesnek tart. Az élelem, a dolgok ősoka nem mondhat nemet semmire. Nemet csak a képmás mond.

„Én mindezen keresztülmentem a magam élete során. Istenem, mekkora baklövéseim voltak! Máig kísért az emlékü!” Azért van ez, mert nem láttátok meg a baklövésekben rejlő bölcsességet! Márpedig ez esetben ezek egyre visszajárnak, valósággal lesnek rátok. A bennetek lakozó Istenség pedig így szól: „Lépj elő! Lépj elő!” Ez minden bajotoknak véget vetne. Hát nem értitek? A bennetek rejtőző Isten felmutatja előttetek a múltakat, de arra várva, hogy kijelenthessétek: „Ennek vége.” Azt akarja, hogy belássátok, hogy bölcsességet nyertetek a szóban forgó

tapasztalatból, amelyet beírhat- tok az Élet Könyvébe, a lelketekbe. Akkor az egész elenyészik, és ismét kisüt a nap! A lelketekben megbúvó nap újra előkandikálhat.

Tévedéseitek azért járnak tehát vissza, mert a bennetek lakozó Istenség hívja újra elő azokat, hogy bölcsességgé párologhassátok. A fejlődéshez magához bölcsességre van szükség! És a fejlődés minden egyes lépése újabb réteget hánt le a maszkról, az üres képmásról!

Hallgassatok hát meg! FigyeljeteK rám! Ez az élet csak egy újabb jellem, mindössze egy újabb karakter. Az egész élet annyi az örökkévalóság mértékével mérve, mint egy nap. Az egymást követő jellemek csupán arra valók, hogy rajtuk keresztül megtapasztaljuk az életet, és továbblapozzunk. Ezek a jellemek nem azonosak veletek! A jellemeket ti alkotjátok meg valamely tapasztalat érdekében, az is lehet, hogy valami csip-csup élményről van szó.

Hát nem orcátlanság, hogy egy gyermek beleszületik egy családba, él mind- össze tizenkét napot, és már meg is hal? Pedig az történt, hogy csupán ennyi tapasztalatra volt szüksége. Vagy miért halnak meg fiatalon a legkedvesebb emberek? Hol vannak azok a lelki nagyságok, akik békét, igazságot és fényt hoznak a földre? Miért huny ki a lángjuk látszólag időnek előtte? Mi okozza ezt? Az, hogy ők már elérték a céljukat, s már elég, ha csak az emléküK él tovább.

Ez is bőven elegendő a továbblapozáshoz. ŐK a megvilágosult teremtmények.

A jellem csupán folt az örökkévalóság fényén, nem azonos veletek! Ez csak a héj. Arra való, hogy a révén megtanuljatok egyvalamit, arra azonban nem, hogy megakadjon a lemez, hogy kátyúba jussatok, s újra meg újra ismételnetek kelljen ugyanazt a földi tapasztalatot. Mikor jöttök rá végre, hogy a dolognak vége? Mindezt csupán a képmások kedvéért ismételtetitek, meg azok kedvéért, akik hozzátartoznak a valóságotokhoz, akik úgymond hitelesítik a képmást.

Vagy arról van szó, hogy a spirál minden egyes fordulata újabb nyereséggel gyarapít titeket? Egyetlen életidőben egy jellem tartozik hozzátok a téridő mátrixban. Ez a jellem azonban elég majd a könyv negyedik lapján. Hallotok engem? Ha majomagyatok most felhőrdül, ez azért van, mert a képmások fenyegetve érzi magát a belső erőktől.

Na mármost, a pogány kozmológia és hitvilág az egyéni sorson és személyiségen alapul, hiszen mindenki meghatározott csillagzat alatt született.

Pedig a dolog éppen fordítva igaz. Az igazság az, hogy akik így beszélnek, azok mit sem tudnak tulajdon isteni mivoltukról, amelyet fejlődésük terem meg számukra. Mit sem tudnak a szabad akaratról és annak teremtő erejéről, mivel a hittételek és vallások a képmásra és nem a belső lényegre építenek. Ez utóbbi ugyanis a mindenséggel áll szövetségben - azonos vele -, annak a lényege, amik ti vagytok.

A bennetek lakozó csodálatos, isteni fény tudtokra adja majd, amikor véget ért egy fejezet a fejlődéseketben. Ez a lény csupa kedvesség és jószág, feltétel nélküli szeretet, kicsattanó életöröm.

Ez a bennetek lakozó Istenség, amelynek létezésére én nem győzőm felhívni a figyelmet, amelyet én úgy szólítok, hogy „Íme Isten”, nem engedelmeskedik semmiféle törvénynek. Egyedül az életet, az életerőt tiszteli. Tudni fogja, mikor ér véget egy tapasztalat, és nektek is értésetekre adja a kellő időben. A tapasztalathoz csak a képmás ragaszkodik, és ez minden szenvedés, bánat, gond, kibúvó meg áruulás forrása. A képmás ugyanis soha nem akar megválni attól, ami életre hívta. A bennünk lakozó Isten ezzel szemben azt mondja: „Bocsássuk ezt most útjára!” Az isteni hangtól kizárólag ezt fogjátok hallani.

Ez az alaktalan lény meglepő valóságot alkot, s utatok minden állomásán tovább tágítja a tudatot. Miközben kinyilvánítja ezt, közelebb hoz titeket a bennetek lappangó fényhez. Elkergeti a fellegeket, elégeti és a semmibe szórja az üres képmást.

A valóságnak fényre van szüksége. Egy pillanat elég, hogy kigyúljon ez a fény. A következő pillanatban pedig már lejátszott lemez lesz, ami ma újdonság. És máris itt a soron következő, megvilágításra váró pillanat. Azt panaszojátok, hogy az élet nehéz. Azért nehéz, mert megnehezítitek magatoknak.

Az ismeretlen a végtelenségig terjeszkedik. Ennek az ismeretlennek a méhében rejtőzik minden emberi lehetőség és lángész. Csak rátok vár, hogy felemésszétek (magatokévá tegyétek), hogy egy elvont gondolat birtokában továbblépjetek. Ne forogjon minden tetteitek a törvények és a pénz körül. A nagy gondolatok fényt sugároznak magukból, azután elhamvadnak, s egy szemvillanás alatt elégetik a képmást!

Most ejtsünk szót a valóság mibenlétéről. Egyszer volt, hol nem volt, volt egy nagyszerű, pompás, szép szál ifjú; sístergőn, forrón szenvedélyes és férfias, aki igen-igen jó módú családból származott. A legfinomabb selyemben

bársonyban, arany- és ezüstbrokát kelmékben járt. Paripája makulátlanul fehér volt, akár a frissen hullott hó. A falu legelőkelőbb részében lakott, az egyetlen emeletes házban, amely kimagaslott az összes többi közül! Így ők magasabban voltak mindenkinél.

Egyszer aztán zendülés támadt. Akkor ez az entitás, akinek tömérdek barátja volt, és persze bomlottak utána a nők is, csatába vonult a falujáért. A család meg büszke lehetett arra, hogy mindennek a tetejében még egy hőst is adott a közösségnek. Az ifjú tehát páncélt és vértet öltött, és felsegítették a lovára. Ő meg a barátai nagy csinnadratta kíséretében vágattak le a völgybe, a sáfránysárga nappal szemben. A szülei jó ideig nem hallottak róla ezek után.

Amint látjátok, mindenből a legjobbat kapták ebben az életben, és persze a szülők szép szál fiuknak éltek. Mondanom sem kell, jól állt a szénájuk. Az anya és az apa ugyan már nem háltak együtt, a felszínen azonban eljátszották a tökéletes házaspárt. Már jó ideje nem volt saját életük, már csak a gyermeküknek éltek.

Mondanom sem kell, a csatatéren ezt a mesebeli herceget az első ütközetben leütötték hófehér paripájáról. Nehéz vértje fennakadt a kengyelvasban. Így a ló jókora darabon maga után vonszolta.

Aztán a ló megállt a közelben, egy tavacska mellett legelészni. Az ifjú pedig, aki a hátán feküdt, felnézett a csillagokra. Koromsötét, holdtalan éjszaka volt. És ekkor az ismeretlen mindenestől megnyílt ez előtt az entitás előtt, mert egy futó pillanatra nem azonosult saját képmásával. Nem vették körül az ismerős tárgyak, a hátán hevert sebesülten, kiszolgáltatottan. Ebben a pillanatban szembenézett az úr tátongó ürességével, és megértette a valóság természetét, megértette Istent; mindez egyetlen pillanat műve volt. A szép ifjú megvilágosodott. Az entitás ezután elvesztette öntudatát, s magasba szökött a láza. Hetekig lebegett élet és halál között, s betegsége meg- tisztította a lelkét.

Szülei az ágya szélénél ülve imádkoztak, sírtak és sóhajtoztak, miközben fiuk hagymázos látomásai közt hanykolódott, hörgött, sikoltozott és átkozódott. Egyszer még le is köpte magát. Mondom, fél lábbal már a sírban volt.

Aztán egy szép reggelen - bizony, nagyon szép volt az a reggel! - egy madárka hussant le ennek az entitásnak az ablakára, és énekelni kezdett. Ó, az élet melódiája! Vidám, fülbe mászó dallamok szólították vissza az ifjút az életbe. Fölébredt a csicsergésre, és a madárka keresésére indult. A madár kivezette őt a háztetőre, és felszállt. Közben egyre hívogatta az ifjút:

„Gyere velem! Gyere! Meg tudod tenni!” Mondanom sem kell, mindenki azt hitte, hogy az ifjú megháborodott.

Mármost ez az ifjú teljesen megváltozott az ébredése után, és hosszú órákat töltött a pipacsoktól pirosuló mezőkön. A hegyre felnézve a kő szilárdságán és nagyszerűségén elmélkedett. És midőn egyszer egy szépséges, nagy pillangó lebbent eléje, gyönyörködve figyelte finom potroha remegését, keleti mintájú szárnyának nyitódását-csukódását. És az entitás eltöprengett az ég kékségén, mert eszébe jutott, amikor koromsötét volt az éjszaka.

De nem akart már sötétségben élni. És amikor szolgálai megint selyembebársonyba öltöztették, letépte magáról a pompás kelmét. Nem volt szüksége erre a cicomára. Mikor pedig finomságoktól roskadozó tálakat tettek eléje, nem úgy evett, mint egy király, hanem mint egy koldus. Nem járt kocsmába, mint a korabeli ifjak, hogy - teszem azt, a Toporzékoló Csődörhöz címzett csehóban - sosemvolt haditetteivel dicsekedjen, hanem többnyire egy terebélyes tölgy lombja alá húzódott, és ott elmélkedett a világ dolgairól.

Egy napon azután ez az entitás rájött, milyen álszent volt, letépte magáról összes ruháját, és kísétált a vadonba. Többé soha nem tért vissza szülei házába. Nem azért vetközzött le, mert magamutogató volt, hanem mert ezzel a gesztussal égette el külső képmásának utolsó darabkáját. Ruhátlanul sétált ki tehát a vadonba, ahol a természet közelségében örvendezett az életnek. Vadállatok telepedtek a lábához, és ezüst szárnyú madarak vették körül.

Az entitás ekkor emlékművet állított, nem aranyból és ezüsből, hanem a föld porából, ganéjból, agyagból és szalmából, hogy ama absztrakt gondolat dicsőségét hirdesse, amelyet megértett azon a koromsötét éjszakán. És az entitás ettől fogva egyszerűen, képmás nélkül élt remeteségében. Elégette ezt a képmást, hisz eleget tanult már belőle. Amikor elégette, belőle magából kezdett áradni Isten fénye, a testet öltött Istenemberé. Élete végén pedig, miután környezete elűzte magától, Krisztussá lett. Ezt az entitást Assisi Szent Ferencnek hívták.

Kérdés most már, mi köze ennek a szent embernek a ti valóságotokhoz? Neki része lehetett a megvilágosodás nagy pillanatában, és a következő pillanatban maga döntött úgy, hogy elégeti a maszkját, külső képmását, és helyette a tudást választja.

Ti arra kérték, tanítsalak titeket, mert a tudást szomjúhozzátok! Mit gondoltok, miről szól ez a tudás? Arról, hogy le kell számolnotok kifogásaitok

kal és mentségeitekkel, hogy át kell adnotok magatokat a tapasztalásnak, mert enélkül nincsen tudás. Szent Ferenc is elégette a maszkját, hogy végleg önmaga lehessen, maszkok és képmások nélkül. Vajon kiválasztott volt-e? Egy távolban trónoló Isten, egy angyal, netalán egy ufo választotta ki arra, hogy önmaga legyen? Volt benne valami különös, amivel ti nem rendelkeztek? Nem! Egyszerűen ő döntött így. Lenyesett magáról minden fölöslegest, és tudatos választással ezt mondta: „Ezt akarom, mert pontosan ez hiányzik az életemből, nekem pedig be kell töltenem ezt a hiányt a tudás érdekében. Tudni akarok, és ezért minden leszek, ami lehetek.”

Nem, Szent Ferenc nem volt különleges lény. Nem úgy jött a világra, hogy egy napon nagy szent lesz, mi több, maga ódzkodott legjobban ettől a szótól. Olyan körülmények közé született, hogy minden jóban dúskálhatott, és semmi külsőségben nem szenvedett hiányt. Egyedül hitelkártyája nem volt, szerencsére!

Tudjátok, a mai ember sokkal fejlettebb viszonyok között él, mint ő. Mi már foglyul ejtettük az elektromos áramot, és villanyégőkbe zártuk, míg Szent Ferenc még viaszgyertyát gyújtott. A technika fejlettsége azonban mit sem jelent, hisz ugyanaz az energia élte az életet akkor is, mint most. És Szent Ferencnek szerencséje volt, mert megismerhette önmagát, mert volt egy olyan pillanata, amikor választhatott, és ő jól döntött. Döntése az élet túloldalára repítette, ahol csupaszon nézett szembe a benne lakozó erővel. Tehette, hiszen egyetlen porcikája sem tiltakozott a belőle kiáradó szeretet ellen. Nem volt rajta ruha, amely eltakarta volna belső szépségét. Nem aggatott magára ékszereket, egyszerűen csak volt. Az egész ember kívül-belül megváltozott.

Ami pedig titeket illet, nektek sem lehet mentségetek, egyikőtöknek sem. Kérdés, rejtezik-e bennetek is egy szent? Lefogadom, hogy igen! És a világ vajon felismeri-e ezt a szentet? Lehet, hogy nem, és higgyétek el, nektek így lesz a legjobb! Vajon a ti lelketek rokon Ferencével, ugyanolyan rettenthetetlen? Igen, a belső Isten nem ismeri a félelmet, hisz valójában nincs is mitől tartani, amikor Isten magával az élettel egyenlő. Ez az Istenség megértette, hogy minden merő látszat, amelybe ti mint képmások, mint maszkot viselő entitások keveredtetek, és ez folyton csak harácsolásra, pénzhajhászásra ösztönöz titeket!

Nem szép, ha miközben adakoztok a szegényeknek, sajnáljátok a kiadott pénzt, és a garasaitokat számolgtjátok. Ne színleljetek szeretetet ott, ahol

nincs, ne legyetek hazugok! Hisz a képmás úgysem tud szeretni, csak a bennünk élő Isten: minden jóság, nagylelkűség, szeretet és erő forrása. Ő az, aki megvilágítja a teremést.

Mit jelentenek az elmondottak legfőbb témáknak, a valóság természetének tükrében? A Megvilágító a negyedik lapra tartozik. Az a dolga, hogy elégeesse a külső képmást, amellyel tévesen azonosultok. Ide figyeljtek! Ha ezt vagy azt gondoltok magatokról, hát az úgy is van! Ha az a meggyőződésetek, hogy nem tudtok valami nélkül élni, akkor nem is tudtok! Ha szűkölködőnek képzelitek magatokat, akkor szűkölködni is fogtok. Aki pedig a tőzsde árfolyamaira alapozza az életét, az mindenképpen veszíteni fog, mivel nem kerül ki a kátyúból mindaddig, amíg rá nem jön, hogy merő látszat az élete. A halál pillanata az igazi felébredés, mert ekkor hal meg az illúzió. A halál után a temetkezési vállalat emberei egy élettelen tetemet pumpálnak tele tartósítószerrel. Az ég szerelmére, ugyan miért? Talán bizony visszajöttök, hogy elvigyék magatokkal földi porhüvelyeteket?

Ennek a testnek ti adtatok életet, a belőletek sugárzó magnetizmus tette mozgásképpé. Mégsem a szem csillogása kölcsönzött neki elevenséget, hanem ami a szem tükre mögül ragyog elő! A kéz puhasága elenyészik, a lélek szépsége azonban halhatatlan. Ti talán már a negyedik lap felé tartotok.

Új jellemet, új külső ruhát kaptok. Eltervezitek, milyen életbe tértek vissza - mert reményeink szerint visszatérhettek -, milyen genetikai állományból választotok, milyen külső mezbe bújtok. Erre továbbra is szükségetek lesz, hiszen minden cselekedetetek e homokozó körül forog majd. Van, akinek nagy a homokozója, másoké kisebb. Meglenni azonban nem lehettek meg nélküle, hisz csak testet öltve léphettek be ismét a tér-idő mátrix keretei közé, hogy ott anyag az anyaggal sűrűlődjön.

Nem emlékeztek majd arra, kik voltatok előző életetekben, de hát ki tördök ezzel? Az előző élet lerágott csont! Az számít, kicsodák vagytok most, a mostani életkedvetek, akaraterőtök, energiátok. És miféle valóságot választhattok magatoknak? Tágítsátok ki, mozdítsátok ki helyéből ezt a valóságot, hívjátok ki párbajra. Ne azt mondjátok: „akarom”, hanem azt: „vagyok”. Amennyiben megkívántok valamit, szólítsátok elő a bennetek lakozó Istenséget. Válgatok egygyé vele. Ne siránkozzatok, ne zúgolódjatok, amiért olyan az életetek, amilyen! Ha boldogtalan panaszkodók vagytok, ideje váltani, tudatot és magatartást cserélni. Akkor az energiátok megváltoztatja majd a valóságot.

Hagyjatok fel a panaszkodással. Világkatasztrófákra van szükségetek ahhoz, hogy bebizonyítsátok az igazatokat? Ugyan, hol várát magára az a világvége? Azt mondjátok, már ebben az életben összeomlik a világ? Ez töltene el elégtétellel titeket? Menjetek már! Tudva tudjátok, hogy végigélhetitek az életeteket, és dönthettek a további gyarapodás, terjeszkedés felől. Ez azonban csak a folyamat része, nem a végcél!

Térjünk már most vissza alapkérdésünkre: milyen is a valóság természete? Ha ti áldozatok vagytok, hát rászolgáltok. Ha szűkölködtök, akkor egész életetek a hiányról szól majd. Ne hitegessétek tovább magatokat, hogy továbbléptek, amikor egy helyben topogtok, hiszen így soha nem juttok ki a kátyúból. Bármit tesztek is, csak még mélyebbre süllyedtek a mocsárban. Egész életetek eseménytelenül pereg le, és semmi sem hoz változást.

Két alapelv létezik tehát. Melyek ezek? (*Tudat és energia.*) Mi a szerepük? (*A valóság megteremtése.*) Kinek a valóságáról van szó? (*Az enyémről.*) Mit gondoltok ezek után magatokról, természetesen a tudat világosságánál?

Ugyanaz az Isten lakozik bennetek, mint Szent Ferencben, ugyanaz az alapanyag. Jól mondom? Léteznek ennél találóbb kifejezések is, ám az alap- anyag is megteszi, ebből szabnak ki mindenkit, Szent Ferencet éppúgy, mint titeket. Ebből készült Buddha Ámin, szakasztott, mint ti. Ebből készült Kubla kán is, szakasztott, mint ti. Ebből készült Dzsingisz kán, szakasztott, mint ti. Ebből készült Néró, szakasztott, mint ti. Ebből készült Justinianus császár, szakasztott, mint ti. Ebből készült Newton, szakasztott, mint ti. Ebből készült I. Erzsébet, szakasztott, mint ti. Ebből készült III. Henrik udvari bolondja, szakasztott, mint ti. Ebből készült Hitler, szakasztott, mint ti. És ebből készült Isten, szakasztott, mint ti.

Igyekszem elejét venni a kifogásaitoknak, hiszen mást sem tesztek, mint jól megtámogatott mentségeket kerestek. Körbebástyázzátok magatokat, csak hogy ne kelljen gondolkoznotok. Gondolkozásotokban ahhoz a vékonyka vezérfonálhoz tartjátok magatokat, amely eligazít titeket az élet útvesztőjében. Folyvást a jelszavaitokat szajkózzátok, amelyek azonban olyan ostobák, hogy fabatkát sem érnek. Életetek minden percét merev erkölcsi előírások szabják meg. Ha engedelmeskedtek ezeknek, úgy érzitek, nem tértek le az erény útjáról. Én azonban nem erről az alapanyagról beszélek!

Nincs más okotok az egy helyben toporgásra, mint hogy rettegtetek. A félelem a képmás, az eltorzult, megcsönkült én terméke. Ez az én az Élet

Könyvének első három lapját lakja, a közösülés, a szenvedés és a hatalom birodalmát. Ez alkotja lényegeket. Hát nem értitek? A félelem áll őrt a fejlődés kapujában. Ez veri bilincsbe az elfelejtett Krisztust.

Napról napra választanotok kell. Ha a jó és rossz fogalmaiban gondoltok, persze mindig a jó mellett döntötök. Mégsem tudtok maradéktalanul jól cselekedni, mert mindig működésbe lép a rossz, a jó ellentéte. E kettő együtt adja ki a teljességet. Ezért hiába csináltok mindent jól, a végén balul üt ki, mert az ideák csak ritkán valósulnak meg a maguk tisztaságában. Erényesen gondoltok, ám az egészből mégis valami borzalom kerekedik ki a végén. Ugye, ismerős?

Ilyen egyszerű ez az egész. Nem azért vagyok itt, hogy azt papoljam, még ma meg kell változnotok. A jelen iskolát több napra terveztük. Szükség van erre az időre a fokozatos önkifejezéshez, ahhoz, hogy egyre mélyebben megértsetek az absztrakt gondolatokat, majd miután kitágítottátok a tudatokat, egyetlen nap alatt elégezzetek levitézlett képmásokat! Ma azonban még képtelenség volna elvárnom tőletek, hogy döntéseket hozzatok, és hipp- hopp túl legyetek az egész fejlődési folyamaton.

A tudatosságnak azonban meg kell jelennie, a belső hangnak meg kell szólalnia, ugyanúgy, ahogyan Szent Ferencnél és Ramnál is. Hozzátok kell szólania. Amikor meghalljátok ezt a hangot, lassan, fokozatosan elkezdtetek megváltoztatni valóságotok tartalmát. Ezt nevezik az igazság megélésének.

Amit ekkor cselekszettek, lehet felelőtlen, nemtörődöm, szeretet nélküli mások szemében, de hát mit tudnak ők a szeretetről? Nektek ennek a hangnak a hívását kell követnetek, amely azt mondja: „Ébredj fel! Itt vagyok, benned kopogtatok! Nagy feladatok várnak ránk, amelyeket megbánás nélkül kell végrehajtanunk, mert a végén elvisz minket hazáig, igen, hazáig. Ez majd előtt téged világossággal. Sokat beszéltél a szeretetről, ideje, hogy megtapasztald, milyen.” Ram a maga szírtjén hallotta meg ezt a hangot; Ferenc akkor, amikor a hátán hevert a tű mellett, ahová a lova vonszolta; Jesája ben József meg ötéves korában hozta meg a maga döntését.

Ezzel tehát kezdetét veszi a valóság megváltozása. Csak akarnotok kell, ez mindennek a kulcsa. Ennek az akarásnak azonban el kell söpörnied a képmást. Mindez sugárzó fényességgel és nagy félelem közepette valósul meg. „Nem tudom megcsinálni, meghaladja az erőmet. Hallani sem akarok róla. Inkább adj valamit, hadd meditáljak rajta.” Hanem ezután lassan életre kel az egész! És miközben kitágítja tudatokat, és felébreszti

elméteket, testtel is csodálatos dolgok történnek. Igen, fura dolgok történnek azzal, aki terjeszkedni kezd, akinek változóban van a világa.

Nem tudjátok, miért ez a tűz, mi az oka ennek a sok sűrűlésnek? Nem tudjátok, mire való ez a tömérdék szenvedés, miért váltok neveltségessé? Azért, mert egyszerűen kinőttetek jelenlegi valóságotokból! Mikor növekedni kezdtek, zavaró hullámokat kavartok magatok körül! És hacsak a környezetetek nem növekszik veletek együtt, nem kis fájdalomba kerül majd elszakadni tőle. Mindez azonban hozzátartozik ahhoz, hogy ti választhatjátok meg, milyen valóságban éljétek.

Soha többé nem tapasztaljátok meg, ami egyszer már a tiétek, soha. Az absztrakcióban, Isten elméjében soha nem kerülhet sor ismétlésre. Isten szépsége abból származik, hogy ti ismeritek önmagatokat. Nem kell ehhez az egész külvilágot megismernetek, mivel az alaktalan, belső Isten ismeri önmagát, és minden erőt magába szív a teremtésből.

Megváltozhat-e az életetek? Igen. Töletek függ, mennyire kívánjátok ezt. Több van-e itt a kézzel foghatónál? Igen. Nem tudjátok, miért nincsenek fénylátomásaitok? A legtöbb ismerősötöknek ugyanúgy nincs, mint nektek, aztán hirtelen olyanokkal ismerkedtek meg, akik viszont elmondhatják ezt magukról, s ez új kezdetet jelent, azt, hogy rövidesen ti is látókká válhattok. Ebből áll a gyarapodás, a növekedés.

És mi a helyzet azokkal, akiknek viszont nincsenek látomásaik, hol állnak ők a fejlődésben? Nem túl messze. Ti is rázhatjátok a rongyot, amikor valójában mit sem láttok, semmire sem mentek vele, mert többet rejt a mindenség a szemnek láthatatlannál. Ez vár rátok, ha új valóságot választotok magatoknak.

Figyeljétek ide! Gondolkodjatok el ezen! Mérjétek fel, milyen messzire jutottatok! Vizsgáljátok meg, mi mindenben változtattatok az életetekben. Fontoljátok meg, merrefelé tartotok. A felszínen talán azt gondoljátok majd, hogy az egész hiábavalóság. Igazatok van. Egy belső hang azonban áhítatosan dicséri az életet, erre a hangra hallgassatok.

Beszéljünk akkor a valóságról. Miért nem változtattok a gondolkodásotokon, miért nem veszitek észre, hogy folyvást kifogásokkal takaróztok? Azért, mert saját magatok öltöztetek ki ezeket a kifogásokat. Hát nem tudjátok, hogy az elvont gondolkodás nincs híjával az érzelmi tapasztalatoknak?

Az érzelmek úgy keletkeznek, hogy az elvont tudatban fogant tapasztalat energiával telítődik.

Hallgassatok hát ide! Miért csak a nyereségen jár az eszetek? Miféle életet éltek? Ha illet, hát kezeskedem arról, hogy sohasem hallotok majd egy eredeti gondolatot. Még csak a saját lehetőségeiteket és képességeiteket sem ismerhetitek meg. A látomásokról nem is beszélve, hiszen ha nem tudjátok eladni ezeket, ugyan kinek van rájuk szüksége! Felfogtátok, miről beszélek?

Milyen akkor a mostani valóságotok? Kissé elvetném a sulykot, ha azt mondanám, ugyanolyan, mint Jesája ben Jószeré. Parányi majomagyatok meg azt mondja erre: „Ne figyelj rá! Át akar rázni! Soha nem leszel olyan jó! Hiszen tele vagy bűnnel. Két gyermeked van, mégis félreléptél néhány-szor. Hogyan is lehetnél olyan, mint Jesája ben Jószeré, aki életében nem hált együtt nővel! Legalábbis így tudjuk.” Olyasvalakit idéztem az előbb, aki elvitatja jogunkat, hogy Krisztusnak mondassuk magunkat. Igen, így okoskodik a majomagy. Értitek már?

Mindez választás és akarat kérdése. Úgy kell látnunk a valóságot, amilyen, és akkor olyan is lesz. Akinek soha nem volt spirituális élménye, nem is érzi a hiányát. Éppenséggel azt bizonygatja, hogy az ilyen nem is létezik. Értitek már? Igazán értitek? Amennyiben azonban ugyanazt a szerelmest vonzzátok az életetekbe, hogy újraéljétek vele a régi érzéseket, ez mond valami lényegeset a valóságról: változtassátok meg!

Ha viszont arról gyözköditek magatokat, hogy mindez szemenszedett hazugság, akkor a legvégső küzdelemre a végén kerül majd sor, a képmás elégetése után, amikor minden erőteket összeszedve lesújtotok az ellenségre. Ilyenkor a legerősebb a csatabárd csapása. Ekkor a legádázabb a küzdelem az ütközetben, hiszen immár élet-halál a tét. Ugyanez a helyzet a valósággal és a változással is.

No mármost, tágabb összefüggések közt szemlélve a dolgokat elmondhatjuk, hogy megcsontult énekekre mintegy 35 000 éve tettetek szert. Értitek? Ugyanez a jellemet kapjátok kézbe minden egyes újjászületések alkalmával, hiszen kátyúba jutottatok, és nem fejlődtek tovább. A lemez folyvást körbe forog, holott egy-egy fordulata lehetne egy felfelé nyújtózó spirál egy-egy görbülete is. Ehelyett a megfeneklett civilizáció mindegyre önmagát ismétleteti. Értitek, amit mondok?

Micsoda gondjaitok vannak nektek, embereknek? Hallgassatok ide! Amit most hallotok tőlem, az minden újakezdés kulcsa. Az a tudat, amely első lépteiteket vezérelte, a bennetek lakozó Isten, amely rózsássá varázsolta arcotokat és dalt ültetett a szívetekbe, megmutatkozva

megajándékozott titeket azzal a bátorsággal, amely az élethez nélkülözhetetlen. Ti azonban nem jöttetek rá, hogy ezekből az első lépésekből nem csupán bátorságot meríthettek, hanem vagyontokat is gyarapíthatjátok. Minden változást ennek fényében kell szemlélnetek. Attól fogva, hogy így tesztek, kitágítjátok a tudatokat, mivel az összes tapasztalat mélyén egy eladdig észrevétlen lehetőség rejlik. Ennek az ismeretlen, meg nem élt tapasztalatnak a fényében dolgozhatjátok fel azt, amit eddig teremtettetek.

A legtöbb ember nagyra van kicsinyes teljesítményeivel. Egy idő után azonban minden elromlik, miközben semmi érdemleges nem történik. Nem léphettek tovább a következő szintre, mivel akadályokba ütköztök, hiszen tudatotok nem növekedett annyira, hogy kitágíthatná a jelenlegi valóságot, és felmérhetnétek, mit nyertetek a szóban forgó tapasztalatokból. Az evolúciónak zökkenőmentesen kellene zajlania. A tudat baj nélkül teremtene, miközben magába inna egy újabb gondolatot az ismeretlenből és megvalósítaná azt, végül megtapasztalná a megnyilvánulást, megteremtve és bölcsességgé párolva a valóságot, hogy beírassátok azt az Élet Könyvébe. És miután a kérdéses tapasztalat odakerült, ti máris továbblépnétek ahelyett, hogy mindegyre ugyanazokon a gondokon rágódnátok. Hol vannak azok a gondok? Nincsenek sehol! Csupán kiérdemelő bölcsesség létezik. Értitek már? Igen?

A régi iskolákban ennek a tudásnak az elsajátítása napokat vett igénybe. Minden egyes nap során öt mondatot tanultak, ennek az öt mondatnak a mélyére igyekeztek behatolni a nap folyamán, miközben kitágították tudatukat, hogy megértsék a hallottakat. Ezért a Megvilágosodás Iskolájában leérettségiztek. Mindenki leérettségizett...

Itt azonban mondat halmozódik mondatra, miközben én mindent elkövetek, hogy ne untassalak vagy ki ne merítselek, hanem felrázzalak és felébresszelek titeket. Az egész tanítás arról szól hát, hogy mondataimmal eloszlassam a homályt, és élő tudást adjak át nektek.

Ti itt semmi olyasmit nem tanultok, ami nem illeszkedik fogaskerékként a korábban hallottakhoz, mivel a hét lap mindegyikén tapasztalatok hosszú sora várja, hogy megvilágosult tudatokkal megéljétek és felmutassátok őket, igen, ez a ti kötelességetek. És amikor a lap aljára értek, egy reggel arra ébredtek, hogy mintegy varázsütésre minden megváltozott, többé semmi sem ugyanaz, s egy vadonatúj ember néz ki az ablakon. Ez azért van, mert új lapra fordítottatok az Élet könyvében. Mindezt magatoknak köszönhetitek.

No mármost, léteztek olyan civilizációk, amelyek megértették, milyen egyszerű is a valóság szerkezete, aztán elmentek? Igen, ezek a civilizációk bizony réges-rég eltűntek. Ti azért vagytok itt, hogy felfogjátok, a dolog lényege a tudatos teremtés, ez az, amiből tapasztalataitokat merítitek. Ideje akkor továbblépni, és kikászálódni a kátyúból. Ugye? Nektek is az a dolgotok, mint elődeiteknek, akik a káosz közepette dőbbsen rá önmagukra. A társadalmi tudat a külső képmáson alapul. Istenre vonatkozó gondolataink viszont azon alapulnak, hogyan élünk e gondolatok szerint.

Valóság. Életemben, amely önmagammal azonos, minden a tudatomról, az elmémről beszél. És a bölcsességemet - igen, igen, bölcsességem gyümölcsöskertjét -, mit gondoltok, minek köszönhetem? Talán bizony ajándékba kaptam? Nem találtatok el, mert keményen megdolgoztam érte. Ennek a kertnek minden aranyalmája a két kezem munkáját dicséri. Kérdezitek erre, hogyan dolgozhat meg valaki a bölcsességért? Nos, minden tapasztalatomat megéltem, ez adta nekem a megértés ékkövét. Életem bőségszaruja így minden pillanatban egyre szélesebb, mivel nem szűnök meg megérteni és elmerülni az életben, hisz a belső igazság fátylavívője vagyok. Ti erre a szépségemről beszéltek? Igen, szép vagyok. A bátorságomat és tudásomat dicséritek? Méltán. Mindez azonban csak halvány visszfénye annak, amivé ti holnap lehettek. Úgy legyen.

Nem kell mást tennetek, mint álmodnotok és elmélkednetek. Nagy merészség kell az utóbbihoz. Csupán túl kell nőnötök jelenkori önmagatokon. Amilyennek látjátok magatokat, olyanokká is lesztek. Ne legyetek gyengék, legyetek inkább erősek. Ne lássátok magatokat gyámoltalannak, hanem túláradóan gazdagnak. A pénz, arany, rang semmit sem jelent az embernek; a belső, a lélek számít.

Az ismeretlen tele van lehetőségekkel. Ez rejti magába a lángelme szikráját, egy olyan valóságot, amely minden ízében különbözik attól, amit ma annak tudtok. Eljön majd a reggel, amikor továbblapoztok az Élet Könyvében, amikor képmásotok örökre a semmibe tűnnek. Igaz valótok vándorútra kelhet, fák alatt alhattok, és fényt sugározhattok magatokból az emberiségre. De élhettek éppen pompás palotában is, csodálhatjátok annak ablakaiból a világ szépségét. Nem a palota teszi az embert, hanem belső valósága, tudata, észlelése.

Kérlek titeket, ne problémaként tekintselek a gondjaitokra, hanem megoldatlan tapasztalatként. Dolgozzátok fel a tapasztalataitokat, és túladhattok rajtuk. Szemléljétek a valóságot folyvást növekvő halmazként.

Ha pedig mindeközben megsérül csonka énetek, hát oda se neki, ez benne van a pakliban. Ez is közelebb visz titeket ahhoz, hogy megteremtsétek, amire szükségetek van, mindazt, amiről nekem vallottatok. Emlékezték még, miket mondtatok? „Isten akarok lenni; mindaz akarok lenni, ami lehetek; örülni akarok az életnek; bölcsességet, tudást és boldogságot akarok; szabadságra és felemelkedésre vágyom.” Éljetek előbb! Éljetek! Amennyiben a halál valóban az ébredés pillanata, akkor a változás felébreszt majd titeket! Épp most kezdtek élni! Miért távoznátok a mennyekbe, amikor csak most melegsztetek bele az életbe? Igen!

„Tudást akarok” - mondjátok. Úgy legyen. Mindezt joggal kérhetitek magatoknak. Úgy azonban ne számítsatok rá, hogy közben lármával, idegenekkel és szórakozásokkal töltitek meg az életeteket, hiszen így nem nyílik mód a csendes szemlélődésre. Nem tudjátok talán, hogy a nagy, néma űrben rejtezik az ismeretlen értelem? Hogyan hallhatjátok meg a lángész szavát a zűrzavar közepette? Ha tudásra vágytok, rajta, szerezzétek meg! Ha meg öröme, hát legyen a tiétek. Ez lesz a következő lépésetek! És amennyiben a boldogság mellett döntötök, hát, ha nem tudnátok, épp csak egy karnyújtásnyira van tőletek. Hiszen ha boldogok volnátok, nem hiányolnátok a boldogságot.

Mindez választáson, tudatos választáson múlik tehát. A bökkenő csak az, hogyan szabadulhattok meg a képmásotoktól. Hanem ki alkotta ezt a képmást? Ti magatok. Mit gondoltok, mibe került nekem, hogy feladjam mind- azt, ami a nagy Ram személyéhez tapadt? Hétévi kínlódásba és az életembe. Képzeljétek el, mekkora megaláztatás az egy hadvezérnek, hogy a serege gyengének bélyegzi. Én aztán tudom, milyen gyorsan elfordulnak az embertől a hívei. Soha ne legyetek vezérek, veszedelmes foglalkozás az.

Nekem hét keserves évembe került, amíg megértettem mindezt, és amikor lejöttem a szírtől, nem voltam többé Ram. A népem persze nem vette észre a változást, hiszen ők nem ültek velem együtt a hegyfokon. Nem érezték az éhséget, ők nem vágytak arra, hogy megváltoztassák a valóságot. Azt sem tudták, mi fán terem! Nekik otthon és tűzhely kellett. A férfiak a nők alabástrom fehér térdére gondoltak, a gyerekek a játékaikra, a nők arra, hogy kisbabákat ringathatnak a karjukban, erre, meg a hullámzó búzamezőkre gondoltak. Képzelteritek, hogy eszük ágában sem volt megérteni engem. Úgy döntöttek, hogy továbbra is Ram vagyok, csak éppen megváltoztatott és legyengített a betegségem. Csakhogy ez a gyengeség volt az én valóságom.

Ezt akartam és semmi mást. Értitek már? Mibe került mindez? Mibe került egy nagyhatalmú barbárnak, hogy megalázza hátának hasogató fájdalma meg az emberek pusmogása és cselszövése, ami azután elégette külső kép-mását, a világ felé mutatott arcát?

Nos, olyan a valóság természete, hogy amellettt tartunk ki, amit fontosnak érzünk. Amennyiben nem vállaljuk fel a nagy, diadalmas metamorfózist, mindörökre hernyók maradunk, soha nem lesz belőlünk tündöklő szépségű pillangó, amelynek szárnyai keleties mintát idéznek. Az önismétlő spiritualista folyvást a pozitív és negatív energiákról, sötétről és fényről papol; így odázza el a fejlődést.

Ugyanaz az energia éltet, amely Hitlert, Dzsingisz kánt, Jesája ben Jozséfet és Buddha Ámint mozgatta. Ezek csupán az evolúció választási lehetőségei, amelyek mindegyike rendelkezésekre áll.

Soha ne próbáljatok mássá lenni, mint amilyenek valójában vagytok, teljesítsétek ki inkább önmagatokat. Ez éppen eléggé új tapasztalat. Igen, a változás félelmetes, hisz azt feltételezi, hogy a képmásnak nincs hatalma az ismeretlen felett. Erről szól az első három lap az Élet Könyvében. Ha pedig ódzkodtok a változástól, és ezért egész környezeteteket boldogtalanná teszitek, akkor a véleményetek valójában titeket tükröz. Ti nem óhajtok változtatni. Helyes. Nem is muszáj. Senki sem várja ezt el tőletek.

Amikor azonban készen álltok a nagy átalakulásra, az lángnyelvként csap ki belőletek, s tudni fogjátok, hogy itt az idő. Ekkor továbbléptek, s nagy léptekkel haladtok előre a megkezdett úton, az útjelző táblák nyomán. Félték is persze, ez azonban teljesen természetes ebben a helyzetben. Szeretném, ha megértenétek valamit: ti éppoly örökkévalók vagytok, mint én. És amikor rövid életetek végére értek, látni fogjátok, mit nyertetek, mennyivel gazdagodott tudatotok és valóságotok. Amikor aztán eltávoztok innen, az örökkévalóság vár rátok. Ám ez is csak illúzió, mivel ez sem változatlan. Egyedül a természet valóságos. A megtapasztalt problémákat a tudat hozza létre, hogy önmaga gyarapításával meg is oldja ugyanezeket, ezért nem egyebek illúzió nál. Soha ne adjátok fel az önmagatokba vetett hiteteket!

Most, előadásom végén arról üzenek még nektek tudatom mélyéről, milyenek is a kívánságaitok. Nem nehéz őket összeszámolni. A lényeg az, hogy amit perpillanat akartok, egyelőre nincs hatalmatokban megteremteni. Én azonban megtehetem, és pedig a ti külső elvárásaitok alapján. Olyan tapasztalatot küldök hát nektek, amely rámutat arra, mire is

vágytok az elvontság világából, hogy egy adott pillanatban maradéktalanul átélve bátorságot öntsön belétek, amelynek birtokában továbbléphettek a második iskolaévbe. Léteznek ugyanis olyan nagyhatalmú Istenek, égi hadurak, akiknek hatalmukban áll mindezt megteremteni, mivel megdolgoztak érte, ezek a ti terjedelmesebb dimenzióban lakozó testvéreitek. Megüzenem hát nektek, mire is van szükségetek, hogy megértsétek, miben szenvedtek hiányt, és pótolhassátok azt. Úgy legyen.

Az élet ugyanis nem csupán ebből a valóságsíkból áll. Többről van itt szó, mint unalmas ismétlésről. Nem üres szavakat fogtok megtapasztalni. Ne legyetek bölcselők, legyetek Istenek. Értitek már? Úgy legyen.

Most pedig tartsunk szünetet. Még a régi idők iskolájában is megtanulták, hogyan lehet az ebédet kifejezésre juttatni. Csak a hetedik év hetedik szintjén állt ez az ebéd mannából, hiszen a manna maga a tudás. Vannak olyan lények a csillagrendszerünkben, akiknek nincs szükségük földi ételre. Egész életükben a tudás a táplálékuk, márpedig sokáig, nagyon sokáig élnek. E fejlett lények tehát mannát esznek.

Ti azonban még nem tartotok itt. Különben is, nincs finomabb a forrón gőzölgő zabkásánál, amely megmelengeti a szívünket. Egyetek hát, és örüljétek az ételnek, ne csipegetsetek, ne nyafogjatok, hogy nektek csak ez jutott. Köszönjétek meg, hogy ezt ehetitek, mert minél hálásabbak vagytok a szegényes táplálékért, annál nagyobb valószínűséggel juttok majd dúsabb lakomához. Sok mindent hallottatok itt, s ennek egy része nektek nyilván rágós hús.

Utána pedig pihenjétek meg, és gondolkozzatok el a hallottakon. Ha saját szavaitokkal is megfogalmazzatok mindezt, jobban magatokévá tesztitek az elhangzottakat. És ha ezzel végeztetek, gyertek vissza. Ki kell még pótolnunk a mai tananyagot. Ne feledjétek mindeközben, hogy ősi tanítás részesei vagytok, amelynek minden egyes sorát egy egész évig tanulmányozták valaha. Ezért ha úgy érzitek, hogy sürget titeket az idő, a következő üzenetem talán éppen az idő átértékeléséről szól majd. Úgy legyen.

A valóság mibenléte

DÉLUTÁNI ÜLÉS

Tényleg nagyon örülök, hogy itt lehetek! Köszönöm valamennyiőtöknek, hogy az én valóságomban léteztek! Úgy legyen! Most pedig igyunk valamit.

Egészségekre, és a bennetek élő Istenre.

Elgondolkodtatok a hallottakon? Kinyújtóztattátok a tudatokat?

Folytassuk akkor. Milyen volt a valóság ebédidőben? Tanultatok valamit?

Ijesztően beborult az ég, nem igaz? Akadtak köztetek, akik azt mondták: „nem, ebből nem kérek”, másokat nem zavart, ha eláznak. Egyszerűen itt akartak lenni, hisz itt fedél kerül a fejük fölé, és különben is melegen felöltöztek. Az ilyen ember a természet közelében, vele összhangban él, s kíváncsi a valóság természetére. Minden elismerésem a tiétek tehát! Hosszú út vezetett el idáig, és én nagyra értékelem, hogy itt vagytok.

Az is segített nektek tudatokat kitágításában, hogy elköteleztétek magatokat ezek mellett a tanítások mellett. Nem akadályozott titeket a fenyegetően beborult égbolt sem, mindenképpen ide akartatok jönni, hogy meghallgassatok. Már e kívánság által is sokat nyertek, mivel tudatokat kitágításával új fényben látjátok majd a világot; persze ez az új világítás valójában ősrégi, csak elfelejtettétek. Ti tehát már azelőtt győztetek, hogy én kinyitottam volna a számat. Ezt pedig a bennetek rejtőző Istennek köszönhetitek. Úgy legyen.

(Valakihez a közönség soraiban.) Nos, hogy vagy ma délután? Jól érzed magad? Tanultál valamit? Tényleg, mit gondolsz, mi a valóság? *(Az gondolom, hogy ez a jelenlegi életem és tudatom, amelyet magamnak megteremtettem.)* És akkor mi az, ami nem valóságos? *(Talán az ismeretlen, amit még nem állt módomban megtapasztalni, amit még nem fogtam föl a magam valóságából.)* Mit gondolsz, lesz erre valaha is lehetőség? Honnan tudod ezt? *(Mert tudom, hogy minden lehetséges.)* Csakhogy a lehetőségek feltételhez kötöttek, és a feltételek szintén az ismeretlen birodalmába tartoznak. Jól mondom? Mit gondolsz, megtapasztalhatod az ismeretlent? *(Tudom, hogy ez sikerülni fog.)* Majd meglátjuk!

Mi a helyzet akkor az ismeretlennel? Igen! Éppen ez érdekel bennünket! Igen! Ti, ugye, azt képzeltétek, mindent tudtok? Meg szeretnétek hódítani az ismeretlent, nemde? Igen? Nem féltetek tőle? Na, ezen nevetnetek kellene! Végül is furcsa érzés Istennek lenni!

Mostanra tehát már tudjátok és megértettétek, hogy Isten a végső, a legnagyobb erő a mindenségben. Ezzel a különleges szóval nevezzük meg a dolgok ősoát, a teremtőt, az isteni lényeket. Ti tehát mindezt egy kalap alá vesztétek. Fogjátok az egész örökkévalóságot, és elnevezitek Istennek. Úgy is mondhatnám, Isten valamiféle epikus kifejezésül szolgál egy felső, nagyszerű hatalom megjelölésére, amely mindent megmagyaráz! „Hiszen Isten teremtette a világot. Az univerzum Isten elméjében létezik, csak Ő érti a mindenség miértjét.”

Értitek, miért nevezlek titeket Istennek? Azért, mert felébredéseketek abban az anyagi, kézzel fogható elmében kell lejátszódnia, amelyet Istennek véltetek. A tudatalatti az, ami: nem tud magáról. Szunnyad. Fel kell ébrednie, mozgásba kell lendülnie. Ez az elme az örökkévalóság egy vetülete. Ami az elmében felébredt, az a mozgékony lett Isten. Ez a mozgékony Isten tudatból és energiából áll. Ez pontosan a ti két alkotóelemetek. Azért áll hatalmatokban teremteni, mert felébredtetek.

Úgy is mondhatnám, az a ti küldetésetek, hogy maradéktalanul felébresszétek az elmét. Nehéz kötelesség ez, meg kell hagyni! Nyilván értitek, miért oly kényes dolog megmondani valakinek, hogy az a sorsa, hölgyfodrász vagy éppen király legyen belőle! Ez még nem a legfényesebb sors!

„- Te nem értesz engem, nekem nem az a sorsom, hogy király legyek, hanem hogy Isten és mindaz, ami ezzel jár.

- Igen.

- Nos, remélem, sikerül! Jelentősen megkönnyítené a dolgokat, ha a saját szemeddel volnál képes látni, és nem nekem kellene kibeszélnem a tudómet. Akkor talán kapiskálnád, miről beszélek.”

Nos, efféle beszélgetéseket hallani ebéd közben!

Most pedig ejtsünk szót az ismeretlen megértéséről. Korábban azt mondtam nektek, hogy ez a valóságsík - amely úgymond megszilárdult, anyagiasult gondolat, amely a tér-idő mátrix keretei között fejlődött - az egyetlen szint, amely időben létezik. Ahonnan én jövök, ott az örökkévalóság az úr. Ma azonban, ahogy múlnak az órák, egy egész évet próbálunk átfogni. Nem túl világos, ugye? Jómagam nyolc órába sűrített örökkévalóság vagyok! És ezt a nyolc órát most egy évvé tágítom. Ezt sem könnyű megérteni, ugye?

Miért van szükség ilyen hosszú időre? És egyáltalán, egy Isten miért keveredik a hús dolgaiba, miért felejtí el isteni mivoltát? Miért ültök ti itt, miközben kételkedtek abban, hogy a tudat és az energia tesz titeket élő Istenné? Miért ültök összefont karral, miközben sehogyan sem fér a fejetekbe, hogy többek vagytok egyszerű halandónál? Azért, mert elveszítettétek azt az ősi bölcsességet, amely annak idején mindenki számára nyilvánvalóvá tette, hogy az ember vándorként járja be az anyagi valóságszintet. Az anyagban Isten nem egy szemvillanás alatt göngyöli ki a mindenséget. Ez a szemvillanás arra elegendő, hogy megfogjon elméjében az a gondolat, amely aztán testekké sűrűsödik. Hátravan még, hogy a testek azonosnak is érezzék magukat önmagukkal. A következő pillanatban arról kell döntenüök, ínyükre van-e ez az érzés. Ha igen, akkor az érzés az entitásból kiáradva kiteríti az időben annak a kirakójátéknak a darabkáit, amelyek a szóban forgó megnyilvánulással járó érzelmek. Mindez egy évet vesz igénybe!

Mi történt hát azzal a dicsőséges Istennel, aki valaha villámokat hajigált az űrben, aztán hirtelen benne találta magát egy gyámoltalan testben? Igen, ez a test nagyszerű gondolatokra képes, amely a mennyekbe röpíthet minket, ám elég kinyitni a szemünket, hogy eszünkbe jusson, ideje vécére mennünk. Mi a helyzet ezzel az Istennel?

Nem értitek, hogy az ősi bölcsességet egy egyszerű igazság őrzi, hogy soha ne feledkezhessetek el arról a könyvről, amely az involúció során keletkezett - ez pedig arról szól, hogy a szellemnek meg kell tapasztalnia a hús, tér, idő, távolság, mélység, azaz a jelen valóságsík korlátait. A könyv, amely mindezt magában foglalja, az evolúció könyve. Csakhogy a könyv mégsem érte el célját, mert az Istenek elfeledkeztek önnön isteni mivoltukról. Az ősi bölcsesség ennek ellenére tovább parázslík, holott a test börtönében fölöttébb könnyű azt hinni, hogy semmi sem történik, amikor pislantunk egyet. Azt gondoljuk hát: „Úgy, akkor nem is vagyunk Istenek, ez csupán egy barbár mítosz.” Pedig ti annyira vagytok jók, amennyire annak hiszitek magatokat; olyan erősek vagytok, amilyen erős a gerincetek. Annyit vontathattok el ebből a világból, amennyit a nyakatokba fogott iga lehetővé tesz. De hogyan lehetnétek akkor Istenek? Hogy lehet ez?

Mire való ez az időutazás? Miért e vándorút a lassú anyagban? Tudjátok talán? Gondolkodjatok el ezen. Az elfogyasztott táplálékot elégeti a test, s lebontva annak összetevőit, gázokat termel, amelyek minden egyes sejthez el- jutnak. A fölösleg, az energiatermelés mellékterméke rövidesen

salakanyagként kiürül a szervezetből; mindehhez időre van szükség. Ezen a létsíkon minden az időben zajlik.

Ha ti valóban Istenek lennétek, nem kellene ezzel vesződnötök! A helyzet az, hogy ezt csak így képzelitek. Mert amennyiben ti mégiscsak Istenek vagytok, akkor minden perceteket az a hatalmas kaland tölti meg értelemmel, hogy megértsetek ezt a tényt. Az idő megannyi megnyilvánulási formája újabb és újabb lehetőséget kínál ennek megtapasztalására és a további növekedésre, arra, hogy keresztülverekedjétek magatokat az anyagon.

Mit gondoltok, miből vannak a sejtjeitek? Azt hiszitek, csak úgy a földből teremtetek elő? Vagy anyátok méhéből, apátok árnyékából származtok? Mit gondoltok, miből áll mindez? Az életerőből! És miféle értelem munkál az életerőben? Ti, akik mozgásba hoztátok! Minden Isten! Az egész valóság a felébredt Istenség műve, aki megteremtette. Ti azonban eltévedtetek, tudjátok? Azt hiszitek, minden úgy jó, ahogy van. És ha ráuntatok erre, hát fel akartok emelkedni a mennyekbe, hogy túl legyetek a dolgon!

Beszéljünk most már az időről, hiszen a valóság nem létezhet időfolyam nélkül.

Most egy kicsit meg kell erőltetnetek az agyatokat, hogy elképzeljétek mindezt. Fel kell ébrednetek. Képzeljétek el egy spirált. Tudjátok, hogyan fest? Ha nem, hát küldök nektek egyet. Most fogjátok ezt a spirált, és képzeletben fordítsátok párhuzamosan a talajjal, hogy hosszan elnyúlva lebegjen a föld felett, a levegőben.

No mármost, akik megfeneklettek, folyvást ugyanazt ismételve úgy, ahogyan azt képmásuk törvénye előírja. Ők folyvást körbe-körbe járnak, mint a megakadt lemezjátszótű a lemezen. Ha viszont széthúzzunk egy kört, mi lesz belőle? (Spirál.) Igen. A tér-idő kontinuum és a kvantumidő spirálként értelmezhető.

Most pedig elmagyarázom, hogyan működik mindez. A spirál kezdőpontján, az idő görbületének csúcán egyszer csak bekövetkezett egy villanás. A tudat villanása volt ez, amely létrehozta az anyagot. Egy szemvillanás elég volt ahhoz, hogy a tudat anyagként nyilvánuljon meg.

Nos, amikor a spirál teljes kört ír le, egy újabb tudatvillanás megint csak anyagot hoz létre. Ahogy végighaladunk tehát a spirálon, minden egyes fordulatanál a kör felső részénél újabb villanásra és anyagképződésre kerül sor. Ugyanakkor létrejön a kör ellenoldala is, amelyet az antianyag és a tudatalatti alkot.

Most pedig gondolkozzatok el a spirál fordulatain! A felső pólust a tudat alkotja, az alsót a tudatalatti. A felső az anyagot, az alsó az antianyagot képviseli. Ezek mind egyenlő tudatállapotoknak felelnek meg.

Az időben ti tudatosan befogadtok egy gondolatot, azaz tudatosítjátok magatokban. Íme, egy villanás! A spirál felső pólusán jártok, egy idea birtokosai vagytok. A következő pillanatban ez az idea fejlődni kezd, megindul a spirál görbülete mentén. Amikor az alsó pólushoz ér, újabb villanás következik be az antianyag-tudatalatti oldalán. Ez a villanás hozza létre az anyagot. Ahhoz, hogy a tudat létezzen, tudatalattira van szükség. Az anyag pedig csak az antianyag közreműködésével képződhet.

A spirál időben megvalósuló forgása a fentiek szerint egy állandóval, a tudattal ajándékoz meg minket. A spirál felső pólusa a tudat, az alsó a tudatalatti tartománya. Felül minden a tudat és az anyag birodalmába tartozik, lent a tudatalattiba és az antianyagéba. Kérdés, miért került a tudatalatti az időspirál aljára? Azért, mert innen származik a tudat. És miért kell az anyagnak felül, az antianyagnak pedig lent lennie? Azért, mert az anyag az antianyagból származik.

Hadd szemléltessem ezt egy egyszerű kísérlettel! Nyissátok jó tágra a szemeteket, keressetek magatoknak egy pontot, és függesszétek erre a tekinteteket. Most pedig arra kérlek titeket, pislogjatok minél gyorsabban. Helyes? No mármost, tudatos életetek minden pillanata annak az állapotnak felel meg, amikor nyitva tartjátok a szemeteket, valamennyi olyan pillanat viszont, amikor nem láttok, a tudatalattinak és az antianyagnak. Elmeműködéseitek eszerint egyszerre tudatos és tudat alatti, mindennek ellenére azonban csak a tudatos lelki folyamatokat észlelitek.

Ilyen tehát az életetek. Ha megállítjátok a spirál időbeli előrehaladását, akár egy filmtekercset, látni fogjátok, hol kezdődik és végződik az életetek. Minden változása külön filmkockát kap, amelyeket így nyugodtan megsemmisíthettek. Az egyes filmkockák között azonban semmi nincs; az a semmi ez, amelyből a változásokat teremtettétek.

Az idő tehát olyan, mint egy feltekeredő filmszalag. Az evolúció minden egyes pillanatában, mikor a tudatalatti tudatossá válik, különböző rezgésszámú, az egyes létsíkoknak megfelelő valóságok keletkeznek a spirálon. Mindez az alsó póluson, az antianyag és a tudatalatti tartományában kezd megnyilvánulni az életetekben. Aztán ismét visszajut a felső pólusra, a következő gondolatvillanáshoz, s ez folytatódik mind a hét valóság szinten.

Amint látjátok, mélységesen mély dolgok ezek, amelyeket megpróbálok leegyszerűsíteni az érthetőség kedvéért. A lényeg mindebből az, hogy csak úgy lehet az anyagban és az időben megnyilvánulni, ha dolgozunk is ezzel a tudatból származó anyaggal. Ha megértitek, hogy a tudat a tudatalatti felébredt szelete, akkor mindkettőre szükségetek lesz, hogy az idő spirálján előrehaladva létrejöjjön a valóság. Amikor ugyanis behunyjátok a szemeket, a tudatalattit látjátok, amint életet ad a tudatnak. Ezek szerint tehát egyaránt szükség van úgy a tudatalattira, mint a tudatra.

No mármost, a spirál egy teljes fordulata szükséges ahhoz, hogy a tudatos anyag felvillanása realizálódjék. Ezt a pillanatot a tudatalatti-antianyag kattanása és felsercenése készíti elő a spirál alján. A valóság megnyilvánulása tehát a spirál teljes fordulata során zajlik le az időben.

A folyamat eszerint a következő. Ti elgondoltok egy elvont gondolatot, és máris belekerültök az időspirálba. Miközben tudatokat terjeszkedik, a semmiből agyatokba tolakodik egy gondolat, és ezt ti meghányjátok-vetitek magatokban. Ezenközben a gondolat a spirál aljára száll alá, mivel a test fel- hevül. A szervezet energiaszféráit hőmérséklet-változás is kíséri, és mialatt a fentiek zajlanak, a testhőmérséklet is egyre emelkedik. Az történik ugyanis, hogy a tudatos anyag bekerül a teremtés spiráljába, s így maga is folyamatosan létrejön. Közben egyre alább száll a spirál időáramán, hogy létrehozza a valóság következő felvillanását. Amikor ez is elindul útjára, életetek következő filmkockája az előbbi elvont gondolat testet öltése lesz. Ez tehát a valóság spirálja.

A fejlődéshez azonban időre van szükség. Amikor az entitás előrelapoz a könyvben, létrejön a tudat egybeolvadása a tudatalattival, s az anyag is eggyé válik az antianyaggal. A rezgésszintek addig különálló rétegei egyesülnek, mert itt már folyamatos az energia áramlása, és nem létezik más, csak a jelen.

Ez a fejlődés kalandja az anyagon keresztül.

Az idő, hát igen, ez elengedhetetlen az utazáshoz. Elengedhetetlen. Az idő jelzi a hazautat az anyagban a megvalósult és magából fényt árasztó Istenség felé! Az anyag megértéséhez tehát időben kell munkálkodnotok.

Ti most itt ültök, és gondolkodni próbáltok! Iparkodtok minél értelme-sebbnek és nem ostobának látszani. Tehát itt ültök velem szemben, rám néztek, aki meglehetősen állandónak tűnök, és azt gondoljátok magatokban: „Már húsz perce beszél.” Ez alatt a húsz perc alatt végig láttatok engem. Nem értitek, hogy mindez csupán a tudat káprázata. Ti mindössze az anyagot érzékelitek, mert nem veszitek észre a filmkockák

közötti hézagokat. Nem is sejtitek, miféle idő telt el közben, mivel állandónak tudjátok az anyagot. Márpedig nem az. A filmkockák közti minden időpillanat az örökkévalóságot foglalja magában. Ezt az örökkévalóságot jelennek nevezzük, és az ezt észlelő elmeműködés állandó. Ti azonban csak a folyamatosságot látjátok, húsz perc megszakítatlan tovaillanását. A percek közé ékelt örökkévalóságról nem vesztek tudomást, nem érzékelitek azt a pillanatot, amikor kattan egyet az antianyagot-tudatalattit magába fogadó elmetartomány. Nem veszitek észre, holott szakadatlanul a szemetek előtt van.

A spirál húsz percében tehát megalkottuk az örökkévalóságot. Tettük ezt egyszerűen úgy, hogy megragadtuk az időfolyam lényegét és annak működését.

Most pedig arra használom fel a spirált, hogy kipenderítselek titeket az örök körforgásból, hogy fejlődésre készítselek benneteket. Ehhez elengedhetetlen, hogy megértsétek az anyag és antianyag, tudat és tudatalatti szerepét. Ezek egyenértékű fogalmak, mivel a tudatot a tudatalatti szilárdítja meg. Az anyag az antianyagból jön létre, mert az utóbbi a tudatalattiban található. Ilyen, kérem szépen, a valóság természete! Ti húsz percről tudtok, én azonban rámutattam a filmkockák közötti hézagok létezésére, és arra, hogyan kerültek oda.

Most pedig beszéljünk a terjeszkedésről - hiszen a ti küldetésetek az, hogy kitágítsátok a tudatot, amely az energia szolgálóleánya, s ily módon felmutassátok azt, létrehozva ezzel az életetekben egy folyvást gyarapodó, növekvő valóságot; mivel e kettő, a tudat és az energia varázseszközként működik.

De hogyan működik mindez? Nem mondhatjátok csak úgy: „Most pedig kitágítom a tudatomat, hogy megnyilvánuljon. Mindez két hetet vagy húsz percet vesz majd igénybe.” Tudnotok kell tehát, hogyan működik a dolog, mert ha ezt felfogtátok, az időt is megértitek. Ekkor szert tesztek a valóság állandóságának tudatára, aminek éveiteket köszönhetitek, ahelyett hogy beleszorultatok volna a csupa erő és tudat közti hézagokba. Az idő spirálisan csavarodik előre. Ennek a spirálnak megvannak a maga állomásai, mind a hét szinten. A kitágult tudat minden egyes mozzanatát át kell vezetni a gondolathullámok, frekvenciák, energiák és rezgések hét fokozatán. Végig kell járnia a valóság egyre alacsonyabb lépcsőfokait ahhoz, hogy megnyilvánulhasson ezen a valóságsíkon. Ehhez pedig időre van szükség.

Miért? Mert abban a pillanatban, hogy a kezetekbe került az anyag és a tudat - olyan ez, mint egy rezdülés, egy felvillanás abban a pillanatban, hogy birtokoljátok e kettőt, már meg is kezdik zuhanásukat. Ez a zuhanás hét rezgésszinten keresztül történik, amíg végül az ellenpóluson, a kör alján találjuk magunkat. Ekkor kattanva-sercegeve az antianyagnak és a tudatalattinak ütközünk. Ebből az ütközésből pattan ki a spirál következő fordulatánál, a csúcson az a materializáció, amely a tudatban keletkezett. Sercen egyet, és máris előáll az a valóság, amelyet épp most tágitottatok ki. Így működik ez az egész.

Az éleetek csupa villanás, egyik a másik után. A tudatalatti és az anti-anyag meg közben folyamatosan sercen, kattog. Szeretném, ha megértenétek ezt a sercegést és kattogást, amelyet se nem láttok, se nem hallotok, mivel ti csak az anyagot érzékelhettek.

Látjátok tehát, hogy a tudat hozza létre az anyagot, sőt magát az embert is! Nem értitek? A valóság mibenlétét a tudat határozza meg. Ezért a spirál tér-idő mátrixán ti csak az anyagot fogjátok érzékelni, mivel ez egynemű a tudatokkal! Megpróbállak levinni titeket a spirál alájára is, hogy megértsétek, hogyan teremthet meg a világ törvényeit. Abban a pillanatban, amikor a tudat új területeket hódít meg magának, a tudatalatti erőforrásaiból merít. Valahányszor leültök elmélkedni, beindul a villogás meg a sercegés és kattogás: az egész gépezet! Mindez azért, mert a tudat folyvást előretekint, terjeszkedik, magába fogadja az ismeretlent, s alászáll a mélységekbe, hogy megalkossa a nagy elmét, amely aztán pörögni-forogni kezd.

És mi van akkor, ha valaki azt mondja: „Jó, jó, de én semmi újat nem akarok tanulni, megelégszem azzal, ami vagyok. Így legalább kiismerem magam.” Ezek az emberek folyvást körben forognak. Micsoda dögunalom! Esetükben szó nincs villanásokról és kattogásokról, csupán körökről. A tudat ekkor csak az állandóságról vesz tudomást. Ez az ilyen emberek valósága. Nincs antianyag és tudatalatti, mivel ez utóbbi nem egyeztethető össze a társadalmi tudat létezésével. Mindössze újratemelt tudatlanságról beszélhetünk, amely egyre járja örök köreit. Az ilyeneknek aztán nincsenek mélyen- szántó látomásai, nem néznek fel az éjféli égboltra, hogy kitárt karral világosságot teremtsenek; hogy is tehetnék, hiszen ők folyvást körben forognak. Azt képzelik, hogy előrehaladnak, pedig dehogy, hisz nem mozgósítják energiáikat. A tudás azonban lehetővé teszi számotokra, hogy kiszabaduljatok ebből az ördögi körből, és azt széthúzva megalkossátok az idő spirálját. Időre van szükségetek ahhoz, hogy megkezdjétek a negyedik lap realizációt.

A tudás birtokában megértitek majd, mi az oka tudatos döntéseiteknek, s hogyan alkotjátok meg valóságotokat. Ez a valóság a spirál felső pólusát képviseli. Itt észlelitek azokat a bizonyos villanásokat. Ti csak ezeket látjátok. Én azonban azt szeretném, ha mindent látnátok, megértenétek ama másik elmetartomány - az antianyag és a magnetizmus - működését is. Az utóbbi az elmemunka mellékterméke.

A magnetizmus szentséges energia. A fizika nem magyarázza meg létezését, mivel ez a teremtés csodája. Időbeli jelenség, mivel ez az az energia, amely akkor keletkezik, amikor ti megkezditek tudatotok kitágítását, és az alászállóban van a spirálon. A tudatalatti-antianyag mintegy hitelesíti létezését, minekutána fölfelé, a felső pólus irányába fordul. A magnetizmus e pillanat szülötte és megnyilvánulása. Nem más ez, mint az emberekből kiáradó erő és energia, akik magnetizmusuk erejénél fogva vonzanak magukhoz és tesznek megtörténtté egy gondolatot a spirál következő fordulatanál.

Vannak azonban, akik csak forognak körbe-körbe, nem látnak felvillanásokat, és nem értik, mire megy ki ez az egész. Az emberek türelmetlenek. A bölcsőbbek felfogják, milyen e létsík természete az időben, s mesterfokon uralják ennek működését. Ahhoz, hogy átverekedjünk magunkat az anyag sűrűségén, időre van szükségünk, csak így fedezhetjük fel az anyagi világ titkait. Előbb egyesíteni kell a rezgésszinteket, egybeolvasztani a tudatot a tudatalattival, az anyagot az antianyaggal, csak akkor érkezhetünk el a hetedik pecséhez a hetedik napon; akkor jutunk az örök jelen birodalmába, csak akkor omlik össze a spirál egyetlen szemkápráztató fényvillanás közben. Ekkor már Krisztussal, a megértővel társalkodunk. Ám csak az időben előrehaladva juthatunk el Krisztusig, ezt a tér-idő mátrixot pedig spirálnak nevezzük. Értitek már?

No mármost, amit eddig magyaráztam nektek, az fölöttébb bonyolult, ugyanakkor nagyon is életbe vágó. Matematikai és fizikai lángésznek kell lennie annak, aki teljes egészében meg akarja érteni az $e = mc^2$ egyenletet. Nem megismételni, hanem megérteni. Ez azonban csak kezdete a tudat, idő és anyag egyesítésének.

A ti valóságotokban mindenki egy buborékban csücsül. Ennek a közepéről nézelődtök körbe-körbe, s a buborék felülete összefüggőnek tűnik. Valójában azonban csak fénypontokat láttok, azt már nem, ami

mindezeket alkotja. Elmondhatom nektek, hogy a bennetek lakozó láthatatlan Isten a teremtőjük. Ez az energia gyúrja anyaggá a gondolatot.

Ti körbenézve nem láttok hézagokat a magatok kis játékában. Azért nem, mert a látásotok behatárolt. Közben azt mondjátok: „Eltart egy ideig, amíg megcsinálok ezt vagy azt.” Vagy három villanásba is belekerül, amíg sikerre viszitek terveiteket. Amíg ez meg nem valósul, mást nem is alkottok a spirálon.

Értitek, mire gondolok? Tudjátok, hogyan állítjátok össze a napirendeteket? És vajon honnan tudjátok, mikor kezdődik a következő év? Onnan, hogy a naptárakat minden órája be van táblázva. Előre elterveztek bizonyos dolgokat, így a jövőnek meg kell történnie, hiszen előre meghatározzátok. Értitek már?

Amikor célokat tűztök magatok elé, az idő spirálján fogalmaztátok meg ezeket, azaz, hogy hány villanásra lesz szükség útközben. Egyik feladat követi a másikat, míg végül elérték a végcélhoz, és befejezték ezt a kurzust. Ez csak tíz villanással van odébb a spirálon. Amíg nincs vége, mással nem is tudtok foglalkozni, mert erre állítjátok be magatokat.

Minden erőtetket össze kell szednetek tehát, hogy felvillanjon a megfelelő szikra! Elindultok hát lefelé a spirálon. Tíz felvillanásig azonban ez minden, amire számíhattok, semmi más. Vegyétek elő a naptárakat, és tűzzetek ki egy határidőt. Mondjátok például azt: „Ezen a napon még élni fogok.” És így is lesz. Hogy utána mi jön, azt persze nem tudhatjuk. Vegyétek elő most ismét a naptárt, és jelöljétek meg egy másik esemény napját, mondjuk egy csodáét: „Az őszi napéjegyenlőség idején csoda történik velem.” Nos, hol található ez a spirálon? Attól függ, körbe-körbe jártok-e vagy valódi spirálról van szó. Az utóbbi esetben hozzátvetőleg öt villanás múlva bekövetkezik a csoda.

Mmm, villanás, mmm, kattkattkatt, mmm, villanás, mmm, kattkattkatt, mmm, villanás, mmm, kattkattkatt, mmm, villanás. „Egek, különös fényt láttam az égen!”

„Istenem, meggyógyultam! Milyen csodálatos!”

„Most jelent meg előttem rég halott édesanyám! Fiatalabbnak tűnt, mint valaha!”

Értitek, mit műveltetek? Megalkottatok az időben egy új valóságot, amelynek meg kellett mutatkoznia, meg kellett nyilvánulnia! Próbáljátok csak ki. Válasszatok ki egy napot, és mondjátok azt: „Ezen a napon csoda fog történni velem.” Rajta, próbáljátok ki. Ha nektek volnék, minél közelebbi időpontot jelölnék meg.

Bármiről legyen is szó, bebiztosítottatok magatoknak a spirált, amely felkészülten várja a történeteket. Megteremtettetek valamit. Odáig minden villanás erről a csodáról szól majd. Nem hisztek nekem? Próbáltatok ki.

A jelen pillanatban antianyagot húztatok elő a tudatalattitokból, s ez őlt majd alakot a tudatotokban, hogy a spirál minden egyes fordulata az eljövendő ünnepélyes eseményt készítse elő.

Addig azonban nem sok minden történik, mivel ti inkább a jövőben éltek, mint a jelenben. Értitek? Ébredjetek fel! Most pedig gondolkozzatok el az idő spirálján. Ha megértitek az elmondottakat, birtokolni fogjátok az időt. És abban a pillanatban, amint rájöttök ennek a titoknak a nyitjára, minden felgyorsul majd az életekben. Úgy legyen.

A fentiekről gondolkozva legjobb, ha minél egyszerűbb modellt képzeltek el magatoknak, olyat, amelyet én vázoltam fel az imént a fényvillanásokkal és a kattogásokkal. Ti közben mindent állandónak tekintetek, gondolkodásotokban az anyag szemben áll az antianyaggal. Ez mind nagyon világos és áttekinthető. Ha el tudjátok képzelni az elhangzottakat, akkor abban a pillanatban, ahogy munkára fogjátok az elvont tudatot, pontosan tudni fogjátok, hogyan nyilvánul meg az időben. Ekkor birtokába juttok e folyamat titkának. A következő pillanatban e megnyilvánulások elkezdenek gyorsulni. Eljön az idő, amikor már elég egy gondolat, és máris ott az eredménye.

Most tekintsetek oldalról a körre. Hol voltatok ti? (A vájatban.) Igen. Ti azonban változni akartok, ki akartok kerülni a vájattól, ismeretlen, feltérképezetlen, vadidegen szűzföldekre vágytok. A változás tudatos vágya kiemelt titeket a vájattól, a lemez pöröghet tovább. Madarat lehet veletek fogatni, hogy ez megtörténhetett, a kör legalján. Ez a tudatalatti sercenése. Megérintettétek Isten elméjét, a szunnyadó, mindentudó értelmet. És abban a pillanatban, amikor az antianyag kattant egyet, új élet szökkent szárba, és a mag- netizmus visszakanyarodott a következő görbület felé. A tudat ismételt felvillanása mellett újabb megnyilvánulásra kerül sor. Mindez a lélek teljesítménye. A következő pillanatban, miután kiterjesztitek tudatotokat, ismét e spirál köreit járjátok. Megérintitek a tudatalattit, a mélyére ástok, majd a magnetizmus felröpít titeket a spirál felső pólusára, hogy az újabb fordulat előtt bevégezzétek a teremtés munkáját. Miközben ti a tehetetlenségi nyomatóknál fogva haladtok előre a térben, a vákuum szívása is hat rátok.

A spirál még nincs ott, ez az időben jön létre. Minden újabb fordulata az ismeretlent pásztázó, korlátokat nem ismerő gondolat következménye. Minden pillanat, amelyet emberként mertek megélni, minden pillanat, amelyben kitágítjátok tudatotokat. az idő spirálján zajlik, miközben tetszések szerint irányítjátok a valóságot a tudatalattiból származó energia mozgósításával. Az antianyag pedig megtámogatja a tudatban létező anyagot a magnetizmus erejénél fogva. A spirál minden fordulata előre viszi a fejlődést, újabb lapot fordítva el az Élet Könyvében. Minden, a tudatalattin keresztül megnyilvánuló tudatvillanás le van fektetve ebben a könyvben. Egyre újabb kalandokra és tapasztalatokra vágytok, miközben elmétek szüntelenül dolgozik, és a spirál előregördül! Minél jobban megértitek ezt, annál kisebbre zsugorodik össze a spirál. Elérkezik aztán egy pillanat, amikor csak egyetlen fénysugár marad; ez a ti sorsotok. Úgy legyen.

A materializmus is Istent hirdeti, ez azonban csak az agyaggal dolgozik, ennek révén tanul és fejezi ki önmagát. A tapasztalat nem a spirál végcélja, hanem szükségszerű mellékterméke, amely élő Istent farag egy barbárból, s Istenné emel egy pallérozatlan elmét.

A tapasztalatot nem kinyilvánítjátok, csupán megéletek. A megnyilvánulás mikéntje és hordereje nem függ a tapasztalatok minőségétől. A végcél nem a megtestesülés, a cél a folyamatos fejlődés. Minden részeredmény tovább visz titeket az úton. Ez a növekedés.

Kitűnően megélhetnétek a személyiség kicsiszolásából, a bővülő önismeretből, a vállalkozó kedvből, amely napról napra nagyobbá tesz titeket, elmétek megnyitásából, amelynek ritmikus, összehangolt és rendezett működése most gyors iramban változásnak indul, és rohamosan fejlődik; akár a változó igazság. Mindennap élhetnétek, ha tudnátok, hogy minden nap elhozná nektek annak a megvalósítását, amelyet a tudatban kifejezésre juttattatok. Az mindegy, hogy milyen nagy vagy milyen kicsi a lakoma; az a fontos, amit megvalósítottatok.

Az idő egyelőre szükségszerűen létezik, egyszer csak azonban megszűnik majd. Eljön majd a nap, amikor többé nem a filmkockákra lesztek kíváncsiak, hanem a közöttük támadt hézagokra. Értitek, miről beszélek?

No mármost, aki körbe-körbe jár, annak roppant könnyű megjósolni a jövőjét vagy éppen a pusztulását, hiszen egy bölcs gondolatban bejárva e köröket, előre látja nemcsak a kezdetet, de a véget is; úgy is mondhatjuk, hogy megállítja a film pergését. Egy kis tapasztalattal bárki megjósolhatja emberünk jövőjét, hiszen élete csupa ismétlésből áll. Ez tehát gyerekjáték.

A spirállal már nem lehet ugyanezt megtenni. Ennek vége ugyanis éppúgy a semmibe vész, mint az üresjáratok a filmkockák között. Értitek, ugye?

Beszéljünk akkor az időről. Nos, az én időmben nem volt még karóra, vízórákkal mértük az időt, jobbára azonban a Nap járásához igazodtunk. Akkor még úgy képzeltük, hogy a Nap forog a Föld körül, nem tudtuk, hogy az ellenkezője igaz. Így gondolkoztunk abban a korban. Az időt azonban akkor is számon tartottuk. Megkérdezhetitek, miért nem tudta begyógyítani sebeit Ram, amikor a szírtan üldögélt magában? Miért vett ez igénybe hét évet? Azért, mert hét évembe került, hogy elégessem a képmásomat, amely az idő rabszolgájává tett.

Nem is olyan régen még azt mondtam nektek: „Legyetek. Tudjatok.” Ez igazán egyszerű igazság. „Engedjétek el magatokat. Létezzetek a jelenben.” Minden változik, ám a jelen az örökkévalóság legnyájasabb arca. Igen, a jelen. Ti csak azt nem értitek, hogy a jelen, amelyről beszéltem, nem az a folyamatos pislogás, amelyre gondoltok, és amely állandónak tetszik, hanem az, amikor feladjátok az időt és a vele kapcsolatos fogalmakat. Erre csak akkor lesztok képesek, ha eljutottatok egy bizonyos fejlettségi fokra, és pedig magában az időben. Addig, amíg nem értitek az idő mechanizmusát, ti is benne éltok, megszülettek és meghaltok. Amikor azonban megértitek, és birtokba veszitek az időt, ezzel egyszersmind meg is semmisítitek: a jelen ekkor örökkévalósággá válik. Ez az a pillanat, amikor maga a spirál is össze- roskad, és fénysugárrá válik. Értitek már?

Mi hát a nagy tanulság mindebből? Értitek, mi a dolog lényege? Az, hogy valóságotokat tudatosan és folyamatosan alkotjátok meg, mivel ez a valóság állandó, megszakítatlan „show”, a legnagyobb léptékű „show” a világon, a ti folyamatos, megszakítatlan életetek. Ti mindössze ezt érzékelitek, mert ez a ti valóságotok.

Amikor megértitek tudatos gondolkodásotok mikéntjét, tudatosan fogtok teremteni. A spirál felső pólusának minden felvillanása a ti valóságotok. Amit ebben a pillanatban felfogtok, az már a következő felvillanáshoz tartozik; így terjeszkedtek szünet nélkül előre. Az új felvillanásnál már nem lesztok ugyanazok, mint most. Mozogni, változni fogtok. Nem ugyanaz az erő göngyölítette le a spirált, mint amelyik a következő fordulat csúcsára lendít titeket, mert ez a magnetizmus energiája. Tudatotok egyre tágul, és ti változtok közben. Ha feladjátok a változást, körben kezdtek forogni, és önmagatokat ismétlitek. Ez az a pont, ahol már annyira gyűlölitek az életeteket, hogy megölitek magatokat.

Szabaduljatok ki a bűvös körből, lépjetez tovább! Pillanatról pillanatra fejlődötök, terjeszkedtek. Tudatotok egyre szélesebb ívet fog át, miközben valóságotok is kitágul. Minden pillanatban valósággá válik az, ami után vágyakoztok, és aminek szándékosan is utánamentek.

Amikor megértitek az idő működésének mechanizmusát, és mindazt a kötöttséget, ami vele jár, ezzel egyúttal birtokba is veszitek az időt. A spirál röviddel ezután összeroskad, ti pedig azt mondjátok: „Vagyok, aki vagyok!” Ekkor színről színre megjelenik előttetek Isten.

Mi hát a helyzet a valóságokkal? Ha megmaradtok a jelen körülmények között, a dolog pofonegyszerű. A film lepereg, és én jó előre megjósolom nektek, hogy meghaltok, sőt azt is, mi ér titeket a következő évben. Amennyiben egész életeteket a kiszámíthatóra alapozzátok, valóban az történik majd veletek, amit előre betábláztatok. Ha viszont elkezdtek az ismeretlenen töprengeni, ezzel egy csapásra minden kiszámíthatatlanná válik, mivel működésbe lépnek elmétek ismeretlen tartományai, és ennek a kalandnak a kimenetelét senki sem tudja, csak ti. Értitek már?

Most pedig foglalkozzunk ismét a valóság mibenlétével. „Ezt és ezt akarom. Boldog akarok lenni! Ezért boldog is vagyok. Szomorú akarok lenni, jogom van ehhez, hagyjatok hát békén! Engedjétek, hadd főjek a saját levestem, megérdemlem. Megdolgoztam ezért az érzésért! És ne várjátok, hogy megváltozzam, akkor sem, ha ezzel boldoggá tehetnélek benneteket. Épp elég boldogság, hogy önmagam lehetek. Nem akarok én más lenni, beérem azzal, ami van. Azt sem tudom megmondani, itt lesz-e holnap, mert nem sejthetem, akarom-e majd! Mindössze annyit tudok, hogy amire a következő pillanatban vágyom, az az én életem, az én valóságom.” Ne legyetek többé áldozatok! Vegyétek kezetekbe a sorsotokat, és értsétek meg, hogyan hasznosíthatjátok erőiteket.

És ne etessetek azzal, hogy mindezt másokért teszitek, mert egy ilyen kijelentésnek roppant nagy a hatalma. Ugyanilyen hatalma van azonban minden más, jelentéktelennek hangzó kijelentéseknek, mi több, a cselekedeteiteknek is. Értitek már? Ha mindegyre azt ismételtetitek, hogy „én Isten vagyok”, nem mentek többre, mint ha azt mondanátok: „a fene vigyen el engem”.

Mindent a tudat hoz létre, ebben a játékban tehát minden számít. Még a látszólag céltalan csevegés is, mivel untat titeket. Ugyanígy a pletyka, mert fontosnak érzitek magatokat. Minden, de minden számít! Ne üljetez hát itt, mondván: „Úgy legyen”, aztán kísértálotk innen azzal, hogy nem

tudjátok megcsinálni, mert ilyen ambivalens érzésekkel nem fogjátok tudni nyakon csípni az épp felbukkanó lehetőségeket. Mindkét életerzés megjelenik majd a spirálon. Ti előreindulátok, mégis körbe-körbe fogtok járni. Értitek, miért?

És ne mondjátok nekem: „Isten akarok lenni!” Legyetek azok, nem tudjátok, hogy máris Istenek vagytok? Ha ez nem ködlött fel előttetek, nos akkor jobban teszitek, ha visszanyúltok az alapokhoz, ahhoz az időhöz, amikor még nem fogtatok bele ebbe a kurzusba. „Ki vagyok én? Miért vagyok itt? Mi voltam előző életemben?” - tegyétek fel ezeket a kérdéseket magasabb éneteknek, ami megnyugtatta majd alacsonyabb éneteket! Értitek már? Ne vágyjatok isteni létre! Legyetek Istenek! Elég egy fényvillanás, és máris azok vagytok. Értitek? Amikor azt mondjátok: „Boldog akarok lenni”, majd hozzáteszitek: „Ide süssetek! Boldog vagyok, hahaha!” - sercenés, villanás következik. Igen! Ugyan ki nevetne bele egy hóhér arcába? „Hahaha! Vedd le rólam a kötelet! Hahaha!” Egy Isten, az igen!

Ne azt mondjátok: „Ki fogok kerülni ebből a kátyúból.” Nem. Mondjátok inkább: „Kint vagyok a kátyúból.” Villanás, sercenés. Ti pedig hazamentek, és valaki azzal fogad titeket: „Nem ismerek rád. Teljesen kicseréltek, amióta elmentél.”

„Hú, reméltem, hogy ezt mondod.” Igen!

„Történt velem valami!” Igen!

Ne mondjátok azt se: „Megérdemlem a szeretetet.” Mondjátok helyette: „Szeretet vagyok.” Igen. Sercenés, villanás, és már így is lesz.

És az, amit ti megteremtetek a saját valóságotokban, az azonos a vágyaitokkal. Akad persze egy sereg kifogás: - Nos, semmit sem tudok erről.

Nem érzem helyesnek, hogy Istennek nevezzem magamat. Úgy értem, tudod, bélgázaim is vannak! Márpedig nehéz egy Istent bélgázokkal elképzelni! Nem érzem hát, hogy jogom volna Istennek titulálni magam. Érted, mire gondolok? Engedelmet kértek, és megkérdzték, mi is az igazi nevem. Én majdnem azt mondtam nekik, Isten, de tudtam, hogy ezt nem hinnék el, ami csak azt bizonyítja, hogy nem érzem jól magam ezzel a dologgal kapcsolatban. És nemcsak hogy én nem érzem jól magam ezzel a dologgal kapcsolatban, de az egész világ nem érzi jól magát, ha én azt mondom, Isten vagyok. Van egy kis gondom ezzel kapcsolatban. Érted már?

- Természetesen értem - feleltem.

- Igazán?

- Persze, persze.”

Nos, ha ódzkodtok ettől, akkor ezt az egész kurzust hiábavaló vágyakozással és tépelődéssel töltitek majd el. „Akarnám, hogyne akarnám, mert igaznak érzem. Jaj, de nem élhetek eszerint, az egész túl hihetetlen. Nem tudok változtatni. Sok lenne ezt kívánni tőlem! Hogy elkötelezzem magam? Miről beszél ez az ürge? Hogy elássam magam, és az isten háta mögött éljek, a földet túrjam? Ennek nincs ki a négy kereke! Hogy ezt kell tennem, ez az ára? Á, képtelenség az egész!” Ti azonban mégiscsak többet akartok, mégpedig nagyon. Csakhogy tudatotok nem engedi meg ezt számotokra, mivel ti alkottátok ezt a tudatot.

Ha viszont azt mondjátok: „Én vagyok a mindenható Úristen. A lelkem mélyén lakozik ez az Istenség, a »vagyok, aki vagyok«.” A spirál ekkor kigöngyölödik a maga fényvillanásaival, és az igazság úgy ömlik szét bennetek, akár egy kiáradt folyó. A dolgok kezdenek a javatokra működni. A múlt súrlódásai, szenvedései, szívfájdalmai tovatűnnek, miközben a spirál minden fordulata a ti vágyaitokat teljesíti ki, s a fény egyre ragyogóbban világít.

Hát nem tudjátok, hogy nem vagytok egyenlők a szerepeitekkel, a neveitekkel, a nemetekkel? Hát nem értitek, hogy nem a társadalombiztosítási számotok jellemez titeket? Nem vagytok azonosak azzal, aki a tükörben szembenéz veletek: belső lényeketek alkot titeket, az a hatalmas esszencia, amely a valóságot is létrehozza. Ne adjátok át ezt a szerepet a képmásotoknak, mert ha így tesztek, kátyúba ragadtok. Nincs szükségetek senki másra önmagatokon kívül. A külvilág csorba tükör, amely hiányaitokat tükrözi vissza. Hadd lássa inkább, kicsodák is vagytok valójában!

Hol van a helye az önszeretetnek? Ez a valóság még kifejezésre vár. És amikor megmutatkozik a világ előtt, megváltoztatja az énképet. Ti változtok, módotokban áll, sőt egyenesen muszáj megváltoznotok.

És minden időbeli megnyilvánulás, minden tudati felismerés szétfeszíti majd határaitokat, hogy azután a valóságban is megtörténjen. Minél tisztábban gondoljátok el a gondolatot, annál mélyebb valóságokat tapasztalhattok meg.

Mit értek tiszta gondolaton? A megtisztogatott gondolatot? Nem, hanem az eleve tisztát. Ne játsszátok a tudatlant, hanem igenis vállaltok tudásotokat. Ne jártassátok hiába a szátokat, legyen súlya minden egyes szavatoknak, legyen magvas a mondandótok akkor is, ha tréfálkoztatok.

Amikor én viccelek, a tréfák lényem legmélyéről származnak, mint tiszta Ramtha mondom ezeket. Legyetek ti is makulátlanul tiszták.

Ne mondjátok egyfelől: „Szeretem önmagamat”, miközben a következő szavatok már ez: „Nem vagyok elégedett magammal.” Ne éljetekek egymással viaskodó, ambivalens érzések között, mert akkor két hazugságot kell élnetek, két valóságot, amelyek állandó küzdelemben vannak egymással.

A régi idők iskolájában már maga a gondolat megtisztítása is egy évet vett igénybe. Kérlek titeket, ne szidjátok magatokat. Ne szitkozódjatok, mert minden szavatok és tetteitek visszaszáll önnön fejetekre. Megértettétek? Az átkozódás ugyanúgy törvényt teremthet, mint amikor Istennek nyilvánítjátok magatokat. Értitek, ugye?

A hajdani iskolákban tehát a tudat és az energia kiégette, ami felületes volt az emberekben. Ezután már csak a megdicsőülésre volt gondjuk, hogy az absztrakt gondolatot megforgassák az anyagban, fölhevítsék a testben, majd szabadjára engedjék. Úgy legyen. És másnap reggel arra ébredtek, hogy megvilágosodtak e vívmányuk nyomán. Erről szól a „nagytakarítás”.

Nem csak az számít, amit itt mondotok egymás között: minden egyes kieltett szavatok következményeket von maga után. Nem csak az a fontos, itt mit gondoltok, minden egyes gondolatotoknak súlya van. Ha nem akartok megmaradni az első vagy a második lapon, hát kerüljetekek ki az ingoványból, és tekintsetek előre. Ha nem akarjátok, hogy méltatlan gondolatok és kísértések zavarják meg a lelketek nyugalmát, hát ne foglalkozzatok velük. Azért vannak ezek ott, mert ti oda teremtítekek. Értitek már? Aki jövőt szeretne teremteni magának, az szabaduljon meg a múltjától.

A valóság természete a jelenhez köt minket, ez az elv göngyölíti ki a spirált. Mindez nem fordítható meg, a kezdet mindig a jelen pillanat. És biztosíthatlak titeket, nem juttok messzire, amennyiben folyvást a múlton rágódtok! Kit érdekel, kik voltatok előző életekben! Régi porhüvelyetekek sírokban porladnak, vagy a tenger fenekén nyugszanak! Ti viszont itt éltekek, a jelenben. Ez az a pillanat, amikor előreléphettekek! Szabaduljátok hát meg a múlttól, ismerjetekek be hibáitokat, és pároljátok azokat bölcsességgé, takarításátok ki a szekrényetekek, mossátok ki a szátokat, vegyetekek le kezetekek a szemérmetekekről, s helyezzetekek helyette a szívetekre, mondván: „Jer elő, te, a lelkemben lakozó Istenség!” Ne merüljetekek el a múltban, ne lapozzatok vissza!

„Én a negyedik lapon akarok élni. Igen, ezt akarom! Meg szeretném ismerni a feltétel nélküli szeretetet. Krisztus útjára szeretnék lépni.” Kezdjétek mindjárt önmagatok megtisztításával. Akkor elmondhatjátok: „Készen állok.” És ezzel el is indultatok a változások útján. Értitek?

És, ide hallgassatok! A valóság a jelenben gyökerezik. Ha a múltat kívánjátok jelenné tenni, akkor ez a múlt válik jelenvalóvá. Hogyan számíthattok holnapra mindaddig, amíg meg nem szabadultok tőle? Pedig módokatban áll, hogy megtapasztaljátok az időben a lángész és okosság áldásait, a szeretet hatalmát, úgy áradhattok, akár egy fényfolyam, megérthetitek a zenét, a szavak rejtett értelmét - ó, a szavak! -, a költeményeket, a mágiát, a számok titkát, a tényeket, színeket és melódiákat - mindez rátok vár -, a levitációt, úrrá lehettek a nehézségi erőn. Ez a sok szépség arra vár, hogy a tiétek legyen! Mindez azonban csak akkor valósulhat meg, ha tiszta lapot nyitotok, és nem hátra, hanem előre tekintetek. Akkor ez lesz e ti valóságotok.

Nem érdekel, mit tettetek tegnap. Azt szeretem bennetek, ami arra vár, hogy előbukkanjon. Tudjátok, a külsőtök előbb-utóbb megráncosodik. Bizony. Megöregedtek, és megtapasztaljátok az aggkorral járó valamennyi illúziót. A fény azonban sohasem alszik ki.

A múltnak semmi dolga a bennünk élő Istennel, az evolúció következő lapjával és a valósággal. Hogyan juthattok oda? Éljete a jelenben, mindig csak a jelenben. Számoljátok le a tegnappal, a megbánással, a hiábavaló sóvárgással, a múltba révedéssel; térjete vissza ehelyett a jelenbe. A múltból mára mindössze az a bölcsesség lényeges, amely lehetővé tette, hogy dinamikus valóságot alkossatok magatoknak.

Hogyan fordíthatjátok minden figyelmeteket egy csodára, ha közben a múlt dicsőségének fényében sütkéreztek? Ha tudatotok egy részét a régmúlt napok vagy hajdani ballépések kötik le, ha képtelenek vagytok a jelenre összpontosítani, hogyan várhatjátok el magatoktól, hogy előremutató és az elmét kitágító valóságot teremtsetek?

Felkészültetek arra, hogy szembenézzetek egy égi fénytüneménnyel? És arra, hogy testeteket odahagyva időutazást tegyetek? Na és arra, hogy egyik helyről a másikra repüljete? Mikor fáradtok már bele, hogy betegek legyetek? Vagy a halál helyett inkább az élet felé fordultok? Készen álltok-e arra, hogy találkoztok Istennel az élet nagy kalandjában, s ha igen, honnan lesz erre erőtök, amennyiben a „való világ” ügyes-bajos dolgai kötik le a figyelmeteket?

Nos, valami nagyszerű történik itt és most; ez nincs a televízióban és nincs a rádióban, ami egyébként is a legerősebb agymosás. Ma bebörtönözhetnélek titeket a mindenség legtávolabbi zugában, megeshet, hogy a médiát használnám fel a programozásokra, miközben hagynálak titeket ott penészedni a világ végén. Ez esetben teljesen hatalmamban tartanálak titeket, mert azt gondolnátok, amit napról napra tőlem hallotok. „Jó reggelt, Amerika! A mai hírek nem nagyon megnyugtatók. Istennek hála önökkel nincs semmi gond, legalábbis e híradó végéig. Vendégünk ma a nemiségről beszél. Maradjanak velünk, nézzenek tovább bennünket!” Ugye, ismerős ez a hangnem? Igen, tudom, hogy az. Tudom, nézem, értem. Ugye tudjátok?

A világ nem ismeri, mi rejlik a bensőtökben. Az orvosaitok mindössze annyit tudnak erről a fura, porhanyós szervről, az agyról, hogy ennyi meg ennyi jelentős agypályával rendelkezik. Azok azonban, akiket elbutított a társadalmi tudat, mindössze annyi agypályát működtetnek, amennyi elegendő a napi rutin és a civilizált életvitel fenntartásához. Az agy országútjain újra meg újra ugyanaz az információ áramlik. Amikor pedig lepereg a film, és meghaltok, föl vágják az agyátokat, darabokra szeletelik, és azt dűnnyögik: „Hmm. Ez egy átlagember. Vigyétek, dobjátok ki. Ez az agy sem dolgozott sokat. Temessétek el a nyomorultat, adjatok túl rajta!”

Beszéljünk most már a fejlődésről. Abban a pillanatban, amint egy entitás mozgósítja a tudatalattiját, különös dolgok történnek agyának ide tartozó régióival. Hallottatok az agyalapi mirigyről? A két agyfélteke között foglal helyet. Ezt a szervet az akarat élteni. Kivirágozva a lótuszra emlékeztet. E virágzó képlet olyan hormont bocsát a véráramba, amely elektromos áramot termelő agyi területeket aktivál. Az elektromos áram hatására az eladdig holt massa életre kel, miáltal új agyi pályák alakulnak ki. A bejövő gondolatok mostantól ezeken az új ösvényeken fognak utazni. Az elektromos áram elektromos szikrákkal tölti fel a szervezetet. A lélek észleli a szóban forgó gondolatból származó és az agyat is felhevítő hőt. A felhevült lélek beindítja a spirált, magnetizmussal telítődik, és minden megy előre a már leírt módon. Egyre közelebb juttok a gondolat megvalósításához, és hipp-hopp, az meg is valósul. Kigyúlt a fény!

Tudjátok, mit tettetek az agyatokkal? Vadonatúj agyat hoztatok létre egyetlen gondolat erejénél fogva! A következő pillanatban azt mondjátok: „Felejtjük el a múltat! Tegyük inkább ezt meg ezt! Igen!” - és újabb nagy gondolatotok támad! Lejátszódik ugyanaz, mint az előbb: az elme kitágul

és lüktet, a szervezet felhevül, és a gondolat új agypályákat hoz létre az agyban. Így születik a lángész.

Az agyalapi mirigy rövidesen megnagyobbodik, és az agy egyre aktívabban működik. Ezenközben nem tűnnek el a társadalmi tudattól nem korlátozott korábbi nagy gondolatok agypályái; ezek az országutak továbbra is megmaradnak az agyban, és otthagyják lenyomatukat az agyszövetben. Nem telik bele sok idő, és egy újabb gondolat újabb agypályákat hoz működésbe, újabb érzelmeket ébreszt, ismét hőt fejleszt, s egy újabb fényvillanás újabb valóságot hív életre! Mmm, hő, agypálya, agyszövet, sercenés, mmm, fény-villanás. Értitek már?

Ekkor az a buborék, amely az ember burkát alkotja, szorgalmas zümmögéssel dolgozik, s a kis buborék mind nagyobbra dagad, míg végül kibújik „belőle” egy Isten.

Immár az ötödik lapon járunk, és itt váratlanul csodálatos dolog történik. Az agyszövet új pályái kezdenek egybeolvadni valahol a fül mögött, a központi agyállományban. Az összes agypálya itt kereszteződik, s e kereszteződés óriási teljesítményű transzformátorként felerősíti az elektromos impulzusokat. E ponton új dimenziókba nyertek bepillantást. Szemetek eladdig láthatatlan világokra nyílik rá, s fényes külsőségek között megszületik az intuíció. Csak átpillantotok galaxisunkon, hogy megéreztek egy távoli gondolatot; látjátok Ram auráját; körbenézve újabb dimenziókat érzékeltek; látjátok a jövőt. Ennek a képességnek közvetlenül itt, a fül mögött van a központja. Itt lakik a lángelme, másképp kifejezve: Krisztus. Ez történik veletek az Élet Könyvének ötödik lapján.

Annyira elbájol majd titeket az új dimenziók tündérvjátéka - nem csupán a spirálon váró új kalandok, de a bentről megmutatkozó Isten is -, hogy különleges képességekre tesztek szert: stigmáitok lesznek, kézrátétellel gyógyítotok, s mint élő Istenek, megvilágosult lények, a föld fölött jártok. Ekkorra mindent megismertek, és abszolút hatalommal rendelkeztek.

Minden ember rendelkezik az említett agyi képlettel, mindenki, kivétel nélkül. Mert amikor az agyalapi mirigy teljes virágjában áll, az agynak nevezett szerv is teljes gőzzel működik, s az agypályák tökéletesen kialakultak, akkor meglátjátok a hetedik valóságszinthez tartozó Krisztust. Ez azonban még odébb van a spirálon.

Mi történik már most akkor, amikor elhunytok, és valaki meg akarja vizsgálni az agyatokat? Metszeteket készítenek majd az agyszövetetekről, és ámulva tapasztalják az agypályák végtelen fejlettségét Tudni fogják, hogy az elhalálozott nagyszerű koponya, nagy gondolkodó, eredeti szellem

volt, aki ugyancsak igénybe vette az agyát. Nem mindennapi ember, hanem éppenséggel nagyon is különleges. És mi a helyzet azzal a titokzatos szervvel, amelyik tökéletesen kinyílt? „Mi nyitotta ki? Mit tudott ez az ember, amit én nem?” Tudott akarni. Így minden agypálya hazafelé vezetett. S ennek az ösvénynek minden részletét a megvilágosodás és a valóság folyamatos kitágítása kísérte.

Honnan tudjátok, hogy létezik egyáltalán az ismeretlen? A legtöbb ember azért fél a változástól, mert nem akar zsákbamacskát vásárolni. A képmás is a valóságunk jelentéktelenségét bizonyítja. Nem fogjátok fel, hogy minden agypálya tovább növeli azt a buborékot, amely az ember „burka”, s így ti jócskán túlszárnyalhatjátok az átlagot? Nem tudjátok, hogy ez a tudás forró, sístergő, nagyfeszültségű elektromos izzás? Mindennek eredője pedig ez: „Tudni akarok. A bennem lakozó Úristen követeli ezt a tudást. Úgy legyen.”

A tudománynak megvannak az eszközei, hogy megállapítsa a megvilágosodás „tényét”. Sajnos erre csak a halál után nyílik lehetőség, mindamellett a bizonyításra igenis van mód. A valóságnak, mint tudjátok, semmi köze a mai vacsorátokhoz vagy a havi keresetekhez. A valóságnak a folyvást gyarapodó tudat csodájához van köze.

A mindenség nem kérdez, az élet csak arra vár, hogy felfedezzék. Ne azt követeljétek, hogy „Mondd meg nekem erre a választ!”, az igazi kérdés az, „Felfedezhetem-e ezt önmagam?” Igen, erről szól az evolúció.

Valahányszor feltekintetek az éjszakai égboltra, s meglátjátok a felkelő Vénuszt, eltűnődtek: „Te vagy az, tudat? Ilyen nagy vagy-e, vagy ennél is nagyobb?” Nos, a tudat olyan nagy, amilyen nagynak gondoljátok magatokat. Ezért amennyiben ti szerényen a leghalványabban pislálkozó csillagot választjátok, mert azt hiszitek, ez így illendő, akkor ezzel azt is elárultátok, milyen léptékű a valóságotok. Ha ezzel szemben a legvakítóbb égi fényt szemelitek ki, ez is képességeitekről és önbizalmatokról tanúskodik. Eszerint ilyen nagy horderejű valóság megalkotására vagytok képesek. És ez csodálatos.

Mire jutunk tehát a valósággal, az idő spiráljával, az anyaggal és az anti-anyaggal? Nos, mindezeket a tudás működteti. Minden lehetséges kifogást előkaparhattok, hogy miért nem értétek el a megvilágosodást, és egész életekben megnyugodhattok ebben a hitben. Elég azonban akarnotok, és ez az akarat máris előteremti a megnyilvánuláshoz szükséges energiát. Olyan nagyok vagytok, amilyen nagynak gondoljátok magatokat. És pontosan azt

kapjátok ebben az életben, amit megérdemeltetek. Soha nem lesz nektek több vagy kevesebb, mint annak a tudatnak az „állapota”, amely ezt megérdemli.

Nos, ősi bölcsesség tanulmányozói, nagyszerű érzés volt, hogy egy teljes éven át hallgatóságom soraiban tudhattalak titeket, de felhívom a figyelmeteket, hogy újabb évre lesz szükségetek az elhangzottak megértéséhez. Mindez azonban nem olyan nehéz. A nehéz az, hogyan szabadulhatunk meg a bonyolultságtól, hogyan lehetünk egyszerűek. Értitek már?

Mindebben nincs semmi babona, semmi hamis remény, merev dogma. Nem váltjuk meg vele a világot, mert nincs új a nap alatt. Kozmikus törvény ez, a dolgok így állnak, és kész. Mindössze arra gondoltam, talán kíváncsiak vagytok, hogyan gyarapíthatnátok és tehetnétek jobbá világotokat. Amikor azt mondom, meggyógyíthatjátok önmagatokat, nem hazudok, ez az igazság.

És amikor azt mondom: „csak kifogásokat kerestek”, nem lehordani akarlak titeket, hanem arra készíteni, hogy nézzetek szembe önmagatokkal. Amikor pedig isteni nagyságokról beszélek, akkor sem akarom, hogy bármit feladjatok az életben, inkább azt szeretném, ha megérdemelnétek a világ minden gazdagságát. Amikor arról beszélek, hogy szeressétek önmagatokat olyannak, amilyenek vagytok, nem a hangulatotokat szándékozom megjavítani, hanem arra készítek titeket, hogy megérintsék az elme ama részét, amely alkotott titeket.

A valóság természete. Ez mindaz lehet, aminek ti akarjátok, hogy legyen. Ti építitek meg önnön korlátaitokat.

És a tudás? Mostanra sokkal többet tudtok, mint amikor idejöttetek. Spirituálisan felvérteztétek magatokat, egyre bölcsőbbek vagytok, idestova már Istenhez hasonlítotok. Fontos azonban, hogy ne gépies válaszokat kapjátok, fontos, hogy megdolgozzatok a tudásért. Hiszen a tudás sokkal, de sokkal többet ér a fáraók minden kincsénél.

Ezért amikor legközelebb elgondoltok egy absztrakt gondolatot, már érőn bólogattok majd. És mindezzel türelem is együtt jár, mivel megértitek, mi is az idő. Minden gondolatotok előbb megjárja a tudatalatti birodalmát. Kezditek ennek a fontosságát is megérteni!

Nem kell mentegetőznötök: „Nos, ha megtörténik, hát megtörténik.” Ez szellemi kibúvó. Értitek, ugye, mire gondolok? És amikor a legközelebb felvillan tudatotokban a fény, nemcsak ezt értitek meg, de e villanás okát is.

Amikor pedig belső hangról beszélünk, nem félistenre vagy démonra gondolunk, hanem arra az alaktalan lényre, aki az élet nagy drámája mögött áll, arra az entitásra, aki alig várja, hogy felmerülhessen a semmiből.

Az énképről szólva mindarra célzok, ami félelmet ültet el a szívetekben, és akadályokat állít az utatokba. Idővel megértitek majd, miről beszélek. És amikor legközelebb visszariadtok a változástól, érteni fogjátok, honnan ered a félelmetek.

Nos, amennyiben meg szeretnétek változtatni az életeteket, hát rajta, tegyétek; tudatosan változtassátok meg a gondolataitokat ebben az irányban. Minden más ebből következik, ez az alapszabály.

Szél akartam lenni, és azzá lettem. És ha egy bűzös lehető bárbar egygyé válhatott az északi széllel, akkor gondoljátok el, mire lesztek képesek ti, civilizált emberek.

Úgy legyen! Ez minden, amit mondani akartam.

Gondolkozzatok el a ma hallottakon. Üzenetek egész seregével bombázlak majd titeket minden pillanatban, amikor egy kis csöndhöz juttok. Ez a tanítás nem hagy majd nektek nyugtot. Úgy legyen.

Ez az egész.

Szeretlek titeket! Ez az én valóságom!

Ha a boldogságért és nem a változásért éltek, gondoljatok rám. És amennyiben szeretnétek, hogy a valóságotok megközelítse az enyémet, ott leszek tőletek csupán egy lehetnyire.

Az ősi bölcsesség elpusztítása és újjáélesztése

REGGELI ÜLÉS

Tényleg nagyon szeretlek titeket! Rettentően megtiszteltek engem. Nem felejttem el nektek, nagyon hálás természet vagyok.

Ti a negyedik valóságsík felé tartotok - akadnak olyanok is, akik már ott vannak -, ahol felfedezhetitek a bennetek lakozó Isten dicsőségét és azt, hogy szeretitek önmagatokat olyannak, amilyenek vagytok. Ha erre képesek lesztek, másokban is meglátjátok majd Istent. Ezt nevezik feltétel nélküli szeretetnek. Akik idáig eljutnak, azokra olyan világ vár, amelyben dúskálhatnak az életörömeikben, szépségben és dicsőségben; mindez már a halhatatlanok birodalma. Magam is innen jöttem. Ezért amikor azt mondom nektek, hogy nagyon szeretlek titeket, ennek az az oka, hogy önmagamat vélem felfedezni bennetek. Úgy legyen.

Igen, most pedig igyunk egy kortyot.

Amikor tisztelegtek a bennetek lakozó Isten előtt, a lehető legjobban megbecsülitek isteni lényeketeket. Ha pedig a halhatatlanság előtt tisztelegtek, azzal felismeritek jelentőségét a teremtők - azaz saját magatok - életében. Üdvözljük hát a bennetek lakozó Úristenséget és az életet.

*A bennem lakozó Úristentől a
belső dicsőségig,
az én valóságomig,
amelyet életemben felhasználok, azt
kívánom,
dicsőítse és tükrözzön
mindazt az erőt és
szépséget és tiszteletet,
amely minden bizonnyal
a bennem lakozó Úristen.
Az életre!
Úgy legyen!*

Most pedig tanuljunk is valamit.

Zarándokok vagytok, akik hosszú utat tettek meg idáig - már nem kilométerben, hanem az evolúció során. Sok akadályt kellett elhárítanotok, hogy itt lehessetek. Mindenekelőtt az éneteket változtattátok meg. Azért nevezlek titeket zarándokoknak, mert kalandotok nem magányos vállalkozás, s nem egy helyben topogtok, hanem vándorúton vagytok. Minden entitást nyughatatlan vágy ösztökél, aki az élet, az anyag és önmaga teljességének megismerésére vágyik.

Én nem veszek titeket félvállról, hanem iparkodom a legnagyobb őszinteséggel kezelni benneteket. Megtisztelve érzem magam, hogy ilyen sokan összegyűltek közületek, és nem is mulatozás, hanem tanulás céljából. Tudásra szomjaztok, amely ablakot nyit a jövőre. Nem féltek, mert a megvilágosodást akarjátok, el szeretnétek oszlatni a nemtudás sötétségét. A tudás feloldozza a bilincseket, és eloszlatja a személyiséget béklyóba fogó kételyeket.

Nos, ti itt valamennyien nagyon fontosak vagytok. Akadnak közöttetek, akik kétségbeesetten vágnak az elismerésre, a megbecsülésre, az emberi érintésre, arra, hogy különlegesekek legyenek. Sérült lelkek emberi kapcsolatok után áhítozik, hogy megtöltsétek azt az űrt, amelyet a végzet rendeléséből a bennetek lakozó alaktalan Istenségnek kell majd kitöltenie. Többek között ez a sérülés az oka, hogy nem fejlődtek az elvárható ütemben ez alatt a 35 000 esztendő alatt. Hiányzik az önbizalmatok, nem érzitek magatokat elég fontosnak, zavarodottak vagytok, s ezért zűrzavaros valóságot is teremtetek, amely azután távol tart titeket valódi lényegtetektől. Már jó ideje tovább kellett volna lépnetek.

Nos, erről szól Ram tanítása, aki eljött megmondani nektek: „Íme Isten”, mert ti Istenek vagytok; de senki sem hallotta az üzenetét, mert mindnyájan szeretetben átölelve akartatok élni. Most is szinte hiába hirdeti igazságát; alig halljátok meg, mert csak önmagatokkal törődtök. Mindenki azt szeretné, ha sokat foglalkoznának vele, ha szükség lenne rá, hogy a szeretet erejénél fogva visszatérhessen az életbe. Elveszett, sérült lelkek ők, akiknek fejét megzavarta a babona és a vaskalapos hit, s ezért százalmas lényeket imádnak. Mind ez idáig üzeneteket küldtem nektek, megnyilvánultam előttetek, s megpróbáltalak változásra bírni titeket - hogy kilépjete a homokozótokból -, és mindezt nem a pénzért tettem, higgyétek el nekem. Nem pénzért tanítottalak titeket, hanem hogy fejlődjön a lelkek. Ezekben az években én állhatatosan szerettelek benneteket, akár a kisgyermeket, s kitartóan fényt sugároztam a babona sötétjébe, hogy megértsetek, mindez csupán porhintés és káprázat, nem

valóság. Vissza kellett csalogatnom titeket az igazsághoz, meg kellett győzőnöm arról, amit a leegyszerűsített igazság hozhat, mivel visszajuttat arra az ösvényre, amelyet a sors nektek szánt, ahelyett hogy folyvást körbe forognátok, és bálványokat imádnátok. Akik folytonos visszaigazolásra vágnak, azok hatalomszomjas gurukat keresnek maguknak.

Roppantul megtisztelve érzem magam, hogy itt lehetek. Sokat tanultam arról, hogyan teremthetek kapcsolatot veletek. Megtanultam beszélni a nyelveteket, hogy véletlenül se értsétek félre a mondandómat; hogy felfogjátok, bármilyen fájdalmasan hangzik is mindez, s a végén begyógyítsa lelketeket.

Eddig iszonyú összeesküvés nyomott el és tartott titeket vakságban, ne-hogy egyszer még kinyíljon a szemetek, gondolkodni és kérdezni merjete, vagy éppen, ne adj isten, szabadságot követeljete magatoknak.

Ebben a kis csoportban - hisz kétségtelenül nem vagyunk már kétmillióan - az igazság lángként pislákol, s minden hordozója lámpásként világít az éjszakában. És ti, az élő fény hordozói ugyanúgy vonzzátok majd a sérült lelkeket, ahogyan a lámpavilág az éjszakai lepkéket. Az ő lelkükben ősi, csaknem elfeledett emlékeket ébreszt fel ez a láng.

Ők is ide sereglenek majd, szeretetet, fontosságot, gyámolítást sóvárogva. Ti pedig lámpásként világítotok számukra a sötétben, s újabb lámpásoknak adjátok át fényeteket. És idővel talán ismét kétmillióan leszünk, nem mert félelem, babona vagy egy rosszindulatú Istentől való rettegés hozza ezeket az embereket a sorainkba, hanem mert meghallották az igazság szavát, a mindegyikünkben benne lakozó Istenét - nem egyetlen Isten van hát, hanem ahány ember -, és abban reménykednek, hogy ez az Isten nem vonul vissza a babona s a misztika fellegei közé, az ismeretlenbe. És bár ti borotvaélen jártok, hogy mindezt elérjétek, hogy eddig láthatatlan világokat hódítsatok meg, mégis reményt sugároztok ama entitások számára, akiknek meggyulladt a lámpása. Ezenközben az ősi bölcsesség ismét szorgosan munkálkodni kezd a világban, s az emberek újra megtalálják életük értelmét. Ismét szerethetik önmagukat, s végignézhetik, amint énjük a világot megváltoztatni tudó nagyszerű Istenné magasztosul - nem zsarnokként, hanem az igazság lángjának hordozójaként -, míg végül megvalósul a szupertudat. A reménnyel nem jó játszani, a remény nagyon komoly dolog.

Tegnap a valóság mibenlétéről tanítottalak titeket. Azok számára, akik itt voltak, az összes mondat megélése egy évet vesz majd igénybe. Ezt az anyagot a régi idők iskoláiban egy kerek évig tanították, s olyan

igazságokat hallottatok, amelyek visszacsengenek majd, bárhol járjatok is. A tegnap hallottak - a valóság természetével kapcsolatos kérdések - egy éven át kísértenek majd titeket. A gond csak az, hogy néhányan közületek most már a második napot ülik végig! Ma az ősi bölcsességről, annak elpusztításáról s e bölcsesség és az ember viszonyáról fogtok hallani. Ezzel a tananyaggal valaha a második, harmadik és negyedik évben foglalkoztak a tanulók az ősi iskolában.

Tegnap azt a megjegyzést tettem, hogy a gyorséttermek civilizációjában éltek, ezért magam is azt érzem, hogy ilyen ételek számítottak tőlem. Amint mondtam, hajdan mindezt sokáig, nagyon sokáig tanulták a diákok. Egy nap egyetlen mondat tanulmányozásával telt el, miközben a hallgatók újraalkották ezt a mondatot az idő spirálján, s a nap végére kézzelfogható formában is megmutatkozott a tudásuk. Bizony, a hajdani iskolákban ezt is megtanították.

A mai iskolákban meg mi történik? A diákok leülnek, meghallgatják az előadót, aztán hazamennek, vagy bemennek a városba, és a dolgaikat intézik. Ezért azok számára, akik tegnap itt voltak, minden napra külön mondatot alkottunk, hogy úgy bontakozzék ki ezek igazsága, ahogy az egyezik a valóság természetével, és megvalósulhasson a spirálon, amelyet mozgásba hoztam számukra.

Ma tehát újabb háromévi anyagot veszünk át, amelynek minden egyes mondatát egy napra szánta a sors. Mi itt zsákkal hányjuk magunkba a tudást, nem csoda, hogy megfájdul a fejünk a nap végére! Hisz az emlékezet oly rövid, egyesek azt is elfelejtik, hol vannak! Sajnos ezt kell mondanom! Ezek a szegények azt gondolják magukban: „Ez az én tüzem. Ezzel lakolok azért, amiért Istennek hittem magam.” A csudába velük! Mint látjátok tehát, nagyon tömören, sűrítve kell megfogalmaznom nektek a mondandómat, megígérem viszont, hogy amit nem mondok ki, azt is megtapasztaljátok majd - persze azzal együtt, amit kimondok - egy kerek éven keresztül. Ennek így kell lennie.

Most tehát háromévi tananyagot fogunk át. Így tudjuk legalább, hogy azok, akik itt voltak tegnap, és ma is itt ülnek, legalább öt évig élnek még! Igen! Igen, bizony! Mert tudják, azok az entitások, akik beleragadtak a kátyúba. bármikor bevégezhetik az életüket, míg azok, akik az idő spirálján sajátítják el a megtanulandókat, az elkövetkező öt évben ennek alapján teremtik majd meg saját valóságukat. Ők tehát nem távozhatnak baleset, betegség, vagy egyéb okok folytán, amíg be nem fejezték a tanulnivalójukat.

Most pedig hallgassatok ide! Hogyhogy mindezt nem tudtátok? Hol voltatok tegnap? Tegnap a valóság természetéről beszéltünk, és arról, miként alkotjátok meg a valóságot tudatotokkal az idő spirálján, a tudat, a tudatalatti, az anyag és az antianyag, valamint a magnetizmus - a kvantált alkotóerő - közreműködésével!

Ti tehát beprogramoztátok a tennivalókat az elkövetkező öt évre! Ezenközben semmi olyasmi nem történik majd veletek, amit nem nyilvánított ki a bennetek lakozó isteni erő, mivel ez az Istenek órája. Nektek tehát öt évig tart a tanulódőtök. Úgy legyen! Igen.

Láttátok tehát, milyen hatalmas is a valóság! Látjátok, micsoda erő van benne? Igen.

Titeket, sérült lelkeket tanítva lerövidítettem eredeti üzenetemet, hogy tisztán értsétek: „Íme Isten”. Ide jöttetek, és összes eddigi tudásotokat megbolygattam.

Hatalmas változásokat hajtottatok végre az életetekben a fenti igazság alapján. Lassan kezdtetek felismerni a bennetek lakozó isteni jelenlétet. Ezért nem kell többé kesztyűs kézzel bánnom veletek, hiszen nagy tudású, felnőtt emberekké váltatok. Ezért ha most jól kinyitjátok a szemeketek, előlép majd a bennetek lakozó alakatlan Isten, és átveszi az irányítást, mert a tudás nagyobb hatalom a megcsonkult énnél. Mindehhez nem kell más tennetek, csak jól odafigyelnetek.

A tudás úgy áramlik, akár egy folyó, amely minden sötét üreget megtölt az élet és az igazság vizével. És miközben ti engem hallgattok, tudatokat mondatról mondatra egyre tovább tágul. Többé már nem a régi babonás, ijedős, szánalmas kis lények vagytok, hanem tudatos anyag, amely isteni küldetést teljesít.

Ekkortól döntéseitek és életviteletek értelmet nyer, hiszen eljutottatok a megértésig, gondolkodtok, megnyitottátok értelmeteket, képesek vagytok meggyógyítani magatokat. A tiszta ész birtokosai vagytok, akik nem engednek egykönnyen kisémmizni magukat a tulajdonukból.

Nem kérek hát más tőletek, csak hogy meghallgassatok. Akadnak majd közöttetek, akik megdöbbennek szavaimtól. Ha tapsolok vagy dobbantok a lábammal, azt azért teszem, hogy felébredjete, mivel megcsonkult énetek teljesen elnyomorított titeket, s mindenki megpróbál terepszínt ölteni. Én tehát felrázlak benneteket, hogy jól értsétek a szavaimat. Semmi más nem kívánok tőletek, mint hogy idefigyeljete. Meglátjátok, mennyire megváltozik majd az életetek, ha nem zárkoztok el a megértés elől. Ez minden, amit kérek tőletek. Az elkövetkező években új valóság tárul majd

ki ámuló szemeitek előtt, ami vadonatúj homokozót készít számotokra. Úgy legyen.

A teremtés nem egyszeri cselekedet, hanem folyamat. Ez pedig nagy különbség. Nem kell tudatosan alkotnotok, mindez természetesen következik abból, hogy kicsodák és micsodák vagytok.

No mármost, az ősi bölcsesség minden civilizációban segítette a beavattakat, hogy bármit teremtenek is, ne maradjanak érzelmi támasz nélkül, s hogy akárcsak egy benzinkútnál a kocsí, feltöltődjenek nemes célokkal. Gyakran előfordult, hogy szem elől tévesztettétek saját alkotásaitok okát és célját az emberi élet nagyszerű drámájában. Ilyenkor az iskolák figyelmeztettek titeket ama törvényekre, amelyeket az involúciót magában foglaló Élet Könyve tartalmaz. E folyamat során a lélek hét fokozaton keresztül zuhant alá az anyagba.

Az ősi bölcsesség tehát elidegeníthetetlen tulajdonotok, spirituális kozmológiátok, amely eredeteketek taglalja. Most vissza kell nyúlnunk a kezdetekhez, hogy utat mutathassunk abban a keresésben, amelyet az anyag és a hús világában folytattok.

A bölcsesség ősi iskoláiban kötelező tananyag volt a valóság teremtése és teremője, azaz az ember. Az ősi bölcsesség minden halandót egyenrangúnak tekintett, téged is, meg téged is. A teremtést ugyanakkor természeti, lelki folyamatnak vélte, amely az emberi élet szükséglete és célja.

Most beszéljünk arról, miért feledkeztetek meg az ősi bölcsességről, s miért keveredtetek abba az érzelmi viharba, amelyet személyiségnek neveztek.

Akadnak közöttetek, akik már hallottak erről, és olyanok, akik ha hallották, sem értették. Kezdjük tehát azzal, mik is vagytok valójában. Nem azt kérdezem, hogy kik, hanem azt, hogy mik.

A kezdet, a dolgok végső oka a póre létezés. Ekkor még nem volt elemző értelem, csak a folyamatos, fénytelen űr, a „csak van”, „csak létezik”, a póre lét. Ebben azonban már ott szunnyadt a gondolat, ez volt a végtelen semmi alapja.

No mármost, a póre lét a tágas semmi, amely ugyanakkor minden lehetőséget és anyagi formát magában hordoz. Amikor pedig a póre lét életre kelt, és elgondolkozott önmagán, önmagába fordult. Ebben a pillanatban

fény töltötte be az űrt, ez született meg először az önmagát elgondoló gondolat nyomán. A póre lét magára ébredt hát, és életet adott a tudat fényének: még nem az életnek, hanem csak a fénynek.

A fény betöltötte az űrt. Fényrészecskékből állt, akár a csillagok. Mind-egyik részecske az ún. hetedik valóságsíkon létezett: ez a legmagasabb rendű rezgésszint. Van már tehát egy ébredező intelligenciánk, amelyet szellemnek nevezünk. Így neveztek minden egyes fényrészecskét, és Isten is volt a nevük.

A póre lét - amely minden létező lehetőségét magában foglalja - tehát a legfőbb életadó. Ez az önmagát elgondoló tudatalatti értelem, amely megszülte a tudatot. A tudat a fényrészecske és persze maga az ember is, minden ízében. Az addig szunnyadó intelligencia pedig felébredt és életre kelt. Mi, emberek, valamennyien fényrészecskékből állunk, tegnap fény, ma tudat.

Ez a tudat továbbra is a tudatalattiból, a póre létből merít erőt, hogy életre kelve mozgásba lendüljön. Mi most nem a holt anyagról beszélünk, hanem az elektromos árammal feltöltött szellemről, a mozgékony tudatról, a vakító sugarú, reszketve lüktető fényről, intelligenciáról; az isteni értelemről.

Abban a pillanatban, amikor a fény megmoccan, és tudatára ébredt önmagának, megszületett a lélek. A lélek még nem Isten, hanem a tudatos tevékenység energiával feltöltött krónikája az örökkévalóság számára. És abban a pillanatban, hogy a tudat mozgása életre keltette a lelket, az energia is létrejött, mivel az elgondolt gondolat kitágítja a tudatot, s a tudat kitágításának folyamata az energia. Ez a folyamat az energia.

Így keletkezett hát a tudat és az energia, a mindenség két alapelve, a mindenség mindensége. Ezek ketten hozták létre az életerőt, a dolgok ősokeit és mozgatóját. A mozgás egyenlő az energiával.

E ponton tehát meddig jutottatok el? Ti mostanára fény vagytok, nem elektromos áram, hanem sugárzó fény, amely betölti az űrt. Ti immáron tudatos értelem vagytok; tudatára ébredtetek önmagatoknak. A tudatot a folyvást belétek áramló tudatalatti táplálja. A tudat pedig születése pillanatában megalkotta a lelket, hogy rögzítse történéseit. A lélekkel együtt jött létre az energia. Ti tehát abból a két őselvből álltok, amely a mozgékony mindenséget alkotja, ezek pedig nem más, mint a tudat és az energia.

Most pedig ejtsünk szót a tudatról. A tudat önmagában csak szunnyadó értelem, a póre, álmodó lét. Az energia ezzel szemben egymagában mind-

össze erőszakos reakció a teremtés tényére. Ne feledjétek azonban, hogy a teremtés folyamat, amely pillanatról pillanatra valósul meg! Ez maga a teremtés! Olyan folyamat, amely magában hordja célját. Az értelmet nélkülöző energia szintiszta erőszak: a szétrobbanó szupernóvák, a tűzokádó vulkánok heve, amelyek kiokádják a Föld gyomrának forró tartalmát. Olyan hatalmas erő ez, amely kettéropppanthatná a földgolyót, amely felér a napkitörések viharaival. Ilyen a mozgásba hozott teremtés. Ez azonban még nem gondolkodás, hanem az őserő teremtés közben.

No mármost, a titeket alkotó tudat és energia elválaszthatatlanul összefonódik egymással. A lélek rögzíti minden egyes tudatos mozdulatotokat, amelyet az energia hoz létre, az energia és a tudat pedig együtt a valóságot teszi ki.

Álljunk itt meg egy pillanatra. Te nem ez vagy, sem te, nem vagytok azonosak a ruhadarabjaitokkal. Ez csak a külső máz, a képmás, amelynek az a szerepe, hogy megtapasztalhassátok a valóságot, és teremtés közben tegyetek szert bölcsességre. Ti a fényrészcskék, az Istenek vagytok. Ez az energia göngyölté ki világunkat és a velünk párhuzamos valamennyi világot.

Az ősi bölcsesség feljegyzései arról szólnak, hogy a fényrészcskéknak volt egy jelentős csoportja, amely a tudatalattiból - a póré létből - táplálkozva döntő elhatározásra jutott. Most pedig hallgassatok ide. Ez abból állt, hogy végletekig vigyék az élet nagy kalandját, felfedezzék az anyagban a póré létet, meghatározzák a teremtett valóságot, és mindenestől megértsék Istent. E ponton a hetedik valóságsík létezett csak, az összes többi nem. Egyedül az űrt betöltő fény volt még jelen, a tüzes értelem, amely minden mozdulatával káprázatos sugarakat lövellt szerteszét. Ez a csodálatos fény maga volt a megvalósulás, a valóság, a tudat gyümölcse. Egyelőre azonban csak a hetedik valóságsík létezett a tudattal és a tudatalattival.

E csoportból azután kivált néhány kiválasztott, akik tudatuk működése révén felemésztették a tudatalattit. Amint látjátok, Isten dicsősége nem annyira a kezdetnél, mint inkább a végnél, a felemésztésnél fénylik fel. E döntést ama táguló tudatú entitások hozták, akik figyelemre méltó utat tettek meg valamennyi gondolatformáción keresztül, egészen a legalacsonyabb megjelenési formáig és vissza. A fény minden egyes szintnél egyre nagyobbra és nagyobbra növekedett, miközben a tudatalatti mindinkább a felszínre került. Ez az emésztő tudat teremtette és kalandozta be a valóságot, feljegyezve minden részletet az Élet

Könyvében. A kaland lényege ugyanis az volt, hogy az úrból minden lehetőséget és formát megvalósítsanak.

A fény kalandjai tehát sorra belekerültek ebbe a könyvbe. Minden egyes lapján helyet kapott a tudat kitágulása és az ezzel járó választás, a fájdalmas választás, miközben a fény egyre halványodott, és mind alacsonyabb rezgésszintekre szállt alá, olyan messzire, amennyire el tudott hatolni. Ez a könyv az involúció történetét foglalta magában, és a könyvet úgy nevezték a szellemben, hogy az Élet Könyve, Involúció. Hét szépen megvilágított lapja van, s minden lap alacsonyabb rezgésszintet képvisel az előzőhöz viszonyítva. A fény tehát egyre halványabban és lassabban jutott előre ebben a mind sűrűbb valóságban.

E zárandokút a legviszontagságosabb, a legveszedelmesebb mind között, ez a testet öltött angyalok útja. Az Istenek, íme, leszálltak a hét rezgésszinten keresztül, s mire a földre értek, fényük pislákolóvá halványult. És íme, a mélység megrezdült, amikor lényük szele felborzolta a vízfelszínt. Így lettetek ti.

A hetedik, hatodik és ötödik valóságsíkot lehetetlen jellemezni. Nincs szavam ezeknek a rezgésszinteknek a leírására, emberi ésszel felfoghatatlanok.

A negyedik síkon azonban fontos szétválasztásra került sor. Akik nem akartak továbblépni, és akik igen, azoknak itt elváltak útjaik. Az Istenek más-más ösvényen indultak el. A mai napig akadnak olyan entitások, akik még soha nem öltöttek testet. Ők biztonságban vannak. Ők azok, akik elmarasztalják a földi embert. Ők nem értik, és nem is fogják megérteni Krisztust, mivel soha nem fejezték be ezt a fantasztikus utazást.

No mármost, a negyedik rezgésszinten, az involúció negyedik lapján születünk bele az emberi testbe; itt jut szóhoz az epigenetika. Olyan genetikai minta ez, amely levezényli, miként másolja le az ideát az anyag akkor, amikor az ősök, az életerő mozgásba jön. Szellem és forma frigye ez, amelyből gondolkodó anyag születik, s magát ezt a folyamatot nevezzük epigenetikának. A negyedik valóságsíkon mindenki közreműködött a világok szabványainak megállapításában. Tudjátok ugye, hogy számtalan világ létezik: kódülte planéták, ahol az értelem vagy szellem élő anyagot hoz létre a szervetlen masszából. Ez a genetika.

Mit gondoltok, honnan származnak a genetikai minták? Honnan tett szert értelemre a sejt, amely osztódását irányítja, valamiféle előre lefektetett eszményt követve? Nem tudjátok, hogy egyetlen sejtbe is bele van írva az egész szervezet genetikai kódja, mintája? Mit gondoltok,

különben hogyan volna lehetséges a klónozás? És azt hallottátok-e, hogy egy májsejt tudja magáról, hogy májsejt? Ha beoltják a fülcimpába, visszatalál a májhoz. Mit gondoltok, honnan származik ez az értelem?

Ez az értelem a negyedik lap gyümölcse, mert itt tervezik meg az élő anyagot az epigenetika folyamatában. Más szóval az élet mozgásba jött, a tudatos élet: így keletkezett az állatvilág, a növények és az ásványok, a természet valamennyi jelensége! Teremtés! Jusson eszetekbe: a teremtetés folyamat. Természeti folyamat, anyagba gyökerezett tudat, maga az élet. És az ember is ezen a negyedik valóságsíkon kapott testet az epigenetikai terv szerint.

Itt azután az Istenek különváltak. Ti idáig négy anyagi szintet jártatok be, s az ősfény rezgésszáma mostanra alaposan lecsökkent. Egyre alacsonyabb rezgésszintre kerültek az újabb létsíkokon. A jelenlegit a valóság törvényei határozzák meg. Minden síkot a tudat hoz létre az általa vezérelt energiával. Így keletkeztek a semmiből az egyes valóságsíkok!

Ezzel elérkeztünk az utolsó három lapra. Az utolsó három lap a fizikai, mentális és asztrális létsík. Itt költözött be az élet lehelete az emberi testbe, amelynek a szellem, azaz Isten élő lelket alkotott. Az élet lehelete a tudat és az energia, a lélek pedig számon tart és megőriz minden egyes pillanatot.

Ti tehát számos életet töltöttetek el azzal, hogy megalkossátok az első sík valóságát.

Az emberi test eleven térkép, amelyről leolvasható, milyen utat jártatok be az involúció során. E térképre szükség van, hiszen a vándorút a lélekben zajlott, és amilyen a lélek, olyan lesz a test is. Ti tehát valamennyien kezetekben tartjátok a hazatérés térképét. „Idáig még csak elvergődtem, de hogyan jutok haza?” A térkép a csakrákból tevődik össze. Ezek képviselik azokat a rezgésszinteket, amelyek lehetővé teszik, hogy a szóban forgó entitás kinyissa az evolúció könyvét.

Ezt a könyvet hátulról forgatjuk visszafelé. Ugyanaz a könyv, mint az előbbi, csak új címet kapott. Az evolúció roppant találó szó a teremtetés változásra. Ez az időben zajlik, az idő a fejlődés fokmérője. Az idő spirálja tehát a legsűrűbb és leglassúbb létsíkon jött létre, ahol a szellem többé nem szabad, hanem az anyag foglya. Ha megfordítjátok ezt a folyamatot, és elindultok visszafelé a rezgésszintek fokozatain keresztül, a végén visszataláltok Istenhez és a póre létezéshez.

A jelen létsíkon tehát minden, de minden a negyedik síkon alkotó terem-
tő gondolat alacsonyabb rezgésszámú megnyilvánulása. Az első szintet a
teremtő tudat a negyedik szinten a tudatalattiból hozta létre, az hozta moz-
gásba.

Új könyvünk van tehát, az evolúció könyve. Mint tudjuk, az Istenek
fényt hoztak az űrbe; a tudat moccanása életre keltette a tudattalant.
Küldetéseket, hogy amennyiben így döntöttetek, felderítsétek a „vagyok,
aki vagyok” mélységeit, s valóságokat alkossatok mindenütt, ahová csak a
tudat fénye vetül, a gondolat lakozik, vagy az érzélem érződik. Az Istenek
nagy utat tettek meg tehát a hatalmas űrben, hogy a semmiből élő, lélegző
valóságot teremtsenek, felébredjenek, és megismerjék önmagukat; étellel,
értelemmel, a teremtés virágaival töltsék be a semmit. Ezt a bátor, noha
fájdalmas döntést hoztátok tehát valamennyien, akik most itt ültök a
közönség soraiban. És ezt a döntést hoztam magam is! Én is lezuhant
angyal vagyok, akárcsak ti.

Nézzük csak... Az evolúció első lapján a test, amely a póre létezésből
fogantatott meg, ma egy genetikailag igencsak módosított lény. Eredetileg
nem is hasonlított rátok, még az illata is különbözött a tiétektől. Póre
teremtmény volt. Nem vette észre a szépséget, hiszen számára a rút még
nem létezett... Csak az élet csodájának élt. És akkor ez a csodálatos
szellem, amely magasztosan töltötte be a végtelen űrteret, hirtelen egy
szőrös, kellemetlenül bűzlő testben találta magát, és teremtésről teremtésre
ízlelgette életének gyümölcsét. Minél többet kóstolt meg, annál többre
vágyakozott. Az agya ekkor még kicsiny volt, nem volt szüksége
nagyobb. Az később, a genetikai fejlődés során terebélyesedett. Ez az
entitás a hatás-kölcsönhatás törvényei kíséretében kezdte el útját a fejlődés
létráján - és hát itt akadtatok el, ugye... hogy a tudat és az energia
összefonódásával alkossatok, a teremtés természetes folyamatával, hogy
tudatokat az ismeretlen rejtelmek megismerésével kiterjesszétek. Az
ismeretlen földjén fessétek az elképzeléseiteket, hiszen képzelet nélkül a
valóság sem létezik. Töltsétek meg a képet élő formákkal, fákkal,
növényekkel, állatvilággal, s így tapasztalatotok gyarapodik.

Minden alkalommal, amikor az ismeretlen világából tapasztalatot gyű-
jtesztek, bővítitek a tudatokat. Megtapasztaljátok, érzelmekkel gazdagítva
átélik, és ekkor bekerül az Élet Könyvébe mint bölcsesség, s ekkortól
létezik. A valóság, valóságok természete egyre csak gazdagodik.

Tehát teremtéseket az ismeretlen gondolatvilág tudatos felfedezésében
rejlík. A tudat alatti elme az ismeretlen. Ne féljétek ismeretlen gondolatot
meríteni az ismeretlenből. Ne forduljatok vissza, mielőtt ismeretlen

ösvényre lépnének. Minden ismeretlen gondolatot, ötletet hozzatok tudatosan felszínre, tudatosan valósítsatok meg. Ahogy a tudatokat az ismeretlent a magáénak nyilvánítja, az energia egyből megteremti. Ahogy az energia megteremti, máris kölcsönhatásba kerülök vele. S amint a kölcsönhatás létrejön, érzelmi kapcsolat születik. A teremtés így megvalósul, és bölcsesség formájában tárolódik.

Ezt a folyamatot gyakoroljátok tízmillió éve. Minden élet olyan volt egykor, mint ma egy nap. Minden alkalommal, amikor az entitás teste elhalt, a szelleme és a lelke új testet öltött aszerint, hogy genetikailag milyen szerepre volt szüksége az új lap betöltéséhez az Élet Könyvében. Az emberi személyiség is ennek érdekében jött létre. És mit gondoltok, kik voltatok, amíg mindez lezajlott? Úgy véltetek, úgy néztetek ki, mint ma? Hát nem! Voltatok lángoló fény, szellem, kísértet, egy jelenés. Ez nem akármilyen létezés, ez a ti energiamezőtök, szellemetek, amely mindig előttetek sétál. Intuíciókat kizárólag a bennetek lakozó Istentől kapjátok, aki az előttetek sétáló ismeretlennel teremt kapcsolatot. Mégis úgy gondoljátok, hogy az „valahonnan jött”.

Az entitás tehát leveti emberi tulajdonságát, személyiségét, amely a könyvben rögzítve van, majd egy másikat választ hosszabb lábakkal és kezekkel, nagyobb aggyal, hogy megtapasztalja a következő személyiséget, amely megengedi az újabb teremtés tapasztalatát a tudat alatti elméből.

Így kerültök majd közelebb eredeti hazátokhoz. Értitek? A tudat alatti elme ég a vágytól, hogy a tudatos elmének adhasson. És Isten, ez a nagyszerű, tükörkép nélkül létező Isten, aki ledobott számos létöltözetet, visszatér, folytatja utazását, majd ismét leveti életöltönyét; lelkesedéssel folytatja útját az ismeretlenbe.

Léteztek régente is nagy civilizációk, akik eljutottak az evolúció végéig. Ezeknek a hajdan volt civilizációknak az entitásai kapcsolatba léptek más csillagrendszerek élőlényeivel. Olyan fejlettek voltak - hiszen értették a tudat és az energia, e két öselv mibenlétét -, hogy semmi sem állta útját a távoli testvéreikkel való társalkodásnak. Gondolatátvitellel beszélgettek. És az intergalaktikus utazás is gyerekjáték volt. Semmi sem akadályozta a lények barátkozását, semmi! Nem léteztek babonák, korlátok és előítéletek, csupán az alkotás szomja, hiszen az öröm a teremtésből ered.

Maradt némi nyoma ennek a nagyszerű múltnak, amelyet még nem pusztítottak el a ma uralkodó vallások. Egy szigeten nagy köveket találtak, egy ősi szárazföld eget fürkésző szobrai. Nem tudjátok, kiket ábrázolnak ezek a faragványok? Ugyanolyan entitásokat, amilyenek ti vagytok, akik

valaha itt fejlődtek, aztán egyszer továbbálltak. Köveik, amelyeket fényből nagyoltak ki, emlékeztetőül szolgálnak, hogy egyszer még visszatérnek.

Léteznek tehát készenlétben álló, várakozó civilizációk. Ők is Istenek, akárcsak ti, de ők nem hasonlítanak az emberekre. Ám, tudjátok, ez sohasem számított. Nem számított, milyen színű a szemetek vagy a hajatok, hogy jó-e a szagotok vagy sem. Nem számított, mert az énetek még nem csonkult meg. Nem léteztek hamis képmások és eszmények, mivel mindenki egyenlő volt. Mindegy volt tehát, milyen külsőt ölt az élet, az továbbra is Isten maradt; ezt senki sem tagadhatta. Hogyan viszolyoghattok egy óriási, fekete szempártól, amelyből maradéktalan szeretet sugárzik? Hogyan állíthatjátok, hogy ő nem Isten? Ha olyan szempárba tekintetek, amely puha fényű, mint a szellő borzolta selyem a déli verőfényben, s amely csupa-csupa szeretet, hogyan mondhatjátok, hogy nem Isten sugárzik fel benne? Nem, nem számít a külső.

Így haladt tehát előre az evolúció a maga útján. Az ősi bölcsesség pedig arra emlékeztetett, hogy honnan jöttünk. Az én genetikai őseim a szó szoros értelmében a föld alatt laktak. Csak éjszaka merészkedtek elő, de csak, ha nem kellett éjszakai ragadozóktól tartaniuk. A legnagyobb magaslatokra építették templomaikat, ide jártak véneik, hogy imádják a bűvös Holdistennőt. Bár nem dicsekedhettek fejlett technikával, mégis ők voltak az őseim, akik tisztában voltak származásunkkal. Az idősebbek megtanították ezt a fiataloknak, és egyenrangú félként kezelték őket. Az ősi bölcsességet, amelyről itt szó van, ekkoriban élő sziklák falára véstük fel templomainkban. A népemnek egyedül a gyökerei számítottak. Ők nem ítéleztek, hanem teremtettek.

Csakhogy ez a nép régen kihalt. Tudjátok, miért esik olyan sokat az eső ezeken a partokon? Nemcsak azért, mert ez az ég áldása - soha ne átkozzátok az esőt -, hanem azért is, mert az utolsó világégések során a vének a szárazföldön maradtak, miközben a hozzám hasonlók fejvesztve menekültek. És ők zokogva siratták szeretett földjüket, amely elmerült a habokban, amikor a felhők leszakadtak. Az életet és a természetet siratták könnyeikkel. Ők még értették, hogy aki egy virágra néz, az az élet őseit, a póre létet szemléli szépségében. Aki felismeri ezt, Istenként gyönyörködik a teremtésben, és a teremtés válaszolni is fog, szólni fog hozzá. Ha elmegy egy virág mellett, megrezzen, hiszen ő felismerte, hogy lélek lakozik benne.

Az ősfáknak - nagyon kevés élte csak túl a nagy világégéseket - szintén lelke volt, lelkes lények voltak. Lelküket annak köszönhatték, hogy a

népem felfedezte ezt bennük. Köztük is voltak öregek és fiatalok. Az én népem nagyon tisztelte őket, s bölcsességük a mai indiánokban él tovább.

Az eső tehát az ősi Istenek sírása. Az ő energiájuk él tovább az esőcseppekben, hisz megőrizte ezt számunkra az idő spirálja. Ezeknél a partoknál mosta el a tenger az ő földjüket. Ezek azok a partok. Ezért amikor esik az eső, jusson eszetekbe, hogy Istenek könnyeznek, akik sosem felejtik el, kik is vagytok valójában.

A régi napok nagyon dicsőségesek voltak ezen a földön. Az emberek űrhajókon közlekedtek. Azokban az időkben az űrhajók csak egyenes útvonalat követtek. Az egyik pontról a másikra szállították az utasokat. E hajókra nagy lámpásokat szereltek, ami szépséges látványt nyújtott. Egyik háromszögtől a másikig utaztak, ott lerakták terhüket, majd visszarepültek a fény hátán. Elődeink ugyanis megértettek valamit, amit mi már nem értünk, és pedig azt, hogy a Föld is megszilárdult gondolat, mint minden más ezen a létsíkon; a hullámhosszok sűrűsödéséből keletkezett.

Amennyiben mágneses erőterként látjuk a Földet, észrevesszük, hogy egy gombolyag fonálhoz hasonlít. Tudjátok, milyen az? Az én időmben az asszonyok birkagyapjából készítették ezeket a nagy, erős szagot árasztó gombolyagokat. A fonalak kereszteződésénél az energiamezők keresztezik egymást, s e pontokon jött létre nagy fényjelenség kíséretében az anyag. A Föld tehát egy energiacsomag, amelyben oly sok pálya kereszteződik, hogy számtalanszor megismétlődött a fényvillanás és az anyag teremtésének folyamata. Ezek kiárasztják a sűrűség változatlanágát. Ennek pörgése mágneses erőteret hoz létre, tehát nagy teljesítményű generátorként működik. Nos, őseink tudták, hogyan használják fel ezeket az energiákat a fényhajók navigálására. Az energiamezők kereszteződéseinél ugyanis nem volt gravitáció, itt ebben a pillanatban az antigravitáció uralkodott. Hangot sem lehetett hallani ott, ahol az antigravitáció és antianyag érezte hatását, és ők ezt tudták; ilyen egyszerű volt az egész.

No mármost, ezek a nagyszerű civilizációk, amelyek régóta letűntek, nem voltak babonások. Minden új civilizációnak meg kellett ismerkednie ezekkel az alapokkal; görnyedt hátú, szőrös lényekből kellett igen rövid időn belül pallérozott urakká válniuk.

Akkoriban egyik iskola a másikat érte, hogy figyelmeztessék a földlakókat: „Ti teremtettedek mindezt. A szenvedés, amelyet éreztek, merő káprázat. Már megszereztedék az ebből fakadó tapasztalatot. Tegyétek ezt magatokévá, és a szenvedés menten tovaillan! Növeljétek meg energiátokat! Gondolkozzatok el ezen!”

És entitásokat fektettek a piramisok nagy kockakövei alá, és a fénypázmák megnyíltak, s ők ott heverték. És e nagyszerű lények így szóltak hozzájuk: „Erre a tapasztalatra tettetek szert. Ezt hoztátok létre tudatotokkal. Ez a ti valóságotok. Most azonban megfeneklettetek e valóságban, mert érzelmi viharba kerültetek, ami nem teszi lehetővé, hogy tudatosan fölébe emelkedjete az illúzióknak.” És a nyomorékok ekkor felálltak, és saját lábukon kísértáltak. Ilyen egyszerű az egész. Minden a tudaton és az energián múlik.

Az ősi bölcsesség idejében mindennapos volt, hogy távoli lények eljöjjenek és megosszák energiájukat. Tán észrevettétek, hogy a ti nagy Ra-Ta-Bin triádokat (piramisotokat) a Napon túli szekereknek szentelték. Nagy népek érkeztek ugyanis a Nap túloldaláról, és rengeteg mindenre tanították a földi embert. Sokan visszamentek oda, és most ott élnek. Mások elvegyültek az itteniekkel, és gyermekeik születtek. Ők ezt az utat választották lelkük fejlődése érdekében.

Ti most itt ültök, miközben megpróbáljátok megérteni a hallottakat, és történesek folynak bennetek is. Valami azt súgja nektek: „Igen, igen, igen! Ez az igazság! Ébredj fel!” Ám egy kisördög azt mondja: „Ugyan már! Ez képtelenség! Ne etessenek ezzel!” Márpedig az utolsó szóig igaz, amit elmondtam, és a hitetlenkedő „sérült én” az, aki a babona foglya.

Mennyire befolyásolja mindez jelenlegi életeteket? Nagyon is, mert egy pár év múlva már nem azok lesztek, akik most vagytok. Nem lesztek ugyanazok az emberek, mert a tudat elégeti a képmást. Ez így van. Csak kérdezzetek meg engem. Ez így van.

A képmás a tudatlanság és a babona. Ti azonban - igen, ti is - fényből szőtt Istenek vagytok, akiknek sorsa a teremtés. Igazi valótok most azért harcol, hogy elszakadhasson a képmástól, hogy folytathassátok a fényutazást.

Hogyan is juthatnátok el a Nap túloldalára, ha nem értitek, mi ennek az akadálya? Hogyan lehetek boldogok? Hogyan szerethetitek meg önmagatokat? Hogyan teremthetitek meg és igazoljátok ezt az ént, amikor egyelőre nem értitek, mi hozta létre? Hogyan fogadhatjátok el a természetet, amíg oly keveset tudtok róla?

Sérült, babonás, önisméltésekbe ragadt énetek kizárt titeket a nagy, kozmikus léptékű utazásból. Ezért egész életetekre elültök a babérjaitokon, vagy akár kezét emeltek önmagatokra, esetleg alkohollal és drogokkal pusztítjátok az agysejtjeiteket. Mára nem maradt más választásotok, mint

hogyan zsarnokok vagy rabtartók legyetek. Eladjátok magatokat a képmás és az elfogadás kedvéért. Nem hagyjátok érvényre jutni az igazságot, ehelyett hazudtok, mint a vízfolyás, szemforgatók és hamis tanúk nyüzsgönek közöttetek. Mások elferdítik az igazságot, szenzációvá dagasztják, hogy félelmet keltsenek, és kigúnyolják embertársaikat. Ez az isteni lényeket bizonytalan, pózoló, pszichotikus modern emberré torzította. Ez az, ami megfoszt titeket isteni mivoltotoktól, és egyenlővé teszi embertársaitokat saját magatokkal, vesztesekkel az életben.

Ez tesz vakká titeket a teremtés örök művével, az evolúció szükségességével szemben. Ez készítet egy helyben toporgásra, ez ültet el félelmet a szívetekben. Belecsináltak a nadrágotokba, ha saját magatoktól döntést kell hoznotok! Még az önálló gondolkodástól is rettegtek, hiszen soha nem próbáltatok. Reszkettek az egyedülléstől, mert nem tudjátok, milyen szenny merülhet fel a lelketekből. A tévedéstől tartva véleményt sem mertek nyilvánítani. Még sem próbálkoztok vele, mert szerintetek jobb elkerülni a kudarcot.

A képmás elárulta belső lényeketeket, nem merészkedik túl a társadalmilag elfogadható határain. Döntéseiteknek nincs szilárd belső váza, mindent más tanácsára tesztetek. Ha aztán rosszul sülnék el a dolgok, legalább van kire hárítani a felelősséget.

Rossz látnom, mennyire rettegtek az élet elvesztésétől. Pedig soha nem is éltetek! Soha nem suhantatok fényhajókon. Soha nem kerültétek meg a Napot. Soha nem hevertetek el egy napsütötte mezőn, rovardöngicsélés közepette. Márpedig ha megtennétek, ha egy ilyen pillanatban rájőnnétek, milyen kátyúba jutottatok, ez véget is vetne bénaságotoknak. Sokan közületek azonban fel sem fogják, mi a szellem, az ilyenek számára csak az anyag létezik. Milyen kár! Kétségbeesetten ragaszkodtok az anyaghoz. A haláltól is féltetek, márpedig halálotok órája napról napra közeledik.

Az ősi tudás ezzel szemben arra tanít, hogy Istenek vagytok, és nem vagytok azonosak külső szerepeitekkel, a képmással. Ez a belső lényeg, ez az alaktalan lény végtelen türelemmel várja, hogy lapozzatok egyet a könyvben; annyira, hogy még a gonosz, pusztító szerepek lehetőségébe is belemegy. Közben azonban egyre várja, amikor előreléphet, és elégetheti a képmást. „Tudni akarok.” Igen, bátorság szükséges ahhoz, hogy feltegyük a kérdést magunknak, kik vagyunk. Még nagyobb bátorságot igényel azonban meghallgatni az ősi tudást, és eszerint élni, az élet rövidke pillanatai olyan kurták az örökkévalóság fényében. E fantasztikus szinteken már nincs idő, már csak az örök jelen uralkodik.

Mi történt tulajdonképpen? Miért horgonyoz le titeket a képmásotok? Miért tartjátok olyan nagy becsben a fiatalságot? Miért büszke egy férfi az ondójára és a hímtagjára, egy nő meg a keblei formájára vagy a méhe termékenységére? Miért érzitek szükségét, hogy szexuális csáberőtetek fitogtassátok? Mi tette tönkre az életeteket, mi vette el minden örömeitöket? Az, hogy nem érzitek érdemesnek magatokat minderre. De miért? Miért nem ismeritek fel tulajdon isteni mivoltotokat? Ne csak mondogassátok, hanem éljétek is meg, tüzes tekintettel és boldogságtól sugárzón.

Hét és fél millió évvel ezelőtt egy igen bizonytalan lelkületű ember elvette a nőktől a jogot, hogy Istenek lehessenek, öök pedig mind belementek a játékba. Meg kell értenetek, ez is egyfajta tapasztalat volt számukra. Akkoriban még iskolákban tanították, milyen a teremtés, hogyan lehet ezt bölcsességgé párolni, és e bölcsességet magunkévá tenni. Ha ez valósággá válik, soha többé nem kell megismételni a tapasztalatot. Az ember továbbléphet a következő kalandra.

Ti minden pillanatban forgatjátok a lapokat. Közben az energia egyre magasabbra emelkedik az alapszintről, és megvilágosultok. Ez csak a negyedik szinten következik be. A többi az efelé vezető útról szól, és tele van nagy, nagy fájdalommal. Ez a fájdalom ott van most is a soraitokban!

Eszerint minden tapasztalat megemeli az energiaszintet, hiszen, mint emlékeztek rá, a teremtés folyamat. Nem egyszeri cselekedet, hanem természeti folyamat. A tudat és az energia maga Isten. A póre lét a tudatalatti, amelyet a tudat idővel a valóság megismerése közben felemészt (magáévá tesz), hogy meggyógyuljon és továbbléphessen. Akinek gondja van az önképével, az járjon a Megvilágosodás Iskolájába. Ez az iskola egy évig tart.

Azt kérditek, hogyan éltek a régi idők emberei? Nem volt például pénz. A gondolat erejénél fogva építettek, ez emelte fel a kötömböket, s a kőművesek fénnel faragták meg az élő követ. A termékeny földeket élő magvakkal vetették be. Emlékeztek, mit mondtam az imént a fák élő lelkéről? Ez az élő mag maga volt a remény. Amikor elvetették, menten szárba szökken, és gyümölcsöt hozott! És a régi idők emberei iskolába is jártak. Tanulmányaik befejeztével azonban nem rágódtak tovább az énjükön, hanem tovább léptek.

Hát asszonyok, ez volt a természetes teremtés. Az út következő állomása az volt, hogy a tudatalatti elme többé ne váljon tudatossá az asszonyokban. És ekkor fosztották meg a nőket a tudatalattitól. Ez csupán egy kísérlet volt, amely arról szólt, hogy a tudatalatti minden hatalma a férfiaké legyen. Ez a hatalommegosztás hét és fél millió éve játszódott le. Márpedig ezzel vette kezdetét a nemek egyenlőtlensége.

Most pedig hallgassatok ide! Valóság: mi teremti a valóságot? Mondjátok meg nekem. (*A tudat és az energia.*) Vajon kinek a tudata hozta létre a fenti egyenlőtlenséget? Igen, mindkét nemé. Na mármost, ha minden mást mi teremtünk, akkor erre a történéésre is igent mondtunk; így a nők megálltak a fejlődésben. Tudtok követni?

Háttérbe kellett húzódnuk, és a tudatuk többé nem tárgult. Energiájuk a nemi szervekbe szállt alá, mivel csupán ezt használták. Nem lehetett lelkük, a férfiak nem ismerték el isteni mivoltukat, hanem úgy bántak velük, mint a barmokkal - ez új tapasztalat volt a nők számára, amely a férfiakon keresztül lett továbbítva. Ezzel szemben a férfiak elveszítették nőies vonásaikat. Önmagukat kiáltották ki Isten szócsövének, és megalázták, bántalmazták asszonyaikat. Bármit hirdettek is ki, az isteni törvény számba ment.

A törvényeket, mint tudjátok, már az Édenkertben lefektették, abban a csodás szépségű kertben, amelyben ott állt a tudás fája. Angyalok és Istenek jártak-keltek, vigadoztak ott. Kapcsolatteremtés, értelem, szeretet és fény - ezek nem a New Age kizárólagos szavai, hanem ősi fogalmak, amelyeknek az idők hajnalán még megvolt a maguk valósága.

Csakhogya azután legördült a függöny.

Ki tette ezt velünk? Isten? Igen. Ez a valaki olyan entitás volt, akinek tudata elvesztette az érintkezést a külvilággal, nem járt iskolába, ábrándvilágban élt, és elvárta, hogy komolyan vegyék az álmait. A zsarnokokat az elismerés iránti vágy mozgatja, s jobbára hű hívekként kezdik. A baj csak az, hogy szeretetre, hízélgésre, ajnározásra vágnak. Minél több talpnyalójuk akad azonban, annál nagyobbra nő bennük a hiány, míg végül betölti a lelküket. Mi történt hát? A képmások álmvilágában az elismerés utáni vágyai irigységnek hívják.

Nos, a szóban forgó személy is elmerült álmaiban, nem fejlődött tovább, energiái így nem kerültek át az Élet Könyvének csodálatos negyedik lapjára. Reméljük, ti nem juttok erre a sorsra, ő azonban megfeneklett a harmadik valóságsíkon, a hatalom szintjén. Itt nincs teremtés, csupán egyhelyben járás.

A belső Isten mégis egyre ösztökéli az itt ragadtakat: „Indulj tovább! Rajta! Tégy valamit!”

Nem tudjátok, miből fakad a szorongásokat? A teremtés hiányából. A stressz annak a terméke, hogy nem önmagatokat teremtitek meg, hanem egy idegen lényt.

Az entitást tehát, akiről beszélünk, éhessé tette ez a nagy hiány. A benne élő Isten folyvást ösztökélte: „Menj el innen! Ezt az érzést már ismered, miért nem lépsz tovább?” Így szólt a belső hang. Így kiáltott a pusztaság. Emberünk erre azt mondta: „Isten szól hozzám.” Ahelyett azonban, hogy tudata kitágításával és energiái mozgósításával kikerült volna a kutyaszorítóból, megmaradt ugyanabban a tudati állapotban, miközben tovább fülelt belső hangjára, és fennén hirdette a hallottakat! Ezzel vette kezdetét a nők bukása, akik a mai napig hamis szerepekbe kényszerülnek, ámde a férfiak csonka felettes énjét is csak a közösülés vágya és a fájdalom igazgatja. E két fantázia kéz a kézben jár, s a hatalom és rabszolgaság malmára hajtja a vizet.

Az ember tehát csapdába esett. És külső szerepei hét és fél millió év alatt minden egyes újjászületéssel egyre jobban megcsontosodtak. Többé nem tekintett tárgyilagosan földi porhüvelyekre. A mai elfogult lénnyé vált, aki mindegyre ugyanazt a tapasztalatot ismétli testet öltése alkalmával. Nem a spirálon halad előre, hanem körben forog, kátyúba jutott. És akárhány testet használt is el közben, a képmás nem változott. A születéstől a halálig tartó káprázatos fényt, tudatot és energiát áthálózta ez az álkép. Kialakult a személyiség, a szerep, a külső képmás, amely mind határozottabbá és körülírhatóbbá vált. Ám az ember nem fejlődött, hanem mindegyre ugyanazokat a tapasztalatokat újrázta meg. Ez visszafogta energiáit, s így nem lehetett azzá a nagyszerű lénnyé, amelyre a teremtés, a tudat és az energia együttes munkálkodása szánta. Megtagadta magától a nagy tudást, s ma is ugyanabban a szálnalmas mókuserékben forog körbe-körbe.

Miért nem tud sírni, miért nem tud szeretni? Miért nem érez együtt társaival? Még a barbárok is képesek erre! Egy harcos ismeri a szerelmet, a könnyörületet és az irgalmat! Ám a barbár is megváltozik, s önmagát és Istent keresve továbbforgatja a lapokat. A földlakók nem változnak. Van, aki túljut ezen a létsíkon, de csak nagy áldozatok árán. Ez az utazás roppant fájdalmas, mivel a csonka ént az imádat tartja életben; nem az, amit a szerelmes nő érez a férfi iránt, hanem ami a férfiakat egymáshoz fűzi.

Ne feledjétek, csak azt a fajta valóságot vonzzátok magatokhoz, amelyre rászolgáltatok. Ha valaki nem tükröz titeket, nem szerepelhet az életetekben. A férfiakban ugyanakkor hatalmas vágy él, hogy egymással társuljanak. Mindeközben a képmások egymást tükrözik, és minden ember valósága ugyanolyan léptékű. Ha bárki megpróbál kiállni a sorból - tudjátok, mi a nevetségesség -, nos, akkor menten lezárulnak mögötte a sorompók.

És mi a helyzet a nőkkel? Nos, ők szolgálnak. Vagy züllött utcai örömlányok, vagy gyermekszülő gépek. Közben egymással is versengenek, hiszen sikerük a szépségükön múlik. Minden testet öltésük a test dolgai körül forog, nem tudnak ezen túllépni.

Milyen világban élünk hát? A nők identitásgondokkal küzdenek. A külvilág meg ezt mondja nekik: „Nos, magácska nő, nem tudja? Nézzze meg magát. Mindene megvan, ami egy nőnek kell. Mi mást akar még?”

„Nem, több vagyok ennél, és nincs szükségem az önök engedélyére, hogy megvalósítsam önmagamat.” A nő tudta. Minden nő tudta!

Akad azonban olyan férfi is, aki társaira nézve így szól: „Óvakodom a trágárságoktól, mert beszennyezném velük az életemet. Nem illetem mocskos szavakkal sem a nemi szerveket, sem a testi szerelmet, nem ejtek szót az altest dolgairól.” Nem tudjátok talán, hogy aki ilyen kifejezéseket használ, az ezen a szinten is él? Az ember a szavaival egyenlő. Emberünk azonban nemet mondott, sarkon fordult, és távozott. Ez nemes lélekre, irgalomra és alázatra vall.

Tudjátok, miért lettek olyan népszerűek a vallások a régi időkben? Mert Isten választotta ki a prófétákat, hogy igazolják létezését. Tudnotok kell, hogy az embert az a veleszületett, ősi vágy is hajtja, hogy túllépjen a szerepein, hogy megismerje a könyörületet, nagylelkűséget és emberséget.

Nos, emberünk tehát az emberség útját választotta. Csakhogy tömegesen jöttek utána - nem nők, kizárólag férfiak -, és lassan kezdetét vette a régi iskolák hanyatlása. A nők csak akkor juthattak szóhoz, ha leborotválták a fejüket, lelapulták keblüket, megkérgesítették kezüket. Így, a férfiakra hasonlítva már beavatott válhatott belőlük is. Sokan azért tették ezt, mert fájdalmasan vágytak arra, hogy elhagyják a jelen létsíkot.

Aztán ismét jött egy férfi, aki bevezette a babonát, a külső képmások megszilárdítóját. Ez a képmás aztán valósággal hozzátapadt az emberhez, s nem maradt el mellőle újabb életei során sem. Mi a babona? A babona az ősi bölcsesség tanításait hasznosította. Hallgassátok figyelmesen szavaimat, és amennyiben ismerősen hangzanak, felébredőben vagytok:

„Isten félelmetes. Isten megbüntet minket. Elítél, amiért nem követjük törvényeit és előírásait. Isten haragja vulkánként tört ki, s pusztított népe soraiban. A haragvó Isten erőszakos, s halállal és ragállyal sújtja gyermekeit. Miért? Mert titeket gonosz erők kormányoznak. Midőn a gonosz lelket száműzték a mennyből, magával vitte angyalait, e bukott Isteneket, akik a gonosznál is gonoszabbak voltak, és örökségül kapták a földtekét. A démonoknak és ördögöknek egyetlen fejedelme van. E bukott lényektől származnak a hús kísértései. Miután alázuhtak a mennyből, a földre hullottak, s most ezt kormányozzák. Az ő uralmukat nyögitek. Nem vétkezhetek! Nem tehettek fel kérdéseket! Isten azt várja, hogy megmentsétek a lelketeket, miután vétkeken meghallgattátok a kísértőt. Isten adott egy esélyt nektek a megváltásra. Mert ez az Isten igen-igen hatalmas. Ő hajította az ürbe a tüzes Napkorongot. Ha akarja, ízzé-porrá zúdíthatja a Földet. Hisz mindezt Ő teremtetten hét nap leforgása alatt!

Isten arra vár, hogy imádják őt és leboruljanak előtte.”

No mármost, ami a teremtés hét napját illeti: a rezgések hét szintje az anyagban hozta létre az eget és a földet. Minden, ami anyag, megszilárdult rezgés, s mindegyik ugyanazon a síkon rezeg. A tudatból előszökken gondolat egyre alacsonyabb szintre szállt alá, míg végül létrehozta az élő anyagot, az életerőt. Ez hét síkon fogant, nem pedig hét nap alatt. Értitek már, honnan származik? Ha eddig nem tudtátok, tőlem meghallgattátok az igazságot.

Most pedig lássuk a következő kijelentést: „Aztán az Isteneket száműzték a mennyből, ők lettek a bukott szellemek. Itt uralkodnak közöttünk, az anyagban.” Hogy hangzik mindez? Igen, ti valamennyien bukott Istenek vagytok, az igehirdetőket is beleértve, mivel mindazok, akik a jelen utat választották, hasonló sorsra jutottak. Ezt nevezték az Istenek nagy bukásának, a szellem elköltöztetésének. Mit gondoltok, miféle szellem szántotta végig a mélységeket? Süvöltő szélként érkezett; ti voltatok, valamennyien. A bukott szellemek voltak az ősi bölcsesség letéteményesei, ugyanannak a vándorútnak a vándorai. Ezek az Istenek nem csináltak titkot abból, hogy az alaptörvény itt az: átverekedni magunkat az anyagon. Csak annyi bűnünk volt, hogy anyagba születtünk. Igen! Hiszen az anyagot a szellem, a tudat teszi értelmessé. A holt anyagnak az értelem ad életet; ez a megváltása.

Nem tudjátok, hogy a lélek könyvében - amelynek neve Evolúció - a hazavezető út az, hogy megszabaduljatok az öröm fájdalommal elegy

kifejezésétől? A megváltás nem jelent egyszersmind gyámoltalanságot is, hanem azt, hogy szükségét érzitek, hogy véget vessetek ennek a fajta önkifejezésnek; hogy hazaérjete, és ne legyetek egy örökkévalóságon át az anyagba zárva! Ez az ősi bölcsesség tanítása.

A hajdani iskolák hetedik tanítási évében az út utolsó szakaszáról lehetett hallani, amikor a buzgó állhatatosság elnyerte jutalmát, és győzedelmeskedett, s a vándor, ha egy szál ruhában is, de hazaért. Időközben megteremtette Istent. Nem Isten teremtette őt, hanem fordítva! A megtért, magára talált lélek lett minden élet, az egész teremtés erkölcsi és szellemi mércéje.

No és Krisztus - igen, igen, Isten fia -, akadnak majd Istennek leányai is, akiket az út utolsó szakaszán nem mentenek meg; ők maguknak köszönhetik majd megváltásukat. Ők azok, akik mindent megértettek - igen, a dicsőség nem a kezdetben van, hanem a megértésben -, és mindent befogadtak. Ami tudat alatti volt, az most a tudatban csillámlik, s minden örökké tartó ebben a királyságban.

A babonás, bizonytalan, szűk látókörű, külsőségeknek áldozó ember megsemmisíti az ősi bölcsességet, és darabjaiból saját vallást alkot magának. A világ keletkezésének egyszerű igazságait babonává alacsonyítja. Istent kiemeli a lélekből, és a fellegek közé helyezi. Az ekképpen bizonytalanná lett ember ezután imádni fogja ezt a hatalmasnak látszó Istenséget. Vajon miért van az, hogy az ember önmaga egy darabját bálványozza? Miért?

Márpedig az ember régi énje halhatatlan volt, s tenyerében elfért a múlt, jelen és jövő. Az Édenkertben volt olyan merész, hogy a kígyó - azaz a világot teremtő bölcsesség - csábításának engedve, leszakította a tudás fájának almáját. Szegény, tudatlan Ádám ezzel kihúzta a gyufát. Isten megdöbönt és felháborodott. Kérdelem én: hogyan lehetséges, hogy egy örökkévaló, mindentudó lény nem tervezte meg előre ezt az egészet? Miért kellett megdöbbenést színlelnie?

Mint látjátok, az ember mit sem ért a világ teremtésének titkaiból, mivel elzárkózott a tudás és a folyamatos teremtés elől. Szemellenzöt húzott, mondván: „Ne tegyél fel kérdéseket. Isten mindenre tudja a választ, és te nyilván nem akarsz fejedre idézni a haragját. Ne kérdezz hát. Ül meg a fenekeden.” Így beszéltek a zsarnokok, akik kezdetben csak elismerésre vágytak ugyan, de leragadtak, nem jutottak tovább, és olyan homokozót alkottak maguknak, amely csak bajt hoz a világra.

A babonás ember azóta elválasztotta egymástól a nemzeteket, országokat alkotott, és hadat üzent a vallási dogmák védelmében. E vérfürdő során gyermekeket koncoltak fel, nők szemét szúrták ki forró vassal, és rettenetes könyvek szóltak egyetlen nép kiválasztottságáról. A színes bőruket ördögfajzatoknak bélyegezték, s tették mindezt Isten nevében.

A múlt iskolái részletekben szóltak az igazságról. Mivel azonban a modern ember nem értette ezt, újraírta a régi könyveket. Megteremtette a rab-szolgaságot, s ez olyan szerepeket kényszerített az emberre, amelyek a mai napig kísértik. Valahányszor kitörni próbálna, újra meg újra megüti magát. Különben is azt nevelték belétek, hogy ne akarjatok változtatni.

Tudjátok-e, hogy a nagy tanítók felmenekültek a magaslatokra, míg mások elhagyták ezt a létsíkot, hogy másutt várják ki az idők változását? Bizony ma is sokan élnek még a régi mesterek közül, ők már 30'000 évesek. Mégis, mit gondoltok, miféle entitások utaztak fényhajókon? Százévesek? Nem. Ezek a hetedik létsíkra fejlődött lények már halhatatlanok. Akárcsak ti.

Most pedig beszéljünk a buddhizmusról. Buddhát szűz szülte - szeplőtelen fogantatás volt ez -, ez a királyi származék több ezer évvel Jesája ben Jószeff előtt jött a világba. Mohamed is szeplőtelen fogantatással, szűztől született. Visnu, az én őszámom szintén, s ugyanez volt a helyzet Jesája ben Jószeffal is. A keresztény vallás minden tanítása az ősi bölcsességből merít, amely kimondja, hogy minden Isten a szellem tisztaságában fogant. Később e szavakat forgatták ki, mondván, hogy valamennyi nagy vallási tanító szűztől született. Ez azonban csak az ősi tan félreértése.

Idővel a megerősödött vallások minden követ megmozgattak, hogy még a nyomát is eltüntessék a régi tanításoknak; évezredekig tartott ez a pusztítás. Az utolsó kétezzer év szemtanúja volt a legvéresebb vallásháborúnak. Azóta a Nap túloldalán lakozó földön kívüliek is elkerülték bolygónkat.

Az elme növekedése leállt, a teremtés is szünetelt. Közben egyik ember mind jobban megfélemlítette a másikat, s a maszk is egyre inkább rákérge-sedett az arcokra. Minden új tapasztalat csak még inkább rabigába döntötte az asszonyokat, akiket tudatlan, istentelen tenyészállatként tartottak a férfiak, akik közben kikiáltották magukat az isteni törvény letéteményeseinek, ki választott lényeknek, akik végigsarcolják és tarolják a földet úgynevezett jussukért! A vallásháborúknak húszmillió lélek esett áldozatul.

Hallottátok már azt a szót, hogy *szekta*? Elmenekült, elrejtőzött őseink tömörültek titkos szektákba, amelyek beavatottaknak adták át tudásukat. Rájuk biggyesztették a szektáriánus jelzőt, és hajtóvadászatot indítottak ellenük! Lerombolták csodálatos templomaikat, s a szemük láttára mészárolták le és csonkították meg gyermekeiket, hogy félelemben, tudatlanságban és babonában tarthassák a népet. Istent bosszúálló, harcias, kicsinyes féregnek láttatták. Az utolsó elpusztított iskolát a druidák képviselték; ősi tudásuk nyoma ott kísért fennmaradt rítusaikban.

Nagy emberek élnek a hegyekbe húzódva, s nagyságuk napról napra növekszik. Farkasordító hidegben kényszerülnek élni a messzi északon. Mivel alig van tüzelőfájuk, tudatukkal fejlesztenek hőt, s jóval fagypont alatti hőmérsékleten egy szál ágyékkötőben járnak-kelnek. Alig birtokolnak valamit a világi javakból, s egyedül az ősi tudás megőrzésének szentelik magukat. Elrejtőznek ahelyett, hogy élnének - ami nagyon szomorú -, mégis csodákra képesek. Elvonultak a világ elől, amelynek teremtésében immár nem vesznek részt, mert ha megmutatnák magukat, a vallás bizonyára irtó hadjáratot indítana ellenük. E megmaradt keveseken kívül azonban az ősi nép mindenestől elvonult a Földről.

A kereszténység egyetlen Istent ismer el, s az Atya, Fiú és Szentlélek szentháromságát hirdeti. Nem tesznek mást, mint innen-onnan összeollózzák az ősi igazságokat. Ezt be is veszik mindazok, akiknek nincs füle az élő ige megértésére. A vallás a maga ízlése szerint értelmezte az ígét. A keresztények Istene vad, akár egy vulkán, és folyvást világvégével fenyeget. A földi örömek megtagadását követeli híveitől; bűnnek mondja az élet megtapasztalását; tulajdon akaratának a gondolat lábbal tiprását. Így lassan mindenkiben elhal a lélek, a fények és a hajdani lámpások kiallszanak, s forró olaj zúdul sisteregve a Földre.

Földünk a képmásoknak kedvez. Tudjátok, mi a képmás? A külső képmásával törődő ember naphosszat az arcát sminkeli, a szakállát nyírja, a ragyáit púderezi, a haját bodorítja, a testét kenegeti, miközben finom selyem- be-bársonyba öltözködik, és azt teszi meg mondja, amit elvárnak tőle. Mindenki ugyanazt papolja, ugyanúgy öltözködik. Mindenki sikkes és divatos helyekre jár. Mindenki high-tech. Itt mindenki tévét néz vagy rádiót hallgat, ami folyvást ezt szajkózza a fülünkbe: „Törekedjete arra, hogy elfogadjanak benneteket. Ne öregedjete meg, ne csúnyuljatek el! Maradjatek örökre fiatalok és modernek!”

A pusztában kiáltó szót menten elnyomja e mai Bábel pokoli hangzavara. A tiszta ígét meghurcolja és megalázza a piac. Mindenkinek a

malomkerék súlya alatt kell őrlődnie. Olyan világban élünk, amelyben kihunytak a fények, és fanatikus vallások fújnak indulót lelkünk megmentésére.

Egyik fanatikus halál követi a másikat, mivel elfogadjátok a tanítást, hogy meghaltok Krisztusban, és amennyiben nem engedelmességteljesek a törvényeknek, a pokol örök lángjai várnak rátok.

Miközben ti bűnösnek tudjátok magatokat, a belső hang tovább mondja: „Fordítsátok el a lapokat! Ez nincsen így jól! Ne ítéljétek el felebarátokat! A szeretet nem bűn. Forduljatok el a vallástól, és kezdjétek el gondolkozni! Hallgassatok rám! Én vagyok a pusztában felhangzó ige! ÉN vagyok! Találkozzatok velem lelketek kertjében.” Az egyház embereinek erre az a válasza: „Ne hallgassatok rá, az ördög szól belőle, a bukott angyal. Meg szeretné kaparintani a lelketeket.” Ti pedig nem tudjátok, kire hallgassatok. Az életetekből próbáltok erőt meríteni, ez azonban merő üresség. Szegénynek és kifosztottnak érzitek magatokat. Kongóan üresnek.

Amennyiben tudatotok elfogadja az örök kárhozat tényét, az valósággá is válik, ti legalábbis így élitek meg. És ha a tudat beletörődik abba, hogy e testen - a külsőtökön és életmódotokon - kívül nincs semmi más, valóban örökre elalusztok sírotokban; fényetek kialszik, mivel megöltétek a tudatot. Emlékezzetek vissza, mit mondtam arról, hogy amit gondoltok, azt meg is teremtik: ez lesz a ti valóságotok.

Tudjátok-e, hogy közvetlenül e rezgésszint felett létezik egy másik, ahol több millióan várnak a feltámadásra? Rájuk nem várt másik életidő. Rázzák őket, könyörögnek nekik, hogy ébredjenek fel végre. Ám amíg akik ébresztgetik őket, nem hasonlítanak Jesája ben Jóséfre, addig nem fognak felébredni. Az ő képmásukat mások festették ki a számukra.

Most pedig hallgassatok rám! Ti megsérültetek. Szégyenfához kötöttétek saját tudatotokat. Addig tartottatok csak ki a spirituális igazságok mellett, amíg nem kívántak tőletek elkötelezettséget, és amíg beleillettetek kicsinyes hétköznapijaitokba. Holott az igazság az — jól figyeljétek! -, hogy a hazavezető út dicsőséges! Tele van dicsőséggel! Tünelmes lény vár rátok a következő lapon! Nincs olyan dolog, hogy érzékelt szabadság, csak megélt szabadság létezik.

Legyőztem magam, hogy én legyek önmagam törvénye, mert tudtam, hogy az embert végzete nagyobb dolgokra rendelte a sírnál meg annál, hogy a déli nap tüzeiben lehelje ki a lelkét! Hová lesz a szellem?

Elképzelhetetlen, hogy nagyszerű értelmünknek ne legyen valami célja! Hová lesz ez az értelem? Ez mozgatja a világot, vagy fordítva?

Az ősi bölcsesség azt tanítja, hogy a teremtés folyamat, nem egyszeri cselekedet. Természeti folyamat, amely valamennyi emberi lény szükséglete, akinek pislákoló lámpája nem aludt még ki. Mert a külső képmás, a féltékeny, bizonytalan, ijedős külső máz alatt egy tündöklő szépségű, megvilágosult lényt találunk, aki alig várja, hogy előlépjen, és kalandra hívjon titeket, hogy kapcsolatba léphessetek a veletek egyenrangú isteni értelemmel.

Jusson eszetekbe, hogy amennyiben nem került sor erre a kapcsolatfelvételre, az azért van, mert nem érdemeltétek ki, mert valóságotok nem olyan fejlett, hogy fejlett lényeket vonzzatok magatokhoz! Ha kapcsolatba szeretnétek kerülni a Nap túloldalán lakozó idegenekkel, előbb ki kell érdemelnetek. Mi sem egyszerűbb azonban ennél: csak vállalnotok kell létetek szépséges, messze hangzó igazságát, és teremtenetek, de nem kényszerből, hanem belső szükségletből! Nem muszáj a padlóra ülve az agyatyokat gyötörnötök, a gondolatok árama úgy áraszt majd el titeket, akár egy megáradt folyó.

És ez a megvilágosult lény tudata lángjánál elégeti a képmást. A tudás oldja meg a bilincseket, ez nyitja meg az ajtókat. Az Élet Könyvében lefektetett tudás ez, amely a fejlődés grádicsait járja.

Vajon szeret-e titeket Isten, legyen férfi vagy nő? Igen! Nem volnátok itt, ha nem szeretne! A szeretet Isten kegyelme, amely lehetővé teszi a létezést! Igen, szeretve vagytok! Van bennetek valami, ami szeretni tudja önmagát, ami felforrósodik a szenvedélytől. Nem steril képmás, hanem élő, férfias, erős lény; csupa delejes feszültség, hogy amikor belép valahová, fényt áraszt maga köré. Mit gondoltok, mit kerestek bennem? Mi van bennem, amit szeretni tudtok? A tükörképetek, amely csak arra vár, hogy megszülessen. Úgy legyen.

Igen, szellem vagyok. Én vagyok az Úr dicsősége, a „vagyok, aki vagyok”, aki elhamvasztotta Ramot. Nagy átlényegülésen mentem keresztül. Szent Ferencnek ez egyetlen pillanatnyi elmélkedés után sikerült. Aki átvágja magát a babona bozótján, annak varázsütésre sikerül, s már el is indult a vándorútján.

Ez az ülés azt célozza, hogy rátok sugározza tulajdon belső lényegeteket. Nem pokol és kárhozat vár titeket! A legnagyobb büntetés, amelyet maga tokra mérhettek, az az, ha visszariadtok a változásoktól; a legfájdalmasabb büntetés az, ha megtagadjátok belső valótokat.

Roppant nagy dolgok vannak itt készülöben, súlyos végzetet szül az idő méhe. Ez azonban természetes, hiszen a Földnek is változnia kell. Minden élő változik. Valamennyi létezőnél elérkezik a nagy átlényegülés pillanata. Az emberiség bölcsőjénél, Földanyánknál sincs ez másként.

Az ősi bölcsesség elpusztítása tovább sérti a lelkeket, legbenső lényegünket. Ugyan hány életem át játszottatok el ugyanazt a szerepet újra meg újra?

Akadnak nők a hallgatóság közt, akik továbbra is azt hiszik, megélhetnek úgy, ha áruba bocsátják a testüket, vagy nőül mennek valakihez, aki eltartja őket. Ezek a nők eladják a lelküket, mert félnek felelősséget vállalni önmagukért. És akadnak olyan férfiak közöttetek, akik azt hiszik, férfias dolog naponta más nő ágyában henteregni. Ők tudatukkal szabályozták így testüket, és ehhez a szerephez tartják magukat. Vannak entitások e hallgatóságban, akik mindmáig nem fogták fel, hogy egy csodálatos valaki lakozik a lelkükben. Ha sejtik is ezt, nem vesznek róla tudomást, mert hajtja őket az elismerés vágya. Mivel nem becsülik önmagukat, másoknál keresik a megbecsülést.

A világ nagy piramisai - némelyik az óceán fenekén pihen - ősi templomok voltak, nem sírok. Az élők templomai, nem a halottaké. Falaik élő köveire rótták fel valaha az ősi bölcsesség szavait. A föld mágneses erővonalaira építették őket. Három oldalukkal a nagy hármasság - az asztrális, fizikai és mentális sík - élő emlékezetükül szolgálnak. Aki felfelé tereli energiáit a csakrák mentén - az asztrális sík a szellemnek, a mentális a tudatos tervezésnek, a fizikai a megtestesülésnek felel meg -, egyesítheti őket, megalkothatja a negyedik létsík energiamezejét.

A piramis azt jelenti, „tűz a középpontban”, tüzes forma. Ezek a Föld mágneses mezején állnak. Ne felejtsetek el, hogy a Föld anyaggá szilárdult energiagombolyag, és a piramisok pontosan az erőcsomópontokon ülnek. Ezek a síremlékek ötoldalúak és - ha benne vagytok - tudják, amit ti tudtok, ez alkotja meg a hatodik és hetedik szint energiáját. A piramisok jelenkori figyelmeztetések a bennetek lakozó láthatatlan Istenre.

Egyedül e látható templomok maradtak meg a hajdani iskolák idejéből.

Aki megtagadja önmagát, vagy túlmagyarázza a tudat és energia működését, elveszíti azt. Hisz, az egész mindössze annyiból áll, hogy a tudat felelmészti a nagyszerű tudatalattit, amelynek különben valamennyien birtokában vagytok. Ez, a valóság mibenlétére alapozó teremtetés az a hazafelé vezető utazás és folyamat, amelynek utolsó fejezeténél jártok.

Ha önmagatokra és életetekre néztek, talán azt mondjátok: „Boldogtalan vagyok, mert önhibámból holtvágányra jutottam. Nem kezdtem el azon tűnődni, mit tanulhatok mindebből. Pedig abban a pillanatban, amint szembenézek a gondjaimmal, kitágítom a tudatomat, magasabb tudati szintre lépek. Gondjaim bölcsességgé párolódnak az Élet Könyvében, és maguktól elenyésznek. Látom már, hogy az életemben minden az én viselkedésem következménye. Hiszen az élet tele van lehetőségekkel. Én alkotom olyanná, amilyen. Ha nyomorultul érzem magam a bőrömben, ezt csak önmagamnak köszönhetem, mert nem volt bennem elég akaraterő vagy jellemsszilárdság, hogy szembenézzek a bajaimmal, és bölcsességgé pároljam őket; nem volt bennem elég alázat ehhez. Amikor pedig azt hiszem, hogy minden a pénz körül forog, akkor eladtam a lelkemet, és szegényebben halok meg, mint bármely hajléktalan. Ez hát az én valóságom.”

És amennyiben ez a valóság azt jelenti, hogy belementek az áldozat szerepébe, akkor soha nem lesz részetek a bölcsességben, s tudatokat összeomlik, hiszen ti alkottátok. Mindent az észlelés hoz létre. Minden azért létezik, mert ti olyannak látjátok, amilyen.

Hogyan lehetnétek boldogok? Ehhez nincs szükségetek megváltásra! Egyszerűen el kell kezdenetek élni. Élni! Kérdeztétek meg magatoktól, mit is akartok, mire vágytok a legjobban. Az ismeretlen értelem, a tudatalatti ekkor így szól majd: „Mitől is kellene félnem? Csak hát félelemre nevelték, arra, hogy ne vállaljak felelősséget se a gondolataimért, se a döntéseimért. Az ismeretlen felett nincs hatalmam, senki sem írt róla, nem szólnak róla törvények. Ha a közelébe merészkedem, mindenemet elveszthetem!” Tudjátok-e, hogy gyakran a halál óráján ébred fel a haldokló? Soha nem lehet elpusztítani azt a tudatot, amely a világunkat alkotta!

Nagy hatalmú entitások vagytok, ne feledjétek hát, hogy a tudat fel-emésztheti a tudatalattit. Az antianyag az ismeretlen értelemben létezik. Az idő folyamában, amelyet ti a tudatból hoztok létre, s a tudat a tudatalattiból származik, a nagy, hatalmas úrból, a lehetőségek tárházából. Csak az első lépés félelmetes az ismeretlen felé. Csupán az.

Nos, zarándokok, mindeme dolgok fel vannak jegyezve az involúció könyvében. Ősi igazságok ezek, amelyekről az emberi bizonytalanság, tétováság miatt feledkeztünk meg. Mind e csodák nem légből kapott állítások, hanem egy fejlett lény valóságának részei.

Írtsátok ki magatokból a babonaság írmagját is! És mivel a babona felmutatása gondot okozhat nektek a félelmeitek miatt, megteszem én

helyettetek. Szembesítelek titeket valamennyi babonáttal, és ti persze visszahőköltök a látványukra. Nézzetek azonban szembe velük, fohászkodjatok a Teremtőhöz, és mondjátok: „Lépj elő!” Isten pedig így szól: „Lásd, mi csak nyertünk ezen a tapasztalaton, mert már el is enyészett. Úgy legyen.” Erre a rémlátomás eltűnik a semmiben, és ti megkönnyebbülten fellélegeztetek.

És a félelem: ugyan mitől féltek? Hogy nem lesz terület, ahol lakhatnátok? Féltetek az eljövendő nagy változásoktól? Az életeteket féltitek? Önmagatokat sohasem veszíthetitek el, hiszen halhatatlanok vagytok. Be kell teljesítenetek a sorsotokat. Fel kell fedeznetek az ismeretlent, világosságot kell vinnetek a sötétségbe. Ha felismeritek a lelketekben élő Istent, fele részét már el is végeztétek ennek a munkának.

Akadnak, akik meg sem lehetnek babonák nélkül. Az ő Istenük bizony meglehetősen alantas, mivel megfélemlési kényszerükben ilyet alkottak maguknak; ők ezt a játékot játsszák. Így hát mehetnek, és sok mindent csinálhatnak, mehetnek, és bocsánatot kérhetnek az Istentől, és ő engedélyt ad nekik lelkük megnyugvására. Értitek?

Az utolsó üzenetem számotokra ma délelőtt az, hogy megmutassam nektek tulajdon fényeteket, szellemeteket, ezt a vakmerő, szépséges erőt, amelyet menten látok, amikor rátok pillantok. Nem más ez, mint e bennetek lakozó Isten fénye, azé a nagyszerű kalandoré, aki mindegyre új világokat fedez fel számotokra. Ez a hős dacol a tér és idő valamennyi korlátjával. Eljön majd a reggel, amikor ti is meglátjátok ezt a nagy varázslót. Úgy legyen.

Nem kell mást tennetek, mint itt ülni, és meghallgatni engem, miként eddig is tettétek.

A mai nap végén sokkal többet tudtok majd, mint amikor idejöttetek. És az elkövetkező évek nemcsak a szavaimat érlelik meg, hanem azt is megmutatják, hogyan lehet élni ezek szellemében. Nem számít, kik voltatok azelőtt. Mindenki ugyanaz az entitás, ha a jelleme közben meg is változott. Kit érdekel, mit műveltetek előző életeitekben, jelenlegi cselekedeteitek nyomnak csak a latban.

Az ősi tanításoknak nem voltak merev hittételeik. Senki sem viselt amuletteket vagy cirkont, nem hajtott végre bonyolult rítusokat. Magasabb én sem létezik. Ez a gondolkodás eleve kátyúba vezet, mert egy alacsonyabb rendű ént feltételez, amely soha nem érheti el a tökéletességet. Ne teremtsetek magatoknak ilyen valóságot! Különben sem kell semmit

csinálnotok, a teremtés természetes folyamat, amely belső lényegeetekből következik.

Az ősi bölcsesség nem szabályzat, hisz a szabályzat szintén vakvágányra visz. Aki mindenáron Istenné szeretne válni, soha nem lesz az, csak külső képmás. Aki kényszerből szeret, az nem szeret igazán. Aki szemforgatásból bocsát meg, az soha nem bocsát meg, hiszen nem is felejt.

Nem kell továbblépnetek, máris megérkeztek. Változnotok sem kell, elég, ha vágytok erre. Ne az értelemnek éljete, legyetek egyszerűek. Ebben rejlik Isten dicsősége: a tudat és az energia hozza létre a valóságot. Csak ennyi!

A mumusok, ördögök, démonok, félistenek, a magasabb és alacsonyabb rendű szellemhad mind csak agyszülemény, akiket a belső bizonytalanság teremtett.

A régi idők iskolájában a hallgatók meghallgatták tanáraikat, majd a nap további részében megélték az elhangzottakat, mert ezek az igazságok mindent átítattak körülöttük. Nektek sem kell más tennetek, mint engem hallgatnotok. Ennyit kell tennetek a tudás érdekében, és ez világosságot gyújt lelketek sötét szegleteiben. Eloszlatja félelmeiteket és rettegéseket, hiszen nincs semmi alapjuk. Lerántja a maszkot a fekete lovasokról, és elhozza nektek az igazságot. Mindössze meg kell hallgatnotok. Amint eddig is tettétek ezen a hosszú, nagyon hosszú délelőttön.

Ha belélegzitek ezt a jótékony pránát, az kigyógyít titeket nyavalyáitokból. És ha feltekintetek a színesen kavargó égboltra, megértitek majd szavaim igazságát. Felismeritek testetek éhségét, és áldjátok a táplálékot, amely nektek jutott, és amely helyreállítja testetek és lelketek épségét. Hisz mindez a természet műve. Szerezzetek magatoknak olyan perceket, amikor letehetitek vállatokról a világ terhét, és átadjátok magatokat a víg, felszabadult örömmek. Ha pedig visszajöttök, új dolgokat is hallotok tőlem.

Az ősi bölcsesség elpusztítása megsebezte a lelkeket. Ma talán sok lámpást sikerült meggyújtanom. Úgy legyen. Szeretlek titeket.

Az ősi bölcsesség elpusztítása és újjáélesztése

DÉLUTÁNI ÜLÉS

Tanultatok valamit? Igen. Szeretlek titeket! Igyunk, ürítsük ki poharunkat!

*A halhatatlanságomra,
amely tele van kalandokkal.
Úgy legyen!*

Pihentetek? Megtöltöttétek a gyomrotokat? Tudjátok-e, hogy emésztés-kor az agy olyan anyagokat termel, amelyek fáradttá teszik az embert? Érdekes, ugye? Tehát most egy kissé kábák és álmosak vagytok.

Mondjátok, mit tanultatok, miközben itt üldögéltetek? És mi van azokkal az emlékképekkel, amelyek a szemetek előtt vilióztak? Valóban megéltétek ezeket az eseményeket, találkoztatok ezekkel az emberekkel? Emlékeztettek titeket valamire a tanításaim? Igen? Akkor bizonyára sokat tanultatok.

Jobban megértitek már, hogyan gabalyodtak ennyire össze a dolgok? Tudjátok, ti vagytok az egyedüli civilizáció, amelynek polgárai különböző életeik során csak körbe-körbe járnak. Nem egyetlen emberöltőről beszélnek, hanem évezredekről! Mindegyre körben forgott a kerék. Vannak olyan fivéreitek és nővéreitek, akik már jó régen túljutottak az anyagon, és világító fényként tértek meg szülőhazájukba. Nektek is ez a küldetésetek. Csak most kezdtek ráébredni valódi mivoltotokra, s hogy mi fontos és mi nem az életetekben. Jutottunk tehát valamire, aminek nagyon örülök. Úgy legyen.

El tudjátok képzelni önmagatokat szellemként? Nehéz így gondolkodni, amikor még a testetekben lakoztok, és minden gondotok-bajotok az anyagi világhoz köt titeket. Jól mondom?

Meg kell mondanom nektek, jó páran pedig eljutottak idáig az én közreműködésemmel, ami tíz évet vett igénybe - ti évtizednek mondjátok. Egy idő után azonban azt mondtam nekik: „Ideje felnőni, és ehhez meg kell változnotok.” Akkor az egész, immár a negyedik szinten élő sereglet nem volt képes továbblépni.

Igazuk volt e vagy sem? Arról van szó, hogy a ti világotokban mindent törvények szabnak meg. Rendkívül szigorúan szabályozott társadalomban éltek. A hatalom emberei szemmel tartanak titeket, úgy is mondhatnám, minden lépéseketek figyelik.

Nos, akkori tanítványaim közül valaki egyszer azt mondta: „Nem megyek vissza, hogy a földet túrjam, hogy barbár legyek, feladjak minden kényelmet, ne legyen villanyom, nélkülözsem mindazt, amit a technika fejlődése 2200 éve magával hozott. Nem tudok megváltozni, nem akarok önellátó lenni, hiszen minden itt van körülöttem. Nem akarom megtermelni a saját élelmemet, amikor bemehetek az első boltba, és megvehetem, vagy beülhetek egy étterembe. Odaadom érte a pénzemet, amelyért megdolgoztam. Egy hegyen élek, ahol biztonságban érzem magam, pláne azzal a sok biztonsági zárral az ajtóimon. Ram viszont azt kérte tőlem, éljek barbárként, mint ő.”

Részben még igaza is van. Ugyanakkor muszáj elmondanom, hogy bár nehéz időket éltünk, az emberek szabadok voltak abban a korban. Ezzel szemben a civilizáció annyira tele van korlátokkal, hogy megöli az egyéni szabadságot. Hol nem vetik meg a hajléktalanokat? És vajon mit gondolnak a koldusokról? A társadalmi rend megalázza a szűkölködőket. És mi a helyzet azzal, aki mindössze annyit akar, hogy megtermelhesse a saját táplálékát? Súlyos adókat vetnek ki rá, hogy arca verítékével is éhkoppon maradjon.

Lesántult tudatok, a társadalmi tudat nem fogható Ram nagy vonulásának idejéhez. Többé nincs ilyen nagy vándorlás. Ti nem vághattok át a hegyeken, nem kelhettek át patakokon és tágas mezőkön, nem járhattok szabad ember módjára! Még tüzet is csak akkor rakhattok, ha engedélyt kaptatok rá.

Társadalmi rendetek mindent terepszínűre festett. A kereszténység megteremtette a sötét középkort, mégis azt mondjátok, hogy ők hozták el a fényt az emberiségnek. Márpedig a sötét időkben megvetik a tiszta észet. A kiemelkedő egyéniség kénytelen a tömeg elvárásaihoz idomulni. Suetonius tizenkét cézárja ismerte jól a dörgést, mert ők cirkusszal szórakoztatták a római léhűtőket. Nektek azonban még nehezebb a dolgotok. Én inkább a kardomba dőlnek, mintsem elviseljem a gondolatot, hogy lélektelen nyájemberré kellennem. Aki nem volt hajlandó a földet túrni, eredetileg talán maga is szabadgondolkodó volt. Talán.

Igaza volt. Igazuk volt. Túl sokat kérek. Túl nagy dolog a tudás. Nehéz földadni a külső szerepeket ebben a társadalmi rendben. Túl nehéz fehérnek lenni ott, ahol az, összes többi terepszínű.

Itt nincs szabadság. Ez nem demokrácia. Ti szocialista kormány vagytok, mert nem vagytok szabadok. A szabadság belső, lelki ügy. A visszafojtott energiák azonban fantasztikus erejűek, mint egy bezárt állat, bármikor kitörhetnek. Ezek az ősi energiák uralják a világot.

Én azonban azt mondom nektek: eljön az az idő - máris szélként motoz a vizek felett -, amikor a természet rendje nagy változáson megy keresztül. Mindez még bábállapotban van, hamarosan azonban kibúvik a pillangó. Ezt az ősi rendet az életerő, a változásra beprogramozott intelligens anyag szabja majd meg.

Egy terepszínű társadalomban - ahol kialudtak a lámpások, és már csak hipnotizált élőhalottak teszik, amit elvárnak tőlük - senki sem hallaná meg igazságom szavát, ha nem érett volna meg rá az idő. Most azonban már szólhatunk Ram koráról és folyvást változó, továbbvándorló népéről, amely tudta, mikor kell táborot verni, és mikor kell sátrat bontani, mikor kell vetni, és mikor kell aratni. Éber nép lehetett, azt gondoljátok? Ti is ugyanilyenek vagytok.

Meg kell tehát kezdenetek az ötéves visszaszámlálást, hogy a végén találkozhassatok a bennetek élő Istennel. Küldetéseteknek adtok így randevút. Fontos, hogy kihasználjátok ezt az időt, hogy tudásotok birtokában elégethessétek a képmást, amely inkább meghalna, mintsem továbblépjen. Mert a bábból a végén előlebben a pillangó, s olyan értelem születik, amely szélként motoz a vizek felett, s villámként hasít az égboltra. Ekkor okát kell majd adni a valóságnak, és ti vagytok ez az ok. Az ősi bölcsesség.

Nem kívánom tőletek, hogy saját ürülétekkel trágyázzátok a földet. Nem így kell harmóniában élni a természettel. Nem várom el, hogy rossz szagotok legyen, nem ez az egyetlen helyes út. Különbözik sincs itt szó semmiféle kényszerről. Mindössze azt kérem, foglaljátok el a titeket megillető helyet az idő folyamában, hogy végigforgathassátok az Élet Könyvének lapjait. Ez a sorsotok, ez az igazi küldetésetek. Nem az, hogy orvosok vagy jogászok legyetek, sem az, hogy összefussatok Csodás úrral vagy Csodás asszonysággal. A sorsotok az, hogy fejlődjétek, itt és most, ezen a legsűrűbb létsíkon.

Vélhetőleg nem döbbsentetek meg a szavaimon, hisz nehéz titeket bármiel is megdöbbsenteni. Dekadens tömegemberek vagytok: ez a ti valóságotok. Tudatlanok vagytok, azonosultatok a szerepeitekkel. És tízezerszer, több milliószor szembenéztetek a halállal, ez a személyiség legnagyobb félelme. Én mindenestre semmi megdöbbsentőt nem állítottam, csupán kimondtam az igazságot.

Az utolsó kétezer évben - a teremben egybegyűltek közül sokan megélték ebből vagy ezerötszázat - az „egy igaz hit” vette át az uralmat a lelkek felett. A keresztények keresztes háborúkat indítottak a törökök, a perzsák és az északi britek ellen a hit lobogója alatt. És a keresztény uralkodók - Augustus, I. és II. Constantinus, Justinianus, Nagy Károly - minden században újraírták az ősi bölcsesség és tudomány tanításait. Az igazságot már csak a szekták őrizték meg és örökítették az utókorra, mint például az az ókori közösség, amely a Holtak Völgyében élt a Holt-tenger mellett Jesája ben József idejében. Az újratermelt tudatlanság egy csipet igazságot tömördek babonával vegyítve. Az első ezerötszáz évben minden keresztény uralkodó kötelességének érezte a törvények újrafogalmazását, hogy az emberek féljenek a gondolkodástól, s alávéssék magukat „Isten akaratának”. A nép nem tudott mit tenni, eszerint kellett élni, mert ez volt a törvény. Akik nem engedelmeskedtek, azokra azonnali halál várt. Lassan-lassan kihunytak hát a fények. Ti, ebben a helyiségben, mind átéltétek ezeket az időket.

Tudjátok-e, hogy az i. sz. 5. században egy Proklosznak nevezett entitás* nyíltan tanította, hogy a Föld gömbölyű és a Nap körül kering? Tudjátok-e, hogy oly eredményes volt az ősi igazság és tudomány lábbal tiprása ezekben a zűrzavaros időkben - amelyek fölöttébb megérdemelten kapták a sötét középkor elnevezést -, hogy minden keresztény ekkoriban laposnak vélte a földtekét? Holott korábban az ókor tudósai tudtak a Föld gömbölyű voltáról, és nem is kendőzték el ezt az igazságot.

Mit gondoltok, miért kellett elhallgatniuk? Mert a keresztény elképzelések szerint az angyalok a Föld négy sarkán állnak, ezért emez csakis lapos lehet. Tudjátok, ki ez a négy angyal? Nem. A tudat négy szintje, mert minden ott teremtdött. A keresztények tehát minden pislákoló fényt kioltottak, és a világ sötétbe merült, alattomos sötétségbe. Tudjátok, mi volt ez a sötétség? Megfeneklett fejlődés és tudatlanság a szentséges zsarnokok védnöksége alatt.

Ma ezeket a régi uralkodókat szentként tisztelik. Őket tekintik a keresztény egyház és vallás tartóoszlopainak. Holott rettenetes bünt követtek el minden egyes lélek ellen, mert hátráltatták hazafelé vezető útjában. Az ész, a fény, a szabadság és az egyenlőség, mindenekelőtt pedig az Isten, aki mindezt felfogja, háttérbe szorult ezekben az évszázadokban.

* Konstantinápolyi neoplatonista filozófus (i. sz. 412 - 485).

Nos, olyan entitások élnek közöttünk, akik kigöngyölték a mindenséget. Entitások, akik olyan erősek, hogy szeretetre és nagylelkűségekre képesek. Ők a teremtők. És igenis megmentik az ősi bölcsességet, az involúciónak nevezett Élet Könyvét, mert ez az egyetlen igazság, amely átmenekíthet titeket a küszöbön álló változásokon. Úgy legyen.

Mit is mondhatnék ezek után az igazi életről? Ti tele vagytok gonddal-bajjal. Ennek az az oka, hogy ez a legfojtogatóbb civilizáció mind között. Ram kora még dicsőséges volt. Ti nem is álmodjátok, miféle idők voltak azok.

Az utolsó két évezred oly sikeresen nyomorított meg és fogott igába titeket a félelem erejénél fogva, hogy nincs is már önálló akaratok. Nagyon fárasztó titeket tanítani, mert számolnom kell az ijedezetekkel. Miért vagytok tele félelemmel? Miért nem tudjátok az elvont tudást átlekesíteni érzelmekkel? Vagy ez fenyegetést jelent identitásotok és erkölcsi érzéketek számára? Veszélyeztetni a bankszámlátokat, a kötvényeitek árfolyamát? Veszélyeztetni boldogtalan kapcsolataitokat?

Miről beszéljek nektek? Hogyan próbáljam óvatosan, adagolva, hízelegve a tudtotokra adni, hogy ne fussatok el közben? Hisz arra nevelték titeket, hogy elzárkózzatok minden elől, ami nem terepszínű, s a végén kihunyó parázssá legyetek. Hogyan értethetném meg az elkényelmesedett modern emberrel, hogy nincs mitől tartania, amikor tudva tudja, hogy holnap akár éhezhet is? Mert ez vár azokra, akik cserbenhagyják az anyaföldet.

Hogyan taníthatnék nektek absztrakt tudást? Felfogjátok-e, hogy azzal, amit eddig elmondtam, ablakot nyitottam az elközelgő változásokra? Üzeneteim jó része mára már megvalósult. A természet hallatta és máig hallatja szavát. Hogyan is rejthetném mindezt véka alá? Néhányan közületek, akik most itt vagytok ebben a helyiségben, és akik nem, átmentetek a félelem tüzén a valóság érdekében. Ám oly sokan megfutamodtak. „Ram mindenkit elijeszt.” Hogyan taníthatnálak titeket anélkül, hogy elszakítanám régi kötelékeiteket? Hogyan értethetném meg veletek, hogy a ti fáklyáitok világítják be ezt a csodálatos utazást?

Némelyek csak azért jöttek ide, mert kíváncsiak voltak, vége lesz-e a világnak májusban. Ha nem, hát visszamennek a kuckójukba, és ott folytatják, ahol abbahagyták. Hiába, ez az eredménye 2000 év tömény programozásának; hogy elvetitek az igazságot csak azért, mert nem halnak

meg billiók egy világrengetésben! És mi a helyzet veletek? Ti is hátat fordítottok nekem?

Ma sok mindenről hallottatok. Azt mondtam: „Üljetek le, és hallgassatok figyelmesen!” Hagyjátok, hogy kifejtsem a mondandómat. Ez nem ijesztett meg titeket. A többség egyetértően bólogatott. Ám miért hagytátok abba a bólogatást, amikor azt mondtam: „A változás a teremtés elengedhetetlen velejárója.” Addig bólogattok, amíg saját nagyságotokról hallotok, de azonnal abbahagytátok, ha a Föld változásairól értesültök.

Nem bébicsősznek, nem gurunak jöttem közétek. És nem is azért, hogy nevet szerezzek magamnak. Ezen már túl vagyok. Nem törekszem arra sem, hogy mindenki rokonszenvét elnyerjem. Arra tanítom az embereket, hogy önmagukat megbecsüljék. Nem akarom megválogatni a szavaimat csak azért, mert megsérthetnek vagy halálra rémíthetnek titeket.

Azért jöttem, hogy segítsek felépíteni igazi éneteket; hogy folyamatosan arra figyelmeztesselek titeket, ne feledkezzetek meg a belső értékeitekről; hogy visszatükrözzem önön fényeteket; hogy amit bennem megláttok, abban önmagatok lehetőségeire ismerjete; hogy életre szeresselek titeket; hogy megtudjátok, szeretnek titeket, és szavaitokat felkapta a szél; hogy megértsétek, milyen becsesek vagytok, mily hatalmas a bennetek lakozó Isten.

Ismét meg szeretném gyűjtani lámpásaitokat, azt akarom, hogy eljussatok arra a pontra, amikor magatoktól mondjátok: „Végére értünk a harmadik lapnak. Fordítsunk most már a negyedikre az Élet Könyvében, és értsük meg a küldetésünket. Elégettük képmásainkat, és spirituálisan megértünk ahhoz, hogy el tudjuk viselni az igazságot.”

El kell mondanom nektek, mit tartogat számotokra a természet rendje. Mindez meg van írva a sors könyvében! Tudatni akarom veletek, mik a lehetőségeitek ilyen körülmények között. Az idő, az ismeretlen folyamatos teremtés! Halljátok! A maga idejét senki nem ismeri, hiszen az folyvást előre halad a spirál mentén. Ennek minden egyes fordulatanál a tudat a tudatalatiból alkot, az anyag az antianyagból szökken elő, megteremtve a következő fordulat valóságát! Aki egy helyben kering, annak a jövőjét bárki megjósolhatja. Ám aki az ismeretlent cserkészi be, annak a jövőjéről mit sem tudunk.

A helyzet az, hogy a dolgok változóban vannak. Nem holnap reggel, kilenc előtt öt perccel következik be ez a változás, de minden erre felé tart. A világotok változik. A régi idők zsarnokai, akik évszázadokon keresztül bujtották a népet, le akarják aratni a termést. Sok hívet veszítettem el, mert szemükbe mondtam ezt az igazságot. A hajdani zsarnokok után

támadt úrben új tanítók és guruk születtek, akik széttárt karral kiáltoznak. Emlékeztek, mit mondtam, mire építenek a zsarnokok? Az emberi bizonytalanságra. Értitek?

Az ősi bölcsesség tökéletes magyarázattal szolgál mai valótokról és arról, mivé lesztek tíz év múlva. A tudás az a lámpás, amely megvilágítja utatokat a sötétben, hogy meglássátok az útjelző táblákat, amelyeket egy titeket szerető lény helyezett el, hogy célba érjete, és minden hányattatás ellenére túléljete e viszontagságos utazást.

Mi köze az ősi bölcsességnek, a tudatnak és az energiának a szerelmi életetekhez, pénzgondjaitokhoz, barátságaitokhoz, apró-cseprő ügyeitekhez, a külsőtökhöz? Az, hogy mindezen dolgokat a tudat és az energia minősége határozza meg. Ez az átlalatok teremtet valóság. Csak azt nem tudjátok, hogyan lépjete tovább, hogyan dolgozzátok fel tapasztalataitokat, hogy tévedés helyett bölcsességgé párolódjanak, tovább gazdagítva és gyarapítva erényeiteket. Az identitásválság korában, amikor mindenki iparkodik terepszint ölteti, ti fákljaként világíthattok társaitoknak.

Megváltoztathjátok az életeteket. Neveltetésetek azt sulykolta belétek, hogy mindez tilos. „Ez önzés. Nem szabad megtenned” - halljátok az intó hangot. De nem akkor szeretünk-e másokat, ha önmagunkat is szeretni tudjuk? És nem erény-e a tapasztalatok forrása? Bizony, hogy az. Nem az élet-e a legnagyobb tanítómester? De igen, hiszen olyan lehetőségekkel teljes ismeretlen ez, amelyet pillanatról pillanatra fedeztek fel, és ezáltal felemésztjete (magatokévá teszjete).

A Föld megújulásának időpontja egyre közeleg. Az ősi bölcsesség lassanként visszanyeri jogait, ismét kigyulladnak a fények. Ez az a fény, amely megmenekít majd titeket, nem pedig a tudatlanság, a félelem és a babonák, amelyek csak visszafognak, mondván: „Ez Isten akarata. Ha meghalsz, azt is Isten rendelte így. Te csak ne kérdezősködj!” Bolondok vagytok! Mit gondoltok, mi Isten akarata? Ki teremtetete a valóságot? Ti, egyedül ti! Ha hajléktalanok vagytok, akkor ez a karmátok, halljátok mindenütt. Lárifári! Mindennek a tudat és az energia az oka, meg ahogyan a valósággal súrlódnak. Ez a legfőbb cél, a teremtetés maga!

Nem kell mást tennetek, mint megszabadulni félelmeitektől, követni belső hangotokat, amely idáig, hozzám vezetett titeket. Közben persze a külső képmás mindent elkövet majd, hogy meggyőzzön titeket, rosszul tettétek, hogy idejöttetek. Mire hallgattatok? A belsőre. Azért tettétek, mert szerettétek azt, aki vagytok, mert az azonos önmagatokkal. Mindig erről beszélek.

Csak meg kell hallanotok ezt az igazságot. Ez a tudás felragyogtatja majd az igazságot, és meggyújtja lámpásaitokat. Történjék bármi, nektek találkátok van a sorssal. Azokhoz a meg nem alkuvó kevesekhez beszélek, akik a mai időkben nem muszájból készülődnek, hanem hogy beteljesítsék sorsukat, amely meg van írva a lélekben, az Élet Könyvében, egészen a hetedik lapig bezáróan! Csak a földi testben lakozva lehet eljutni odáig, mivel ebben a testben élitek meg az evolúció könyvének rendelését, ezt a drámát. Nem az irhátokat készültök menteni, mert megijedtetek a szavaimtól, hanem belső kényszer hajt titeket célotok felé! Az igazság szólalt meg bennetek.

Az ősi bölcsesség és a régi iskolák mindig is ezt tanították: Soha ne bonyolódjatok úgy bele az érzelmek drámájába, hogy elfelejtsétek, kik vagytok! Soha ne tévesszétek össze a személyiséget a belső énnel, soha. Ezek a szavak mindmáig érvényesek. Ne tegyetek egyenlőségjelet a változás és az én megsemmisülése közé. Ne felejtsétek el, kik vagytok, de lépjeteek túl ezen, ne félelemmel, hanem tudással, megértéssel és igazsággal eltelve.

Jesája ben József kimondott egy nagy igazságot, amelyet alaposan kiforgatott az utókor. Ezt mondta: „Ha pedig a te kezéd vagy a te lábad megbotránkoztat téged, vágd le azokat és vedd el magadtól... És ha a te szemed bot- ránkoztat meg téged, vágd ki azt és vedd el magadtól.”* No már most, mi rejlik e szavak mögött? A következőt jelentik: „Ne feledkezz el arról, aki vagy. A mennyek országa benned lakozik, Isten dicsősége tebenned van. Te magad is Isten vagy, és amennyiben a tested fellázad ellened, meg kell tőle szabadulnod.” Más szóval, égesd el a képmásodat, ha elállja a fény útját.

Sok férfi kasztrálta magát Szent Ágoston korától fogva, szent emberek, s tették mindezt Krisztus dicsőségéért. Tették azért is, hogy ne kelljen megküzdeniük fölös energiáikkal. Ők szó szerint értelmezték Jesája ben József szavait, miszerint a legjobb úgy elűzni az ágyék démonait, hogy gyökerestől kiirtjuk a problémát. Néhány ragyogó koponya is kasztrálta magát. Meg kell hogy jegyezzem persze, hogy ők mind visszajöttek ebbe az életbe, mint szenvedélyes filozófusok. Ez tényleg megtörtént!

Jesája ben József, Jézus Krisztus azonban nagy igazságot mondott ki. Teremtsetek új valóságot az önkifejezés érdekében, s lépjeteek vele kapcsolatba, de ne váljatok eggyé vele!

* Máté 18.8-9

És ha valaki elnyom titeket, vagy ti fojtjátok el erőszakosan tulajdon vágyaitokat, hát adjátok fel ezt a rossz szokásokat, vagy szabaduljatok meg a külső kényszertől. Akit zavar korunk szellemi hanyatlása, ne vegyüljön el benne. Aki kételkedik önmagában, szabaduljon meg azoktól, akik megtépázzák az önbizalmát! Adjátok ki az útjukat, haladéktalanul! Ha nem szeretitek vagy nem tartjátok elég vonzónak önmagatokat, szabaduljatok meg mindattól, ami a gátlásaitokat okozza. Égessétek el a képmásokat, égessétek el mindent, ami megzavarja létetek tisztaságát.

Ez az ősi tanítás legfőképpen az anyag gyermekeire vonatkozik. Az egyedül érvényes templomok ma a lélekben lakoznak, vagy ama rejtekhelyeken, ahol beavatottaknak és zárándokoknak tanítják ugyanazt az igazságot.

Nagyszerű események várnak rátok. Nem kell ezért még áldozatot sem hoznotok. A változás nem követel áldozatokat, természetes válasz ez a tudat működésére. Értitek már?

Mit mondtam, mi is a teremtés? Ahá, figyeltetek. Igen, folyamat. Annak kell lennie, hiszen szünet nélkül változtok, fejlődtek. Senki sem írja ezt elő számotokra, egyszerűen így van, és kész. Értitek már?

No mármost, mindaz, amit ma megtanultok, megszabadít titeket életek nyűgeitől, mivel saját magatok által teremtett valóságként érzékelitek majd e változást. Úgy legyen! Nem is kell mást tennetek, egyszerűen fel kell ismernetek, hogy ti teremtettétek ezt vagy azt. Hiszen így is van. Az akadályok, amelyek elzárják előleket a kilátást, csak mentségek a tudatlanságra. És amennyiben rájuk tekintve kijelentitek: „Nem félek többé, mert megértettem a dolgok mikéntjét, mert tudásra tettem szert”, akkor eltüntethetitek ezeket az akadályokat, hogy szabadon előragyoghasson igaz valótok.

Értsétek meg, magatok kreáljátok a gondjaitokat, és ezek azért kísértenek titeket, hogy megkérdézzék: „Mondd, mire tanítottalak! Te alkottál, nos, mi volt az oka? Mondd, miért tetted?” Kérdezzetek vissza: „Miért teremtettelek?” A belső Isten pedig így beszél: „Igen!” Történetesen nagyon nagy, megszegyenítő tapasztalatról van szó. Ám abban a pillanatban, amint választ adtok a fenti kérdésre, megszűntök az áldozat szerepét játszani. Értitek már? Hiszen ti Istenek, mesterek vagytok, és Isten mindent elmond a maga idejében. Amint erre ráébredtek, tudatotok növekedni kezd és kitágul, kigyúlnak a fények, és megváltozik a hétköznapi valósága. Az entitás ekkor újjászületik, igen, újjászületik. A képmások meghall ugyan, de megszületett a bennetek lakozó Isten. Úgy legyen.

Nos, ha úgy tekintetek az elhangzottakra, mint a friss vízre, hát nem csalódtok. Az élet vize ez, tudjátok, a teremtés, amelynek dicsősége pillanatról pillanatra megnyilvánul. És Isten minden pillanatban tudatára ébred önnön teljességének. Ti pedig rájöttök, hogy karma nem is létezik, és sorsotok az egyetlen választható sors, amelynek megtapasztalása az Élet Könyvében várakozott rátok.

E hallgatóság soraiban a legtöbben csak ma értesültetek minderről. S már meg is kezdődött a folyamat, amelyben e mondatok kicsiszolnak benneteket. Reagálni kezdtek rájuk. Ez csodálatos, igazán csodálatosan tettük a dolgunkat. Megélték majd az elkövetkező időket is - a távolról hulló mennyköveket, bolygónk tengelyének elfordulását, a szárazföldek elszakadását és egyesülését -, mindazt az átalakulást, amely az anyag világában zajlik. Persze nem azt mondtam, hogy minderre már holnap sor kerül, hanem csupán annyit, hogy készülöben van, mint ahogy újra meg újra lejátszódott már a nagy civilizációk leáldozásakor. Tudatok erről?

Tehát tudomást szereztetek az idő spiráljáról, a valóság mibenlétéről és teremtéséről, az anyagról és az antianyagról, a tudatról és a tudatalattiról; mindebből megtanulhatjátok, hogyan és miért alkotjátok meg önnön sorso-tokat. Aki a legdrágább az életetekben, az csupán tükrözi jelenbeli fejlettségi szinteteket - hát nem csodálatos? -, és ez persze fordítva is igaz.

Minél többet tanultatok ma, annál jobban belátjátok, hogy nincs itt sem-mi baj, csak lehetőségek léteznek, s az ismeretlen a legvalódibb. Ez integet nektek felfedezésre várva, hogy kiteljesítsétek önmagatokban a lángészt és a lehetőségeket. Mindez nem babona, mivel az ismeretlen híján van a jó és rossz, a negatív és pozitív, az alacsony és magasrendű ellentétpárjainak; hiszen mindez merő dogmatizmus. Nem léteznek sötét és világos erők, csupán a fény. A sötétség pusztán tudatlanság. Ez minden.

Nagyszerű dolgok várnak arra, hogy megtapasztaljátok ezeket. Annak a tudásnak azonban, amit tőlem hallotok, időre van szüksége, hogy megfoganjon; hogy a tudat áthömpölyödjön a tudatalattiba, az anyag az antianyagba; hogy megalkossátok és ízenként megtapasztaljátok a valóságot. Mostantól azonban ez jellemzi majd a valóságokat.

Ti mindenesetre öt évet kibéreltetek az idő spirálján, függetlenül attól, mi történik közben a nagyvilágban. Tanulni és tapasztalni akartok, és ez hatalmas erő. Öt évig nem éltek céltalanul. A fények ismét kigyúltak, és fennen lobog a láng.

Hogyan kényszeríthetitek rá akaratosokat a jövőre? Úgy, hogy visszatértek önnön létetek és céljaitok egyszerű igazságához. Hogyan adhatja fel valaki az életet, hogyan nem találhat értelmet benne, amikor az ismeretlen szólít ezernyi kalandjával, és a belső Isten felkiált, hogy ideje indulni? Aki feladja önmagát, azt elnyomorítják a társadalmi elvárások, amelyekbe lassan belerokkan.

Hogyan utasíthatjátok el az életet? Miért nem fogjátok fel, hogy azok a lények, akik a Nap túloldalán laknak tízezer évekig, azért élhetnek ilyen végtelenül sokáig, mert ezt akarták?

Vagy talán életbiztosítást kötöttetek? A halálotok napját számolgotjátok? Netalán a segélyezők ellenőriznek titeket? Hát nem értitek, hogy a valóságot a tudat alkotja olyanra, amilyen?

Ezek a lények megértették, hogy a valóság mibenlétét a tudat és az energia határozza meg, és azt is, hogy a fejlődő én mennyire fontos a közösségnek. Az ő kötelességük, hogy felébredjenek a szendergő Istent. Akaratuk erejével élnek tízezer évig. És mit mondtam én? Azt, hogy amennyiben ez nem igaz, akkor minden egyéb is kitaláció, amit tőlem hallottatok.

Ha megértitek a teremtés lényegét és azt, hogyan tágíthatjátok ki tudatosokat a tudás révén, ti is találhatjátok a sorsnak tíz év múlva. Képesek lesztek erre? Már eddig is nagy lépést tettetek előre az ügy érdekében, és nem kellett hozzá egyéb, csak hogy meghallgassatok, mivel én kijelentettem, hogy öt év kell mindennek a megtapasztalásához. Úgy legyen.

Most pedig akarjátok; akarjátok a valóságot. Akarjátok, hogy rugalmas legyen, hogy szabadjára engedje a tudatot. Akarjátok a változást. Hagyjátok faképnél a tegnapot, mert a múltat a könyv első három lapja tartalmazza. Ez a könyv most a negyedik lapnál nyílt ki. Nem kell visszalapoznotok benne, az már a múlt, ne törődjeteك többé azzal. Rajta, vegyétek kezetekbe a sorsotokat, és megvalósul, amit gondoltok.

Elvont gondolat? Nos, ugyan mi az elvont gondolat, hölgyeim és uraim, különösen a mai zűrzavaros időkben, amikor senki sem kap ésszerű választ a kérdéseire? Az absztrakt gondolat annak a lehetősége, hogy a múltnak hátat fordítva megkezdjétek vándorutatokat az idő spirálján, mintegy jelenné téve a múltat, amely többé nem létezik különváltan, hanem beleolvadt a jelenbe. Aki tudatosan megidézi a tudatalattit, az a póre létet hívja tanúnak. És amikor az ismeretlenül előlép, nem kötődik érzelmileg semmihez, mivel az érzelmi kötődések a ti valóságotok emberi

kapcsolataiban szövődnek. A póre lét érzelemmentes. Az elvont gondolatok a hatalmas űr méhében rejlő és megvalósulásra váró lehetőségek. Ti gondolatban indultok el ezek felé.

Ezenközben a fény fokozatosan kiszorítja a sötétet. Az idő spiráljának felszálló ága ez, amely a tudat felé tart, majd az entitás elmerül a pillanat nagyszerűségében. Ekkor válaszul felsercen az antianyag és a tudatalatti. A magnetizmus pedig megkezdí emelkedését a következő fényvillanás felé, amely a tudatalattiból táplálkozó megnyilvánult valóság. A következő fény- villanásnál mindez tapasztalattá érik az életetekben, amelyre érzelmileg is válaszoltok, és bölcsességgént íródik be az Élet Könyvébe. A legjobb úton vagytok, hogy lángésszé váljatok. Ez minden, amit tennetek kell.

A sort, mint látjátok, az absztrakció nyitja meg, ez varázsol elő valamit a semmiből. Értitek már? Nem kötődnek hozzá előírások, szabályok és különleges kikötések. Egyszerűen csak megvalósul. A lét ezzel tudatossá válik, és fényként sugárzik szét. Ez tehát az elvont gondolkodás s az elvontságban való terjeszkedés. Nem arról szól az egész, hogy az ember kitárja a világ elé az érzelmeit, és felsikolt: „Segítség!”, s ha felbukkan az elvont gondolat, észre sem veszi, mert az nem sápítozik. Egyszerűen csak el kell gondolnotok, és kész.

Az ilyen elme fokozatosan megnyílik, és működésbe lendül. A hormonok az agyba áramlanak, amely fájni és sajogni kezd, a test is erősen felhevül. Időközben történt valami a megnyilvánult energiával - nem más ez, mint a tudatalattiból a valóságba áramló magnetizmus -, amely alakot nyer az időben. A magnetizmus azt sugallja, mindez szerves része az életeteknek, hiszen ti teremtettétek.

Mindez nem is olyan nehéz. Csak akarnotok kell. Ettől fogva valahányszor az ismeretlenhez fordultok, a következő pillanatban már meg is kapjátok tőle az éppen esedékes ajándékát.

Miért mondom el ezt nektek? Mert így működik az életetek, amelyben nincs semmi félnivaló: se démonok, se ördögök, se fekete, se fehér lyukak; semmi sem szív ki titeket a nehézségi erő birodalmából az üres űrbe! Nem, nem kell ettől tartanotok. Mindössze emberi lehetőségeitek tárháza gazdagodik az ismeretlen által. Erről szól az egész.

Emlékezzetek vissza minderre az elkövetkező időkbén, mert ez a kulcsa annak, hogyan maradhattok életben akaratotok és céltudatosságotok erejénél fogva. Életetek közben folyamatosan terjeszkedik, s ti egyre

kreatívabbak és dinamikusabbak lesztek. Ugyan ki kívánna meghalni egy ilyen élet után?

Nyilván senki, hiszen a végcél a beteljesült Istenember vagy Istenasszony. A ti civilizációtokban nem voltak női megváltók, hamarosan azonban egy sereg érkezik belőlük. Ők lesznek a beteljesült Istenasszonyok, az anyag nagymesterei, a női Krisztusok.

Megint tanultatok valamit?

Most pedig jól figyeljétek. Majd amikor megtörténik, talán semmit sem fogtok érteni az egészből, ezért engedjétek meg, hogy megmagyarázzam. Ismeritek, ugye, ezt a szervet, az agyunkat? Ez mostantól egyre jobban megnyílik. Már ma elkezdődött ez a folyamat, hiszen oly sok újdonságot hallottatok. Már most egész tudományág szól arról, miként szállítja az agy az eredeti gondolatokat. Az agyszövet megannyi parányi darabkája arra vár, hogy megtermékenyüljön. Olyan, akár az anyaméh, amely befogadja az ismeretlen lehetőségek magvait. Ezeket a lehetőségeket mi bocsátottuk újtukra. Engedjétek, hogy az ismeretlenből származó gondolat átcikázzon agyatokon, miközben új pályákat és áramköröket alkot.

Emlékeztek, hogy azt mondtam, kezdetben csak a hetedik valóságsík létezett? A többi ti alkottátok meg, amint egyre alacsonyabb rezgésszintekre ereszkedtetek alá. Az agy csak megtermékenyítő gondolatokra vár, amelyek aztán megalkotják benne a maguk szintjeit. Ez elősegíti a gondolkodás folyamatát. Olyan ez, mint egy országút. Minden nagy és váratlan gondolat behatol az agyba, és nyomot hagy benne. Az elektromos agyi impulzusok bejáratják az agypályákat, s legközelebb egy hasonló gondolat már ezeken keresztül indul az ismeretlen meghódítására. Különben hogyan is tűnhetne ismerősnek bármi? Miként olvashatnánk mások gondolataiban, ha nem rendelkeznének magunk is embertársainkéhoz hasonló gondolati mintával?

Vegyünk most egy agyat, és képzeljük el, hogy ez egy nagy úti térkép. Láttatok már ilyet? Minden tudatos gondolatotok alkalmával - vagyis mindennap, különös tekintettel a jelen pillanatra - megértitek, hogy éppen alkottok. Semmit sem tehettek ez ellen, ez így van! Valahányszor kitágítjátok a tudatotokat, és még többet emésztetek fel a tudatalattiból, újabb agyi pályákat avattok fel.

A homloklebenyben van egy terület, ahol minden pálya kereszteződik. Az agy, mint tudjátok, azért különül el két féltékére, mert középtűt ott ül ez a kicsiny virág, az agyalapi mirigy. Nem itt kereszteződnek az

agypályák, de amikor az a belső elválasztású mirigy megnyílik, olyan hormont termel, amely más agyi régiókat aktivál, lehetővé téve a szokatlan gondolatok belépését. Az agyalapi mirigy genetikai programozása alapján jó ideje zárt szerv, ezért amikor megnyílik, az igen-igen fájdalmas folyamat. Az embert fejfájás gyötri, csak úgy lüktet a két szeme közti terület. Áldjátok ezt a fájdalmat! Vegyetek be két aszpirint, és örvendeztetek, mert csodálatos dolog ez!

De most nem erről akarok beszélni. Mindezek az agypályák keresztülfutnak egy agyi központon, és pedig ezen az agyi területen. Van itt egy kis képlet, amelyben valamennyi pálya kereszteződik. Emlékeztek, hogy a földgolyót elektromos áramból álló gombolyaghoz hasonlítottam? A fonál minden kereszteződése anyagot teremt, noha ti a gombolyagra tekintve tökéletesen szilárdnak gondoljátok. Pedig, amint látjátok, nem az.

A fenti példa a jelen esetre is igaz. Van tehát egy agyi képletünk, amelyben valamennyi agypálya összefut. Ez a rendkívül jelentős agyi terület genetikailag Csipkerózsika-álmát alussza a jelenkori civilizációban. A szóban forgó agyi képlet az a terület, ahol a dimenziók egymásba olvadnak, amikor az agypályák minden lehetséges módon kereszteződtek már.

Olyan érzékeny ez a régió, hogy felfogja a magasabb rezgéstománnyok rezgéseit, így amikor működésbe lép, lehull a lepel valóságunkról. Látni fogtok olyat, amit mások nem. Én most itt ülök veletek szemközt, és ti láttok engem. Mikor eljön az idő, hogy megszerzitek hozzá a jogot, már „csak” tisztán láttok engem, nem pedig hisztek bennem. Látni fogjátok a „szellemjárást”, a felsőbbrendű lények jövését-menését. Látjátok majd a mennyei fényeket, s más dimenziók embereit, akik a tözsomszédságokban élnek. Csak ránéztek valakire, és máris tudni fogjátok, mit gondol. Amikor a lepel lehull, minden területen uralmatok lesz. Ez a csodálatos anyagi szerv tehát itt foglal helyet.

A nagy látnokok és jövendőmondók látták, amit ti nem. Ők beszéltek először a tündérekről és az apró, megvilágosult lényekről, meg olyan entitásokról, akik a növényvilág közelében élnek. Nagyon kicsi entitások. Úgy hiszitek, a koboldok a legenda világába tartoznak? Nem, kérem, léteznek, de csak a látnokok látják őket.

Nos, létezik egy titulus, amelyet csak nagyon kevesek érdemeltek ki a ti időtökben, ez pedig a megvilágosultaknak jár. Ők alkotják a Nagy Fehér Testvériséget, ám nem csupán ez létezik, hanem mellette ugyanúgy Nagy Fekete Testvériség, Nagy Zöld Testvériség, Nagy Barna Testvériség, Nagy Piros Testvériség is. Értitek már? És a nővéreknek is vannak ugyanilyen

tömörülései, a szivárvány minden színében! Ne feledjétek, minden valóság!

Azért húzom az időt ezzel a magyarázattal, mert ezek a dolgok már a negyedik lappal veszik kezdetüket, és az ötödik lapra tartoznak igazán. Számítsatok rá, hogy az elkövetkező öt évben különös álmaitok támadnak, félszemmél furcsa fényeket láttok majd. A szemben lévő csapok és pálcikák nem érzékelik ezeket a fényeket, ám azok ott vannak, és táncot lejtenek. Bár egyenesen rájuk tekintetek, a látás korlátai miatt nem észlelhetitek őket, pedig léteznek. Értitek?

Egyszer majd jártok-keltek - remélhetőleg nem városi utcán - és meghalljátok, hogy két nő beszélget. Feléjük fordulva látjátok majd, hogy a fényen járnak, noha az szilárd talajnak tetszik. Ők pedig nevetve csevegnek, mérhetetlenül bájosan, miközben eltűnnek egy erdőben. Istenem, milyen szépek! A nevetésük arany dallamként csipkézi az idő szelét. Ti megrémültök, hogy mindezt látjátok. És miközben a nők továbbmennek, az ösvény fel- göngyölődik a lábuk nyomán. Észre sem vesznek titeket, ám ti bepillantathattok a világukba. Ez a világ ugyan fényévek távolában van a miénktől, a gondolat szárnyán azonban könnyedén elérhető.

Máskor meg tűzgolyók görögnek a fejetek felett, átizzítván az eget. Ekkor felkiáltotok: „Láttad ezt?”

Ám társatok értetlenül bámul rátok, mert persze semmit sem látott. Még csak nem is hisz nektek. Titokzatos dolgokat láttok majd; figyeljétek meg a misztikumot. Mindennek az agypályák kereszteződése az oka, ami a fejlődés elkerülhetetlen velejárója. Értitek, ugye?

A dolog egy része persze mágia és varázslat, mint amikor én magam lettem a szél, egy pillanat leforgása alatt kikerültem a testemből, s a felhők magasából néztem le az alant heverő parányra, amelyhez többé semmi közöm nem volt. Sosem ültem repülőn, s most mégis ott voltam a magasban. Ekkor elfogott a félelem, és a következő pillanatban visszazuhantam a testembe. Mi is volt ez? Hisz minden olyan gyorsan történt. Nem ültem le ezen tűnődni, hisz sejtelmem sem volt arról, mi ez. Úgy éreztem, csoda történt. Sikerült hát az ismeretlennek kicsábítania testéből Ramot? Ebben a hallatlanul tiszta pillanatban minden más megszűnt létezni a pillanat jelenvalóságán kívül, s a varázslatban egyszerre voltam antigravitáció és tudat alatti gondolat.

Meglehet, egy napon arra ébredtek, hogy a föld felett jártok. Vagy azt álmodjátok, hogy kirepültök az ablakon. Egy sikolyt hallotok majd, a képmás halálsikolya ez, ami felszabadítja a szellemet. Ebben a pillanatban a Hold túloldalára kerültök. Egyetlen pillanat elég lesz ehhez! Ez a pillanat

máris létezik! Olyanok lesztek, mint a szél. Ez vár hát rátok ott, ahová a legszívesebben senki sem engedne titeket, mert a tétova nyáj zsarnokai képtelenek a fejlődésre. Ők áporodottá tették annak a delejes lénynek a nagyszerűségét és fenségét, amely a ti belső lényetek. Mindez tehát a jövő méhében várakozik rátok.

Ide hallgassatok. A régi idők iskolájában az utolsó mondattal egy kerek éven keresztül foglalkoztak; eddig tartott a tapasztalat feldolgozása, mígnem a tanítványok a föld fölé emelkedtek, és oda repültek, ahová akartak. Megtehették, hiszen megsemmisítették a képmásokat, és felszabadították a tudatukat. Értitek már, hogy csupán a ti valóságotok sulykolta belétek ennek képtelenségét? Az ismeretlen azzal kecsegtet, hogy minden lehetőséget valóra vált.

Ezt nem azzal érhetitek el, hogy egészségesen táplálkoztok, szűrt vizet isztok vagy kristályokat aggattok a nyakatokba. Én mondom nektek, nagyobb elektromos feszültséget értek el azzal, ha az ujjatokat bedugjátok a konnektorba, mint ha kristályokkal próbálkoztok. Sokkterápia? Lárifári, nincs rá szükségetek. Az egész egy dogma. Mindössze tudásra van szükségetek, és hagynotok kell, hogy nagyszerű tudatokat átvegye az irányítást. Nem kell nekiállnotok, hogy elhagyjátok a testeteket, hisz elég egy pillanat, és megvalósul, amennyiben a benső lényeg épp ezt kívánja megtapasztalni. Értitek már?

Zárszóként engedjete meg még egy megjegyzést Ramtól. Nem kell fűhöz-fához futkosnotok, azt kérdezgetve: „Miért történik ez velem?” Soha ne firtassátok az okát, ne hárítsátok el magatoktól a fény vagy a lángelme varázslatát. És nem kell, hogy „valakivé” akarjatok lenni, hiszen máris azok vagytok! Valóban „valakik” vagytok!

És őrizzétek a fanatizmustól, épp elég fanatikus futkos csak ebben a kisvárosban is. Szeretem ugyan őket, mégsem szívesen ülnék le velük vacsorázni, nem bizony! Nos, miért mondtam mindezt? Mert a fanatikusok eltulajdonítják maguknak az ősi igazság szikráit - mint korábbi példánk szeretetéhes zsarnokjelöltje -, anélkül azonban, hogy megértenék, miről van szó. Legalább hallgassátok végig az egész mondatot. Ezért vett igénybe egy évet minden egyes nagy igazság megemésztése a régi idők iskoláiban! Az emberek nem távoztak félig megértett igazságokkal az elméjükben.

Tehát az egész mondatra lesz szükségetek, amely olyan, akár egy filmtekerics. Egy egész évetekbe kerül, amíg lepereg a film az első kockától az

utolsóig; ugyanez volt a helyzet az ősi tanításokkal. Annak a bizonyos filmnek minden kockáját sorra vették, a mondat minden betűjét átrágták.

Most hát ez az, ami kötelezettségbe vállalta a tudatokat, és ez az, ami megtiltotta a babonát. A szándékotok az volt, hogy tovább tanulhassátok azt, hogy „én mindent megteremthetek, aminek a megtapasztalására szükségem van”.

Tehát egyetlen nap alatt évmilliárdokat éltetek meg. Nem csoda, hogy félig megemésztett igazságokkal távoztok, mert nem hallgattátok figyelmesen végig a mondatot. Ha ehhez ragaszkodtok, ez lesz a valóságotok, márpedig ez a valóság tökéletlen! Mint mondtam már, kisvárosunkban több tucat ember futkos félig megemésztett gondolatokkal. Nem csupán a fanatikusok, hanem azok is, akik nem gondolják végig a dolgokat. Ezek az entitások megelégszenek az igazság egy töredékével az egész helyett. Értitek már?

Hová vezet mármost mindez? Ó, igen. Sok beszédnek sok az alja, és ez azért van, mert töredékes igazságokat csócsáltok, s a végén nem próbáljátok valóra váltani őket. Agyatokban nem alakulnak ki új agypályák, s ti nem világosodtok meg, ehelyett ugyanazt a szálnalmas élményt ismételtetitek.

Azt hiszem, a film találó példa volt, mert tudjátok, én is láttam celluloid-szalagot. Akik kátyúba jutottak, olyanok, mint egy celluloiddarabka. Ha kézbe vesszük, látjuk az elejét és a végét. Ha viszont befűzzük a vetítőbe, egy egész életen át pereghet a film, folyamatosan, akár az anyag. A vég azonban fölöttébb világos.

Tanulni leginkább a filmkockák közötti hézagokból lehet, az üresjáratokból, amelyekről azt gondoljátok, hogy használhatatlanok, s eldobjátok őket! A tudat alatti elme, „a fényesen nagy semmi az anyagban, de mindennek a lehetősége”, így hulladékba ment. Ezzel szemétre vetettétek a tudat alatti gondolatot, a nagy űrt, amelyben minden lehetőség ott lappang. Pedig a filmkockák közötti ürességben rejlik az ismeretlen, és aki hajlandó ebbe belenézni, annak a képek sorozata meg fog világosodni.

Miért szűnt meg vajon annak az elmék kölcsönhatása, amely behálózta a világmindenséget? Azok, akik távoztak a Földről, maguk után hagyták a naplementébe néző szobrokat (Húsvét-szigetek), mondván, „Várjatok a visszatérésünkre”. Megkezdődött az ősi tudomány korrupciója és felbomlása, s a cél megszűnése olyan entitásokat szült, akiknek a növekedése megszűnt, akik képesek voltak csupán a tudatuk erejével lerombolni a távolságot s a teret. Senki sem maradt, aki kereste volna a megszakadt kölcsönhatást. Mindenki ölte a másikat.

Amint ti fejlődni kezdtek, visszaemlékeztek erre a barátságra. A kommunikáció helyreáll, és újra barátotok és bajtársatok lesz az Isten, minden hely és minden forma entitásainak Istene. Ez is része a mai tanulmányainknak. Ezeknek az entitásoknak találkozójuk van veletek az elkövetkező öt esztendőben; ez része a küldetéseteknek. Úgy legyen.

A sötétségben világítókhoz

Honnan tudjátok, hogy ez mind igaz? Hogyan lehet mindez igaz? Az életetekben láthatjátok és érezhetitek, nem így van? Minden, amit el tudtok fogadni mint lehetőség, az valóság. Minden, amit ezen a napon hallottatok tehát, beíródott a valóságotokba. Ez minden.

A hetedik pecsét és a fényből szőtt ruha

REGGELI ÜLÉS

Igazán nagyon megtisztelve érzem magam! A hadseregem sohasem tapsolt meg, ők csak leinni tudták magukat.

Megtisztelve érzem magam, hogy ilyen sokan megjelentetek itt, az idő és az énekek módosult vagy más formája ellenére is. Egészen meghat, hogy ennyien egybegyűltetek látásomra. Szeretlek mindannyiótokat, akiket a tudásszomj hozott ide, mivel itt mást, mint tudást aligha kaphattok. Ez azonban minden egyebet lehetségessé tesz.

*A bennem lakozó Úristen
szól a belső dicsőséghez,
igaz valómhoz,
hogy tiszteljen meg e napon.
Bontsátok le a falakat,
engedjétek megnyilvánulni
az erőt és az igazságot,
a mai nap
és a bennem lakozó Isten dicsőségére.
Én vagyok.
Úgy legyen.*

Igen. A tegnapi napon, amely a ti szóhasználatotokban már múltnak számít, az ősi bölcsességről és annak hanyatlásáról beszéltem. Az azt megelőző napon pedig, ami mára már történelem, tanítást intéztem az összegyűltekhöz a valóság mibenlétéről.

A régi idők iskoláiban egy kerek évig foglalkoztak az utóbbival. Akkoriban még az iskolában laktak a hallgatók. Nem úgy volt, hogy besétáltak, tanultak egy keveset, aztán elmentek enni, beboroztak, és vásárolni indultak.

Beavatottak tanultak ezekben az iskolákban, igen buzgón, és pedig az élet két ősökéről, a tudatról és az energiáról, amely férfi és nő képében ébredt fel az utazásán keresztül az anyagban. Mindez azt a célt szolgálta, hogy a hallgatók emlékezzenek útjuk végcéljára.

No mármost, a lecke egy kerek esztendeig tartott. Azok az évek azonban még mások voltak a hajdani időszámítás szerint. Tény és való azonban, hogy a dolog egy évet vett igénybe. Egy tanítási nap során mélyenszántó hieroglifák vagy szavak gyűjteményét kapták meg a tanulók, roppant különleges, tüzes alakban (piramisban). Az egész napot ezek tanulmányozásával töltötték, miközben kitágították a tudatukat. A nap végére két kezükbe teremtették a megoldás eredményét.

No mármost, az ősi bölcsességnek ezt a foglalatát, egyéves tananyagát egy napig tanulmányoztátok ti, csodálatos zárandokok. És ebben nincs semmi kivetnivaló. Azt kell megértenetek, hogy az elsajátított mondatok feltárásához és megnyilvánulásához ugyanúgy egy esztendőre lesz szükségetek.

Ezekben ugyanis nem bölcséleti vagy spirituális tanítások vannak - hisz ez önmagában üres frázis -, hanem olyanok, amelyekben a szavak a kibontakozó Isten buzgalmát képviselik, akinek legfőbb törekvése az, hogy bekebelezze az élet nagyszerűségét és a vele járó tapasztalatokat, azaz mindezt megtörténtté tegye. A szavak tehát elengedhetetlenek a tudat kitágításához, és ahhoz, hogy minden egyes Istenség megízlelhesse a szavak valóságát, s azok egytől egyig bekerüljenek lelketekbe, az Élet Könyvébe. Az akkori idők hallgatói, azaz zárandokai naponta kaptak egy új mondatot, amelyet egy éven át éltek meg, és mindeközben nem volt más dolguk, mint hogy odahallgassanak az elmondottakra.

A dolog pikantériája az, hogy másnap visszajöttetek, s ezen a napon az ősi bölcsesség lehanyatlásáról volt szó. Nos, a két nap tananyagának megértése együtt öt évet vett igénybe a régi idők iskoláiban. Nem kell különösebben magyaráznom, milyen megfeszített ez a tempó. Muszáj ezt az iramot tartanom, hiszen nektek nem áll rendelkezésetekre az ősi iskola, s kénytelen vagyok könnyed hangvételt, s a számotokra ismerős fogalmakat használni.

Ma tehát szép számmal gyűltünk egybe, hogy a nagy hetedik pecsétről, majd pedig a teljessé tett lélek fényruhájáról és felékesítéséről beszéljünk. Ezzel a tananyaggal együtt a régi iskolákban összesen hét évig tartott a tanulás.

A mai nappal a régi idők diákjai eljutottak a hetedik évhez, amikor már különleges manifesztációkra voltak képesek. Nektek már az is nagy megérőltetésetekbe kerül, hogy csöndben maradjatok, mivel kezditek elfelejteni a csöndet - olyannyira, hogy némelyikőtök egyenesen ijesztőnek tartja az egyedüllétet ám a hetedik év beavatottjai hajdanában

oly előrehaladottak voltak a csönd tudományában, hogy tudatalattijukból előteremtették az abszolútát, és ezzel foglalkoztak napról napra.

Jesája ben Jószeif is ilyen beavatottja volt az ősi iskolának, az utolsók egyike.

Tehát eljutottatok eddig a napig, noha nem foglalkoztatok évekig a szóban forgó leckékkel. Némelyikőtöknek azért tart tíz évig mindennek az elsajátítása, mert különleges gondokkal kell szembenéznetek, hogy a végén jelentsen is számotokra valamit az az állítás, hogy ti Isten megtestesítői vagytok. Bizony, ennyi időt vesz igénybe a felébredés, annak megértése, hogy a változás még nem a világ vége, hanem éppenséggel az eszmélés kezdete.

A jelen hallgatóság tehát nem élte meg hét évig az ősi tanításokat. A rendelkezésre álló idő alatt elképzelhetetlen, hogy miközben a hallgató tökéletes csöndben ül társai között, elméjét megnyitva és tudatát kitágítva elérje a szupertudatot; ti erre nem volnátok képesek. Hét év alatt azonban sikerülni fog. Úgy legyen.

A mai napon tehát szavakkal foglalkozunk, márpedig a szavaknak ropant nagy a hatalma, hiszen kitágítják a valóságot. A ti valóságotok közben szépen hízik, gyarapodik, fényesedik. Tudásotok is nőtön-nő. Márpedig a valóságnak mindig utol kell érnie a tudást.

Tehát figyelni fogtok a mai napon, egyebet nem is kell tennetek. Miközben engem hallgattok, kitágul a tudatotok, és látomásaitok támadnak. Felismeritek, miről szól az életetek, amíg én érzékeny gombokat nyomok meg a lelketekben. Lesznek, akik haragosan reagálnak, mások sírnak, megint mások hűledeznek. De akadnak majd olyanok is, akik szilárdan kitartanak, és megvívják képmásukkal, amely megpróbálja elterelni a figyelmüket.

Mert bármit tanultok is a mai napon, ez bontakozik majd ki az elkövetkező hét év folyamán. Találkát adtok a sorsnak azzal, hogy ma megjelentetek itt. És történjék bármi, legkevesebb hét évet éltek még, mivel dolgoztok van, mert az idő spirálján hét évre szólóan be kell töltenetek ezt a tudást. Úgy legyen.

Mivel tehát ezzel a tanulással elindultok az idő spirálján - kinyilvánítva folyton gyarapodó tudatotokat, és tovább gazdagítva a valóságot -, nem halhattok meg sem baleset, sem betegség következtében, mert azzá akartok válni, amit a mai napon hallotok. Úgy legyen.

Mielőtt belevágnánk az egészbe, mondani szeretnék rólatok még valamit. Személyesen szólok hozzátok, noha hozzá kell tennem, nem

mindenki önálló személyiség a jelenlévők között. Van, akinek gondot okoz kiküzdenie a függetlenségét. Arról van szó, hogy ez az ismeretlenbe tett nagyszerű utazás, a tudat alatti gondolatból a tudatos megvalósítása, ugyanolyan viszontagságos és szenvedésekkel teli, mint a szellem alázuhanása.

Arra szeretnék emlékeztetni titeket, hogy bár valaha nagyszerű lények voltatok - nagy hatalmú tudat és energia, amely hajdanában fénnel töltötte meg a létsíkok rezgését -, időközben mind alacsonyabbra kerültek a hét rezgésszinten keresztül, az involúció forgatókönyve szerint. Közben megalkottátok a hét valóságsíkot, s leértetek az anyagi világ sűrűjébe. Felélesztettétek a holt anyagot az értelmekkel.

Szeretnék közölni veletek valamit. Bizony, szenvedésekkel és hányattatásokkal teli út volt ez, sokszor meg is bánhattátok, hogy elindultatok rajta. Hiszen a bennetek lakozó nagyszerű Istenség végső soron megjuhászíthatatlan energiáját kellett kezessé tennetek, hogy létrejöhessen a mindenség. Igen, meg tudjátok tenni. Olyan dimenzióba vetődtek, amelyben a történések az idő keretei között zajlanak, s testetek is engedelmeskedik az idő törvényének. Agyatok kapacitása akkora, hogy bár elfér a koponyátokban, a test nem tud lépést tartani a gondolatok csapongásával.

Miféle értelem is a tiétek, hogy leülhettek egy fűzfa alá, és olyan prózát vagy költeményt alkothattok, amelynek elragadó fensége elárulja isteni mivoltotokat? Elfelejtett Istenek. Máskor meg elmerültök a mindennapok apró-cseprő gondjaiban, holott a lelketek mélyebb, mint az égbolt térségei. Egytől egyig páratlan vándorútra vállalkoztatok.

Tudom, miféle anyagból faragtak titeket, hisz valaha én is olyan voltam, mint ti. Én már az alagút túlsó végén állok, amelynek világossága csak távolról integet nektek, akik sötétben, félelemben, betegségek, ragály, társadalmi megkötöttségek, harag és keserűség, árulás és szemforgatás, hazugságok és nehézségek közepette tévelyegtek. Mert bizony rengeteg nehézséggel kell szembenéznetek. Ezennel szeretném tudotokra adni, hogy tudok ezekről.

Nos, mi hajt titeket előre? Mi az a nagyság bennetek, amely soha nem hallott szavakban képes szólni egy naplemente pompájáról? Miféle érzékenység zokog fel egy éjszakai madár vijjogására vagy egy cirógató fuvallatra? Én ilyennek ismerlek titeket: láthatatlan lényeknek, amelyet nagyszerű erők hajtanak. Ezek hoztak ide titeket, hallgatóságom soraiba, hogy meghallgassátok azt a sok hihetetlen dolgot, amit beszélek. Ám bármilyen hihetetlennek tűnjek is, ti ugyanilyenek vagytok.

A hazatérés bizony roppant fájdalmas. Megkérdézhettek, nem képzelődés e ez az egész. Vajon kitalált legendát vagy kegyetlen igazságot vágok a fejetekhez? Nos, az volna kegyetlenség, ha azt mondanám, hogy mindez nem igaz. Mert bizony az az utolsó szóig.

Nem azért jöttem, hogy rajongókat toborozzak magamnak, szó sincs erről. Akadnak elegendően, akiknek rajongókra van szükségük. Nem is azért jöttem, hogy hízelegjek nektek, vagy képtelenségeket hordjak össze előző életeitekről. Nem osztogatok amuletteket, ásványokat és műtyürekéket, hogy elhitesse veletek, kaptatok valamit. Olyan üzenettel érkeztem, amely nemcsak megdöbbenő, de felrázó is, mert kihúz titeket abból az ingoványból, amelybe jutottatok, hogy meglássátok tulajdon szépségeket; hogy megértsétek, igenis képesek vagytok a feltétel nélküli, önzetlen szeretetre és a nagylelkűsége. Valamennyiőtökben ott pislákol a fény, amely egyszer még vakítóan világíthat, noha jelenleg átadtátok magatokat a sírnak és a férgeknek.

Hallgassatok meg! Azért jöttem vissza, hogy újra meggyújtsam a lámpásokat, s rávilágítsak a bennetek lakozó alakatlan Istenre; hogy e tüzet élesztgetve megnöveljem önbizalmatokat; hogy az ismeretlen felé vezessem tévovázó lépteiteket, és rámutassak: „Teremtetek új valóságot. Szívleljétek meg ennek tanulságait, és kiszélesedik a birodalmatok.” Épp eleget szenvedtetek, épp eléggé elnyomorítottak titeket, és most át szeretnétek jutni a Nap túloldalára, noha továbbra is a tér, idő és tömeg korlátaiba ütköztek.

Azért jöttem, hogy megosszam veletek az igazságot, s teremtő tevékenységekkel foglalkozzam, amely oly sokaknak okoz fejfájást. Sokan közületek megbotránkoztak ugyan, mégis kitarottak mellettem, családjuk és környezetük haragja ellenére. Ti azonban nem adtátok meg magatokat, hanem ma is eljöttetek ide. Saját tüzeteken mentetek keresztül, s megtapasztaltátok a lélek sötét éjszakáját. De hát mit gondoltok, hogyan edzik meg az acélt? Hogyan készül a kard?

Megérdemlitek, hogy itt üljete hallgatóságom soraiban, még akkor is, ha ez hét évre elkötelez titeket. Az, hogy itt vagytok, sokat mond rólatok, és én szeretlek titeket ezért. A hajdani lámpásokat olajjal töltötték meg. Én még tanúja voltam, amikor ezek a lámpások eltörtek, az olaj a pusztára földre csörgött, és a fény kialudt. Sokan élnek ma lámpás nélkül, mert teljesen megadták magukat annak a képmásnak, amelyet teremtettek, és az elfelejtett Isten haldokló láng lett, kihunyó parázs. Mi azonban itt ismét lámpást gyújtottunk, s bár a láng meg-meginog a szélben, azért messze világít a fény.

Ha nem ez az igazság, akkor egyedül a sír és a férgek várnának rátok. A belső fény azonban azt mondja: „Igen, ez így van, én tudom.” Ezért vagytok itt.

Köszönöm hát, hogy eljöttetek. Beismerem, szigorú tanár voltam, és igen, néha kemény is. De mit vártok egy olyan képmástól, amely valaha egy barbárhoz tartozott? Mit vártok egy győztes hadvezértől, aki régente így szólt: „Mit siránkoztok itt hiába? Rajta, rántsátok elő a kardotokat, és vágjátok le az ellenséget!” Igen. És azt is mondom nektek: „Változzatok meg. Nem fog fájni! Ha pedig mégis, akkor arra nektek szükségetek van.”

Nem, nem vagytok túl lágyszívú. Nem beszélek asszony módra, nem sutogok, mint egyes puhány férfiak. Én Ram vagyok! És nem illek bele egyetlen skatulyába sem! Atyám parancsára jöttem, amely történetesen a ti dolgotokkal is kapcsolatban áll. Azok, akik megmaradnak az idők változásakor, itt ülnek e közönség soraiban.

Sokan vannak, akik nem tudtak eljönni ide, de meghallgatják majd kazettára vett üzenetemet a ti válaszaitokkal együtt, és átveszik ezeknek az üléseknek a hangulatát. Bárhol hallgassák is meg a kazettákat, ők is belépnek az ősi bölcsesség hallgatói közé, s a lámpások lassan mindenütt kigyúlnak.

A valóságot egyedül úgy változtathatjátok meg, hogy megszerzitek a rá vonatkozó tudást. Erről szólnak az én tanításaim. A legjobbat azonban legutoljára tartogattam!

Ezek az ülések csupán bevezetőül szolgálnak az eljövendő tíz évre. Jogot szereztetek a következő tíz évre. Legyetek azonban szerények, és mondjátok azt: „Én egyedül a tudást akarom.” Tudjátok, mire áhítoznak a bölcs asszonyok? Tudásra.

Kedves hallgatóságom, csodálatos Istenemberek és Istenasszonyok, akik meghallgattátok üzeneteimet, ti hazafelé tartotok szeretetetek és állhatatosságotok erejénél fogva. S bár a látszat szerint a jövő sok szenvedést tartogat az emberiség számára, ezek elkerülnek majd titeket, mert a tudás begyógyítja a sötétség és a félreértések által ejtett sebeket. Úgy legyen.

Most pedig figyeljetek rám, ez minden, amit tennetek kell. Miközben megteremtitek a valóságot, megtapasztaljátok az ismeretlent. Ma tömérdek új dolgot fogtok hallani tőlem. Tehát ma is kapcsolatba kerülhettek egy ismeretlen potenciával, s abban a pillanatban, amint megértitek, miről van szó, máris elindultok lefelé az idő spirálján, és létrehozzátok azt a tudat alatti elmével. Az anyag, azaz a valóság az antianyagból keletkezik. A magnetizmus vonja felfelé, a megvalósulás felé. És amikor erre sor kerül,

megtapasztaljátok a valóságot, amely közben tovább tágul. Így működik a lángelme.

A régi iskolákban nem voltak szertartások. A hallgatók csak zümmögtek, a szent „aum” hangot mondták, vagy hallgattak. Hiszen semmi sem nagyobb teljesítmény, mint a tudás megszerzése. Ez hozza el a megvilágosodást!

Nektek számos alkalmatok lesz ma is egygé válni azzal, amit megtanultatok. Tudásotok lassanként a valóságot is átformálja majd körülöttetek. A lélek még nem Isten, hanem könyv, ebben van feljegyezve az összes emberi tapasztalat. Isten a szellem, a bennetek lakozó, az a felsőrendű értelem és energia, amely átlelik a holt anyagot, hogy bármivel foglalkozzatok is, valóságot hozzatok mozgásba.

Sokan akadnak közöttetek, akik nem hallották, mit mondtam a valóság természetéről. Ez pedig nagyon fontos, mivel nélkül nem érthetitek meg mai mondandómat. Az ősi tanítások és a hetedik pecsét megértéséhez is elengedhetetlen mindez. Dióhéjban összefoglalom hát az eddigieket. Sietve végzünk majd, akár egy gyorsétteremben.

Gondoljátok meg: a tudat alatti elme nem a tapasztalatok tárháza. A tudatalatti az a nagy űr, amelyben minden lehetőség benne rejlik. Ezt nevezzük póre létezésnek, ez az űr sötétje, minden élet eredete. Az összes lehetőséget magában rejt tehát. Ezek a lehetőségek, eshetőségek, kalandok, tapasztalatok, ismeretlen valóságok ott szunnyadnak abban a nagy űrben, amely maga a póre létezés, s amelyet Istenként szokás emlegetni, noha Isten valójában ebből a póre létből származik.

No mármost, a tudat, a tudatos lét az önmagára eszmélt értelem, míg maga a póre lét csak szunnyadó lehetőség. Tudtok követni? Nagyszerű. Amikor a póre lét mozgásba jött - márpedig a póre lét a lezajlott események foglalata -, elgondolta önmagát, s ekkor egy szempillantás alatt fény töltötte be az űrt. A fény fényrészecskékből áll. Egyetlen részecske magában foglalja a fény lényegét.

Ez a fény - gondoljátok el - olyan fényrészecske, amelybe a póre lét, a tudatalatti beleömlött, így tudatra ébredt, s a póre lét szünet nélkül ömlik belé. És felébredt. Megmozdult. Tudatos értelemmé vált.

Abban a pillanatban, hogy ez felébredt, a lélek is megszületett. A lélek energia. Nem valódi könyv, persze, mégis ez a legtalálóbb hasonlat a jellemzésére. A léleknek ugyanis megvan az a képessége, hogy megörökítsen minden rezdülést, és amikor a tudat megmozdult, a lélek feljegyezte ezt. Abban a pillanatban, amikor a lélek feljegyezte ezt a

mozdulást, megszületett az energia, a tevékeny elem, a tudat szolgálóleánya, a valóság alkotóeleme. Van tehát egy élő lényünk, amelyet Istennek hívtok. Ti itt mind fényrészcskékből álltok. Valamennyiőtöket az a két őselv alkot, amely az erkölcsöt, célokat nem ismerő, póre létben keletkezett. A tudat és az energia a fényrészcskékkal, a szellemmel, Istenekkel - igen, többes számban - és veletek egyenlő.

Miért is vagyunk? Mi hozta létre a létet? Így keletkezett az involúció könyvének első lapja. Az első lapon a tudat és az energia azután odahatott, hogy az ismeretlen ismertté legyen, hogy tudatosan alkalmazza a tudatalattit, s létrejöjjön a mindenség, a valóság, a felülmúlhatatlan küldetés.

A teremtés nagyszerűségét abban a csodálatos pillanatban, a fényben, a fényrészcskéban, az energiában és a ti igazi valótokban keressük - figyeljete nagyon, és emlékezzetek szavaimra, amikor úgy érzitek, az a sorsotok, hogy meggyógyítsátok a világot -, egyszóval a teremtés nagyszerűségét nem maga a teremtés ténye adta, hanem ennek a teremtésnek, a póre létnek, a tudatalattinak az alkalmazása, mert ez tette minden ízében valóságossá. És ne feledjétek, a teremtés nem egyszeri cselekedet, hanem folyamat; oly természetes, akárcsak a légzés és valamennyi életfolyamat. Ti nem azért jöttetek, hogy lebegjete, mint egy fényszemcse a sötétben, hanem az a dolgotok, hogy felhasználjátok a tudatalattit, és ezáltal létrehozzátok az életet. Az a sorsotok, hogy tudatosan teremtsétek a tudatalattiból tudatost.

Bármit észleltek tudatosan, energiátok megteremti azt, és ezáltal valósággá lesz; bármit gondoljatok is el tehát, megvalósul. Az energia a manifestációhoz szükséges. Tudat és energia, szó és zene. Tudat és energia, az Istenek két alapvető eszköze.

Hogyhogy ti ide pottyantatok ezek közül a magasztos dolgok közül? Hogy lehet, hogy ma már unalmasak vagytok, amikor valaha sziporkázó szellemek voltatok? Az Élet Könyvében, az involúcióban a tudat behatolt a tudatalattiba, és áthatotta a valóság rétegeit. Minden a hetedik valóságsíkon kezdődött, a hetedik lapon, amikor kezdetét vette a manifestációk sora a tudat és a fény közreműködésével. Ezek egyre alacsonyabb szintre kerültek. Az önmagát elgondoló gondolat megszüli a fényt. Ez az alacsonyabb rezgésszinteken egyre haloványabb lesz, és már egészen más valóságot teremt, mint korábban. Ezek az entitások a hatodik lapra kerültek, létrehozván a hatodik dimenziót és mindazt, ami a hatodik létsíkkal kapcsolatos. Felfedezték azt a tudat számára, és energiával valósággá lelkesítették. Amikor pedig a lap aláérték, megteremtették a következő, az ötödik síkot. Ne feledjétek, eredetileg egyik valóságsík sem

létezett. Ezek akkor még az ismeretlen értelem egyelőre felfedezésre váró tartományához tartoztak. Más szóval, az önmagára ébredő Isten útja ez, aki felfedezi a mindenséget. Ez történt egészen a negyedik lapig bezáróan.

Ekkor, az anyag ébredésével jutott szóhoz az epigenetika. A holt anyag az első létsíkon megszilárdult gondolat, ti itt lakotok. A negyedik lapon azonban a gondolat megteremtette azokat az ideákat, amelyek a sejtek genetikai anyagának alapját képezik. A sejt tudja, hogyan osztódjon, miként felezze meg kromoszómakészletét a genetikai fa törvényei szerint. Minden sejt a szervezet egészének genetikai állományát tartalmazza. Elég egyetlen sejt, hogy klónozással újabb szervezet készüljön! Mit gondoltok, honnan jött az az értelem, amely mindezt megteremtette?

Az Élet Fája - erről beszél a kromoszómafa. Honnan származik a genetika? A szellemek, a bukott Istenek hozták létre a negyedik létsíkon, amely megalkotta az élet alapjait és sorsvonalait.

A mi csodálatos Földünk, amelyet Terrának neveznek, valaha szétrobbanó szupernóva volt, azelőtt pedig megtörtént az ősrobbanás, amely szétszórta a fényt a mindenségben. Ez előbb gondolatban létezett, majd az egyre alacsonyabbá váló rezgésszintek mellett a tengely körüli forgás anyagivá szilárdította a fényrészecskéket. Ám a Föld egésze összesűrűsödött energiafonalak szövédéke, megszilárdult gondolat. A Föld minden élőlénye megtervezett értelem, amely az időben fejlődik meghatározott rend szerint. Az epigenetika az a szellemvilágból származó tervrajz, amely felébreszti és genetikailag meghatározza a holt anyagot. Tudtok követni? Hiszen csak dióhéjban foglaltam össze, ami erről elmondható.

No mármost, az Istenek kezdtek aláereszkedni a negyedik létsíkról a harmadikra; és aztán az asztrálsíkra, amely felgyorsítja a rezgéseket. Ez a következő rezgésszint. Úgy hatoltak át a mélységek felett, akár a szél. És ím, az Istenek a Föld gyermekeinek testét öltötték magukra. Ti is így tettetek.

Abban a pillanatban, amint felöltötték első földi porhüvelyüket, átfordult a lap az Evolúció című könyvben. Az első lapon léteztetek, az első pecséten keresztül éltetek, amely a közösülés és fajfenntartás régiója. És bizony nem puccos ruhákban jöttetek ide, hanem szőrös, rossz szagú, görnyedt hátú majomemberként. Darwinnak igaza volt. Akkori szűk agyatok épp megfelelt egy első valóságsíkon létező entitás igényeinek. Mégis, gondoljátok el egy pillanatra, hogy a fény első testet öltéséről beszélünk, persze a jelenből visszatekintve.

És tudjátok mit? Ez a majomember szépséges lény volt teremetői szemében. Nem pfujoztak, amikor meglátták, és nem várták el tőle, hogy rózsailatot árásszon! Egyszerűen élő lény volt. Értitek már? Élő lény. És az ember tudata működésével megkezdte a valóság megalkotását. Kapcsolatba lépett az általa elgondolt gondolattal, és érzelmi tapasztalatot csiholt ebből a kapcsolatból. Tudjátok, már léteztek a genetikai törvények, és mindez beíródott az Élet Könyvébe.

És őseink megtanulták mindazt, amit kromoszómáik közvetítésével átörökítettek utódaikra. Aztán meghaltak, kiléptek testükből, és tízezer év múltán újabb testet öltöttek, mivel agyuk velük együtt fejlődött, hogy észlelje immár magasabb rendű tapasztalataikat. Értitek, ugye? A könyv minden egyes lapja újabb fejlődési fokozatot képviselt, amelyet elődeink rendre végigjártak.

Nagyszerű, nagyszerű civilizációk születtek, s jutottak el egészen a hetedik lapig, mostanra azonban tovatűntek. Ez többször is lejátszódott Földünk és csillagrendszerünk történetében, amely mellesleg szólva igen távol esik más intelligenciáktól. Azok pedig fejlődtek, majdan hazatértek. Beöltöztek az anyag mezébe, életre keltvén azt, azután pedig megfordították a folyamatot, és az egyes létsíkokon felemelkedve a végén megvilágosodott Krisztussá lettek, hogy fényként olvadjanak bele a gondolatba. Ők világították be az űr sötétjét.

És lám, itt ültök ti, mai jó illatú férfiak és nők. Eltávolítjátok magatokról a fölösleges szörzetet, és kulturáltak vagytok. Két lábon jártok, suhogó se-lyembe-bársonyba öltöztök, meg a birkák finom gyapjába. Aki rátok néz, azt hihetné, hogy előttetek nincs akadály, hogy ti mindenre képesek vagytok. Sajnos azonban nem ez a helyzet.

A természet pedig tovább fejlődött - fejhosszal előz meg ma is titeket. Szó, mi szó, agyatok már meglehetősen fejlett, ám koránt sincs kielégítően kihasználva. És ez a test - hogy személyiséggé fejlődjete, hogy megtanuljatok valamit, s így az bekerüljön a könyvetekbe, ezért öltöttétek fel ezt a testet. Súlyos hiba.

A bölcsesség ősi iskoláit azért alkották meg az Istenek, hogy a Földre visszatérve újra hallják, mi is a teendőjük. Ez a tanítás azt mondja: „Nem a testeddel vagy azonos. Nincs szükséged erre az ablakra. Nem az vagy. aminek látszol. Nem számít, milyen természetes vagy férfias vagy, hogy ki a házass társad. Nem te vagy itt a gond!” Az iskolapadba beülve az Istenek aztán visszaemlékeztek az ősi igazságokra. „Hát, persze. Hogy is

felejtettem el! Jaj, de buta vagyok!” Abban a pillanatban, hogy megvalósulnak, és sorsunkká válnak az ősi tanok, minden illúzióink szertefoszlik, mi pedig továbbléphetünk és fejlődhetünk.

Az evolúció nem jelent helyben topogást, hanem mozgás, előrehaladás, nem igaz? És eleve feltételezi az időt, ugyebár? A tudat folyvást továbbfejlődik, és mindegyre új tapasztalatokkal gazdagodik.

Hét és fél millió évvel ezelőtt azonban jött valaki, akit elkedvetlenített, hogy sehogyan sem jut túl a harmadik létsíkon, és rosszkedvében biztatásra volt szüksége.

Most pedig figyeljete nagyon! Akik azért hagyták itt előadásaimat, mert „személyes kapcsolatra” volt szükségük, arra, hogy valaki megszervezze helyettük az életüket, meg arra, hogy érezzék fontosságukat, különleges mivoltukat, nos ők nem értették meg a lényegét. Hét és fél millió évvel ezelőtt élt egy férfi, aki került az iskolát, s ezért energiái megrekedtek a harmadik létsíkon, a hatalom tartományában. A hatalom tovább növeli azt a szenvedést, amely az Istenek párázásából származik. Emberünket tehát elfogta a bizonytalanság, mivel nem tudott továbblépni a következő valóságsíkra, nem volt képes felfedezni a szeretetet. A szeretet nem itt lakozik, entitások, amiként az isteni lényeg sem! Az ember az életet használva teremt szentségességet, ez nem vele született képessége.

Mit tesznek a bizonytalan emberek? Figyelmet és odaadást követelnek maguknak. Követelőző, irigy zsarnokok. Pedig az egész olyan ártatlanul kezdődik, eleinte csak némi figyelmet igényelnek. Miért? Mert nincs itt semmi, ami figyelne rájuk. Nem jutottak el odáig a fejlődésben. Ezek az entitások ekkor Isten szócsöveként léptek fel. Belső hangjuk ugyan továbbra is azt mondta: „Lapozz egyet előre! Járj iskolába! Beteg vagy, ott a helyed! Hallgass rám! Ez egy tapasztalat, amelyet meg kell élned, magadévá kell tenned, hogy azután továbbmehessünk.” És bár megértették, hogy Isten szól hozzájuk, nem engedelmeskedtek a felszólításnak. Ehelyett kijelentették, hogy a nők állati teremtmények, az Isten nincs velük kapcsolatban, s Isten egyedüli képviselője a férfi! A nők pedig szó nélkül megadták magukat, hiszen nem volt semmi a könyvükben, ami másképpen mondta volna a dolgokat. Ez volt számukra a következő kaland.

Így jön el a nők bukása, akik be vannak zárva a maguk világába, amiként a férfiak is. És a civilizáció minden újjászületéssel újratermelte azt a tévképzetet, hogy a nők alsórendű teremtmények, akik csak cselédnek, ágyasnak vagy hetérának valók; akik csupán házassággal, de

mindenképpen egy férfi, mondjuk egy pap közreműködésével juthatnak egyről a kettőre. Gondoljátok csak meg, Isten férfi, ugye? A fia szintén az, no és persze, a Szentlélek meg a tanítványok is az utolsó szálig. Ki alkotta ezt az Istent? Ti, a saját képetekre és hasonlatosságotokra.

Hét és fél millió évvel ezelőtt tehát zsákutcába jutottatok. A nőknek addig nem női mivoltuk járt a fejükben, hanem az, hogy az isteni lényeket fejezzék ki. A férfiak sem a hímtagjukban őrizték minden energiájukat, ők is az isteni erőt juttatták kifejezésre. Ártatlanok voltak még, de már útra keltek; ez volt minden idők legfantasztikusabb vándorútja. S egyszer csak valaki külön igazságot alkotott magának, és ettől fogva mindenki ennek engedelmeskedett.

Most pedig itt álltok ti egy megfeneklett civilizációval és a nemi szerepeket illető gondjaitokkal. A nők megpróbálnak nők maradni, holott ez csöppet sem könnyű. A férfiak ragaszkodnak férfiasságukhoz, ami csaknem lehetetlen a jelen körülmények között. Egyik nem sem méri fel, mi hiányzik neki tulajdonképpen. Az, hogy helyzetüket megértve továbbléjenek.

Tehát identitásválsággal küzdötök. Minden testet öltések során meghatározott genetikai anyagot vállaltok fel, amellyel felszerelve felfedezhetitek az ismeretlent, új valóságot tapasztalva meg ezáltal a tudatalatti közreműködésével, ami elhozza számotokra a megvilágosodást. Ez a dolgok természetes menete. Ha pedig végeztetek egy-egy étellel, esetleg vártatok tízezer évet, majd ismét testet öltve folytattátok kalandozásotokat az anyagban, s egyre tovább forgattátok a lapokat a lélek és fejlődés könyvében.

Hirtelen azonban különbség támadt a két nem között, és Istent férfinak kiáltottátok ki. A nőket ettől fogva alárendeltétek a férfiak vágyának. Ez teremtette a mai identitásválságot, és az emberiség kátyúba jutott.

A teremtés spirál mentén zajlik. A tér-idő mátrix ugyanis spirál alakját ölti. Anyag-antianyag, tudat-tudatalatti: ez az idő folyama. Így teremtetek. Azonban harmincötezer év óta egy helyben topogtok, mert egygé váltatok külső képmásotokkal. Azonosultatok a testetekkel: a külsőtökkel, szemetek és hajatok színével, hímvesszőtök vagy kebletek nagyságával, soványságotokkal vagy kövérségeitekkel, a szagotokkal és társadalmi sikereitekkel. Beleragadtatok az anyagba, s tudatotok megszűnt fejlődni, mostanra már csak éppen esedékes benyomásaitokat rögzíti.

Felkértétek-e valaha is a lelketeket, hogy lépjen vissza, és lapozza át újra az oldalakat? Nos, mást sem tesztet, miközben körbe-körbe forog a lemez. Megkérdeztétek-e a bennetek lakozó Istent, hogyan érzi magát? Na igen, rossz az emésztésetek, de mi van a szellemetekkel? Hogy érzi magát a szellemetek? A válasz egyszerű, a jelen körülmények között nem is létezik, hiszen az érzékeitekkel azonosítjátok magatokat.

A tudat tehát e létsíkon tisztán fizikai világot alkotott. Ti pedig megragadtatok a harmadik lapnál az Evolúció Könyvében. A belső isteni lényeg pedig ezt mondja: „Te nagyobb vagy ennél. Itt már jártunk, már belebonyolódtunk ezekbe a kapcsolatokba, végigküzdöttük ezeket a harcokat. Meghalsz így. Ébredj fel!”

Csonka énetek, külső képmásotok viszont így válaszol: „Ez most a dolgom. Így kell kinézniem, ezt és ezt kell mondanom. Ezeket az érzéseket várják el tőlem. Így most bennfentes vagyok. A felforgató gondolatok nem divatosak. Hogyan is lehetne ebéd közben ezekről társalogni?”

Ezek az entitások tehát felhagytak a fejlődéssel, és átadták magukat a testiségnek! Gondoljátok csak el! Gondoljátok el! Ugyanannyi idő alatt teremthettek egy új világot, amennyi a gargalizáláshoz szükséges. Ugyanakkora energia mozgatja a génuszt, mint amennyi annak kiötléséhez kell, hogy milyen parfümöt szórjatok magatokra. A valóságot a tudat és az energia teremti. Ám ha tudatotok egy képmást alkotott, amely kizárólagos valóságotokká vált, akkor nem fejlődtek, hanem haldokoltok.

Égessétek hát el a képmást, égessétek el! Változzatok meg, mert muszáj!

„Sajnos nem megy. Oly sok embernek okoznék ezzel csalódást.” Csak-hogy elpusztultok így! Változzatok meg, és rátaláltok a boldogságra.

„De hisz akkor mindenemet elveszítem.” Nincs is semmitek. Hol az a lángelme, amely megteremtette és folytonosan újratemti mindezt? Lehet aranyatok és ezüstötök rogyásig, királyságokat kormányozhattok, a valóságot megteremtő lángelme, a belső Isten mégsem lehet a tiétek! A testet megölhetik, a lelket azonban soha! Halhatatlanok vagytok! Így van ez! Változzatok meg!

„Nem tudok. Az emberek nem szeretnék másnak látni.” Márpedig, entitás, a változás a teremtés lényege. A teremtő folyamat nem mozdulatlan, nem képmásoknak hódol, hanem szünet nélküli átalakulás, metamorfózis. Hagyjatok fel a bábélettel! Legyetek pillangók! Hisz az a sorsotok, hogy fejlődjeteek.

Az ősi tanok erről szóltak: „Gyere, gyere! Beteg vagy, mert a jelen tapasztalatot életre hívó tudat időközben megváltozott. Ha nem dolgozod fel új tapasztalataidat, entitás, egyre több gondot okoznak, s a végén a testet is megbetegítik. Most pedig, gyere, tekintsük át, mi is lenne itt a dolgod. Mert nagyon úgy néz ki, hogy elfelejtetted, nem igaz?”

Tudat és energia: az Istenek, az ősi fény, a tudatalattit felemésztő tudat, az új valóságot teremtő értelem, a folytonos változás és átalakulás. Mit gondoltok, mi történik akkor, amikor megváltoztok? Úgy hiszitek, hogy az ismeretlen valami rosszat tartogat számotokra? A rossz csak akkor létezik, ha megalkottátok magatoknak. Az ismeretlenben nincs semmi rossz! Tudjátok, ez a hatalmas úr, amely anyagilag semmi, de amelyben minden lehetőség benne lappang. Csak hát ti már a rosszat is megteremtettétek, messziről érzik a szaga. Energiátok közben már a következő lapra lendült tovább. Soha, de soha nem tapasztaljátok meg újra, amit már sikerült bölcsességgé párolnotok! Az ismeretlen értelemben, a tudatalattiban nincs semmi olyan, amit már megtapasztaltatok! Nem vár ott rátok semmiféle bántás, hanem csak az élet, ezernyi lehetőségével. A ti küldetésetek az, hogy mindezt beteljesítsétek.

„Mondd meg akkor - hadd érezzem jobban magam a bőrömben -, mi történik, ha megteszem ezt a lépést? Te Isten vagy. Neked tudnod kell mindezt! Nem kis pénzt fizettem, hogy itt ülhessek a hallgatóság soraiban, hogy megtudjam, amit meg kell tudnom.” Igen, elvártok valamit a pénzetekért. Csakhogy hogyan mondhatnék valamit is az ismeretlenről? Ezt előbb még meg kell teremtenetek. Ha én beszélek róla, ezzel már meg is alkottam. Értitek már?

Az ember csak a kiszámíthatóval számolhat. Akik folyvást egy helyben topognak, azokról könnyű megjósolni, hogyan vagy akár mely órában hálnak meg, mit tesznek, és kivel akadnak össze a jövő héten, és miféle kapcsolatokba bonyolódnak. Olyan ez, mint egy kimerevített filmkocka, amelyen minden mozdulatlan. Láthatjátok a kezdetet és a véget, minden könnyen kiszámítható. A kockák közti üres tér az, ami a jövő letéteményese. Ez a tudatalatti világa.

A fent vázoltak, mondanom sem kell, tömérdek fájdalommal és emberi drámával járnak. Egy új valóság megalkotásához látomás és alapanyag szükségeltetik, amint azt ti is igen hamar megtapasztaljátok majd.

Nektek most nincsenek olyan iskoláitok, mint a régieknek, mert a vallás bezáratta ezeket. Tudjátok, hányan haltak meg az utolsó kétezer évben a keresztények Istene miatt? Márpedig valamennyi keresztény tanítás csak

töredéke az ősi igazságoknak. Igen, kétszázötven millióan pusztultak el. Jószerével azért, mert ragaszkodtak önmaguk igazságához, s nem voltak hajlandók egy bizonytalan, pszichotikus Istent imádni, aki bizonytalanságában megöli gyermekeit, amennyiben nem szolgálnak neki.

Mi most csak átabotában tekintjük át az ősi tanokat, mivel a mai világban is fölöttébb felgyorsult az idő. Amit én itt most dióhéjban elmondtam, annak tényleges megértése hajdanában hét évet vett igénybe. Néhányan közületek ásítanak vagy ide-oda forgolódnak - egyetlen igazi beavatott sem tenne ilyet -, ám mindent egyszerre hallotok. Sokat egy csapásra.

Térjünk most már át a mai témákra, amiért idejöttetek, mert azt képeztetek, felkészültetek a meghallgatására - pedig tévedtek -, beszéljünk a hetedik pecsétről, a hetedik valóságsíkról. Hogyan is foghatnátok fel mindezt, amikor az identitásválságokon jár az eszetek, azon, hogy férfiak vagytok-e vagy nők; amikor lehúzz titeket a bizonytalanság? Nektek olyan homokozóra van szükségetek, amelyben mindenki rátok figyel? Arra van szükségetek, hogy környezetetek elismerje páratlan szellemességeket, humorotokat, mi több, lángelméteket? Miért kell mindig másokat majmolnotok a siker érdekében? Nem tartjátok elég jónak magatokat?

A mai kor emberének sejtelve sincs arról, hogy kicsoda, mivel a külsejével azonosítja magát. Ez önmagában még nem dekadencia, csak az anyag egyeduralmát jelenti. Ez a ti valóságotok. Ha folyvást a külsőtökön jár az eszetek, sosem látjátok meg a mennyek fényeit! Ha szüntelenül az altest dolgai foglalkoztatnak titeket, hogyan is láthatnátok meg a mellettetek elsétáló szellemlényeket; hogyan léphetnétek ki testetekből egy szempillantás alatt; hogyan emelkedhetnétek fel a mennyezethez? Semmit nem láttok, mert az összes tudatos gondolatotokat arra vesztegetitek, hogy kik és mik is vagytok valójában, és természetesen mindenki más is ugyanezt tükrözi vissza az életetekben. Valóságotok még nem fejlődött odáig, ez a ti valóságotok természete. Miért akadnak közöttetek mégis látók? Azért, mert ők fejlettebb lények; nem is ebben a valóságban volna a helyük.

Életetek valamennyi szereplője saját magatokat tükrözi. Nem őket látjátok, hanem önmagatokat bennük. Tükrök ők, arctalan tükrök, akik körülöttek keringenek. Az összes személyes valóság olyan, akár valami buborék, amelyek mind egyforma méretűek. Ezek a buborékok egymáshoz tapadnak, így amikor az egyik megmozdul, vele mozdul a másik is. Mindenki ugyanúgy fest, mint ti. Látni azonban nem látjátok társaitokat.

Ha pedig megváltoztok, végképp nem ismertek rájuk, hiszen immáron semmi közös nincs bennetek. Valahogy így van ez, egyetértetek velem?

Most pedig hallgassatok ide. Amit magatokról gondoltok, olyanok vagytok. Az életeteket az szabja meg, hogyan fejezitek ki önmagatokat. Egyedüli korlátaitok a tudatlanság, a szemellenzősség és a változás elutasítása.

No mármost, a valóságban valamennyi gondotok megoldódhat, hiszen ti teremtettétek őket, s csak arra várnak, hogy feldolgozzátok a velük kapcsolatos tapasztalatokat. Mindaddig, amíg ez meg nem történik, gondként zaklatnak titeket, mintegy így rimázkodván: „Nézz rám, kérlek! Mondd, mire tanítottalak? Ha megérted, békén hagylak!” És így is lesz. A tapasztalat elenged végre, miközben megörökítésre kerül a könyvben, s Isten is elégedetten felsóhajt: „Na végre, ezt is megértük!”

Tanításaimmal fel szerettelek volna rázni titeket. Nézzetek magatokra, néhányan még ide is költöztetek! Ez fizikai lépés volt, amelyet azonban megelőzött a szellem vágya, hogy mindez megtörténjen. Pontosan erre volt szükségetek! Akit pedig elkerült ez az élmény, noha egy belső hang erre ösztökéli, azt a képmása tartja vissza a továbblépéstől. Isten és talán mások is változtatásra sarkallják őt, a képmás azonban foggal-körömmel kitart a sivár jelen mellett: „Még nem vagy kész” - súgja. Ha emiatt nem mozdul, akkor legalább őszinte magához.

Töletek tehát a helyben topogást várják el. Csakhogy ti belefogtok az Élet Könyvébe. Továbbforgatjátok lapjait, hogy szembekerüljeteek vadonatúj önmagatokkal; új lapon nyitjátok ki, új kezdetekre vágjátok. Tudjátok, mivel jár ez? Azzal, hogy végleg lezárjátok a múltat. Soha többé nem forgatjátok vissza a könyvet az első, második és harmadik lapra, mert aki a múltban él, az nem számíthat jövőre. Csak az fejlődhet, aki feldolgozta a múltját. Ez a múlt immár nem létezik. Hol vannak a régmúlt napjai? Hol? Hol van az a kislány és az a kisfiú, aki ártatlan játékaival múlatta az időt? Hol van? Itt, a jelenben, igazam van? Igen! Hová tűntek előző életeink? Kit érdekel! Ti a jelenben éltek, és előrenéztek, ez az, ami kihúz benneteket a kátyúból, és elindít a beteljesülő valóság spirálján. Értitek már?

Minden általatok teremtett valósággal energiátok felfelé száll a soron következő pecséten keresztül. Ez az isteni lét kezdete, amely már el is kezdődött. Nem a hímvesztőkben és nem a méhetekben van. Itt van az orrotok előtt, s ez az energia már eljutott az ő csodálatos helyére. Leszámoltatok tegnapi önmagatokkal, hiszen folyvást fejlődő és

gyarapodó tudatotokkal vagytok azonosak. A tűz továbbharapózik, s egyedül Krisztus a bizonyosság. Megértettétek?

Mi a mindenség két alapelve? (*A tudat és az energia.*) Mit teremtenek? (*Valóságot.*) Kiét? (*Az enyémet.*) Na lám, megértettétek! Úgy legyen. Mi hát a könyvetek címe? (*Evolúció.*) Hány lapból áll? (*Hétből.*) Bizony, roppant rövid könyv ez.

Vágjunk hát bele a mai tananyagba, most kezdünk el a létsíkokkal foglalkozni.

Hét rezgésszint van: ez a tudat hét lépcsőfoka. Szóltunk már a nagy zuhanásról. A Biblia és más vallások is a szellemek bukásáról beszélnek, arról, hogy a gonoszokat kiebrudalták a nirvánából, vagy ha úgy tetszik, a mennyországból, s helyette a Földet kapták tulajdonul. A vallások gonosznak mondják ezeket a lelkeket. Valójában ti mindannyian a hetedik valóságsíkról érkeztek, s a „szellem bukása” nem más, mint alászállás az egyes rezgésszintek mentén. Mindennek semmi köze a gonoszsághoz, viszont nagy megpróbáltatás.

Mi a helyzet az aggyal, amely a frizurátok vagy a tar koponyátok alatt lapul? Minden mozzanat az agyban újabb létsíkot, újabb pecsétet nyit meg. Az érdekelt entitásoknak megfájdul a fejük, vagy ha az nem is, hát a testük kezd el sajogni itt vagy ott. Mindennek az az oka, hogy megnyílóban van az agyalapi mirigy, a két agyfélteke közötti szerv, hogy kinyíljon, akár egy virág; ezt nevezik a hinduk a lótusz kivirágzásának. Ez a mirigy olyan hormont kezd termelni, amely az agyba áramolva mintegy varázsütésre megnyitja a gondolkodás székhelyét.

Agyatok tehát virágként várakozik arra, hogy kinyíljon, hogy tudatosan feleméssze a gondolatot, a tudatalattiból származó absztrakciót, a póre létet. Azért nevezem absztraktnak, mert ismeretlen. Semmiféle érzelem nem kötődik hozzá. Szűz, tiszta gondolat. És amint ti összpontosítva munkálkodni kezdtek ezen az ősi renden, a belső erők nagy hármasságán, az energia a buzgón dolgozó agyba áramlik, amely a tudatra összpontosít, a belső Istenre, miközben előteremti a spirálon az ismeretlent és a következő gondolatot. Ezt nevezzük absztrakt mozgásnak. Amikor erre sor kerül, elektromos áram szalad át a felébredt agyon, - az agypályák „országútján” -, s ezenközben váratlan dolog történik. Tudjátok, hogy valami lényegesre bukkantatok, ami egyelőre még nem öltött alakot, de már közeleg. Volt valaha ilyen érzések? Ha igen, isten hozott körülünkben!

A mozgásba lendült energia megkezdi vándorútját a gerincvelőn, feljut a központi idegrendszerbe, átjárja az egész testet, amelyet villamos árammal tölt fel a gondolat. És amikor belép a lélekbe, ott megtelepszik - ezért van szükség lélekre -, megpihen, s hirtelen új idea születik a tudatban.

Abban a pillanatban, amint ez alakot ölt, a nyomában felszabaduló energia felhevíti a testet. Biztos jele ez annak, hogy az energia e tudatos idealkotásba árad. A testből kilépve áthatja a rezgésszinteket, hogy az időspirál következő felvillanásánál - hopp! - megvalósuljon a szóban forgó gondolat. Ti mindeközben nem tettetek mást, mint kitágítottatok a valóságotokat.

Titeket most ez az energia jár át. „Éhes vagyok. Az élet vizére, tudásra, igazságra éhezem.” Annak az entitásnak, aki tudatot teremt a tudatalattiból, igazán van miért élnie! Találkát adott a sorsnak, hogy kinyilvánítsa és megvalósítsa, amit előtalált. Fénye mind jobban szétárad a sötétben, miközben elárasztják az érzések.

Álljunk meg itt egy pillanatra! Ez a cselekedet végtelenül tiszta - emlékezzetek vissza, ti lezártátok a múlt lapjait a könyvben -, s új érzés ébred a nyomában, amelyet ti szeretetnek hívtok. Ez nem az első, hanem a negyedik létsík teremtménye. Itt születik meg a szeretet. Itt dolgozunk meg isteni mivoltunkért, a csecsemőmirigy közelében, a nagyszerű, csodálatos negyedik pecsétnél vagy csakránál.

Elkezdtek növekedni. Az a tüneményes meleg, amely a tenyeretekből árad szét, ez a hatalmas erő jósággal és szeretettel teljes. És miután ez lesz az új valóság, minél szorgosabban alkot valaki a tudatalattijából, annál magasabb szintekre jut a szóban forgó energia.

Vegyük példának okáért a hidrogént. Ismeritek ezt a gyakori elemet? A hidrogén azonban héliummá alakulhat. Igen! Többé nem hidrogén, ez már a múlt, hanem hélium. A hélium változása viszont lítiumot eredményez. Mi történt a héliummal? Megváltozott, mozgásba jött, átalakult. Többé nem tekinthetjük héliumnak. Nem is áll ugyanolyan összetevőkből, immáron minden ízében lítium. És az egész a hidrogénnel kezdődött. Értitek, ugye?

Ti is mind hidrogénként kezdtétek. Bár erőfeszítéseket tettetek, hogy héliummá alakuljatok, megmaradtatok hidrogénnek, mivel ez az elem nem tudja, hogy héliummá változhat, így megijed önmagától. Akik félnek a haláltól, átadják magukat a testi létnek, s a test riadtan hőköl vissza az ismeretlentől.

Mindez a képmás bűne, amely tudja, hogy enyészet vár rá. Amikor fenyegetve érzi magát, kétségbeesett küzdelembe kezd. Ez a küzdelem kételyekkel teljes. A kételyek erdején áthatolva azonban megváltás, nagy átlényegülés vár rátok. Ti tehát jelenleg hidrogénként ültök velem szemben, és a hetedik pecsétre vagytok kíváncsiak. Figyelmeztetlek azonban titeket, ha egyszer eljuttok a negyedik valóságsíkra, többé nem lesztek a harmadikon. A hidrogén átalakul héliummá, majd pedig lítiummá, hogy a ti nyelveteken fogalmazzak.

Azért olyan nehéz egyről a kettőre jutni, mert fáradtságosnak alkottátok meg a valóságotokban ezt a továbblépést, hisz tudatotok félelmetesnek gondolta, félt, hogy elveszíthetitek önmagatokat. Pedig nagyon is léteztek, ezt akarom a tudatokra adni. Ez így van, mert a hidrogén ugyan nincs többé, ám helyette ott a hélium. Amikor mozgásba hozzátok a fenti átalakulás nyomán támadt energiát, fel kell adnotok régi önmagatokat. Meg kell halnotok, hogy utána feltámadhassatok. Mindeközben azonban az energia működésbe lendül. Ti meghaltok, a régi tovatűnik, és valami új lép a helyébe.

Amikor e pontra értek, sokan ódzkodtok képmásotok halálától, és nem szívesen áldozátok fel. Van, akinek ennyi bőven elég. Megértem őket is, néhányan azonban mégis hajlandók továbblépni a következő lépcsőfokra. Előbb-utóbb senki sem kerülheti el ezt a döntést. Ekkor átkeltek a hídon; ez történik most is.

Magam alkotom meg önmagam valóságát. Törvényadó vagyok, és uralom mindazt, ami érzékelhető, látható. Csak azután tudtam lejönni a szikláról, miután népem megalázó szánakozása többé már nem okozott nekem fájdalmat. Rájöttek, hogy a halhatatlannak hitt Ramtha voltaképpen ugyanolyan sebezhető halandó, mint ők. Többé nem voltam nagyobb, mint az élet maga, sőt kicsi és sebzett. Amikor elhagytam a sziklát, Ramtha, a barbár meghalt, ugyanakkor megszületett a megvilágosodott entitás, aki voltam.

Ez a fajta tudás éppen ezt műveli: felemésztí a tudatlanságot, márpedig a tudatlanság a vakhit szülőanyja, a vakhit pedig kizárja a változást, s csak a szolgaságot engedi meg.

Igen, az embernek meg kell halnia ahhoz, hogy újra megszülessen. Képmásunk ilyenkor elég, hogy előléphessen a bennünk lakozó alaktalan lény. Megjátszani ezt nem lehet, hiszen az ismeretlent nem lehet színlelni, egyszerűen meg kell élni, és kész.

Sok mindent mímelhetünk, - a hatalom nagy erő az anyag világában -, a felső létsíkon azonban megszűnik a színlelés, mivel az ajtó be van zárva az ismeretlen előtt. Egyedül a bennünk lakozó Isten nyithatja meg, aki így szól: „Most pedig óriási változást hozunk létre.” Megéreztek e változás előszelét, s bár se ti, se más emberfia nem ért titeket, azért sejtitek, hogy legbelül elindult valami. Ez a belső lelki mozgás felemésztí az értelmetlenséget, s ti megvilágosultok, hogy elkezdjétek a fény vándorútját az idő spirálján. Ekkor a hatalmas úr dicsősége áthatja ezt a fényt, és beléáramlik. E nagy beteljesedés közepette a fény mind káprázatosabb és káprázatosabb lesz. Legyetek világító fáklya a világ számára azzal, hogy vállaltok önmagatokat, és kiteljesítitek képességeiteket.

Nem juthattok el ide identitásválság alatt görnyedezve. Így még szeretni sem tudjátok magatokat. Hiszen nem csupán férfiak és nők vagytok, hanem Istenek! Igen, azok! Itt kezdődik a szeretet és önszeretet megbocsátása, nagylelkűsége és jósága! Nem az első valóságsíkon, hanem a negyedikén! Itt végleg megszabadulhattok mardosó bizonytalanságérzésektől!

Tízmillió ember nem elég ahhoz, hogy jobban érezzétek magatokat a bőrötökben! Csak ti adhatjátok ezt meg saját magatoknak! Egyedül kell belépnetek erre a létsíkra, bizakodva, tudással és érzésekkel eltelve, s magatokhoz ölelve mindezt. Ez váltja ki a változásokat, ettől válik a hernyó szépséges pillangóvá, amelynek szárnyai olyanok, akár a keleti legyezők, finomak, kecsesek. Csupán egy virág fogható a pillangó pompájához. Értitek?

A lélek sötét éjszakája a bábállapot. A bából azonban új lény libben elő. Nem fanatikus, hanem újszerűen gondolkodó, újszerűen élő. Mindez nem a ruhán és a külsőn múlik, hanem valódi mivoltotokon. Nem a külsőtök fog megmenteni titeket, hanem ami létrehozott titeket, a halhatatlan lelketek!

Tehát átkerültök a negyedik lapra, az önszeretet birodalmába. „A bennem lakozó isteni erő adja ezt nekem.” Ezen a síkon szeretitek magatokat eléggé ahhoz, hogy felismerjétek: éltek. És kitágítjátok ezt a tudatot. A megvilágosodáshoz csöndre van szükség. A törvényhozó napról napra országol királyságában, és pontosan tudja, hogyan kell megalkotnia ezt a valóságot; tudja, hogy a szavak többe jelentenek önmaguknál, isteni parancsolatok. Mert ha megismeritek önmagatokat, eloszlatjátok a kétely sötétségét. Mostanra tudjátok, honnan jöttetek, ami felelősségvállalást jelent, mivel többé szó sem lehet kifogásokról. Nem mondhatjátok:

„Elfelejtettem.” Ti soha, de soha nem felejtethetek el a ma hallottakat - annál sokkal fontosabbak nektek -, nem hivatkozhattok tehát tudatlanságotokra. Amit ma tudatotok befogadott, tovább növekszik bennetek, és megnyilvánul. Az a valóság, amit körbenézve láttok. Ti adatok neki életet!

És tapasztalataitok tükrében minden szó új parancsot; parancsot adtok arra, hogy amit kimondtok, megtörténjen! Hogyan lehetséges, hogy rátok nézve üzenetet küldhettek nektek? Miféle erő van a birtokomban? Tudom, hogy Isten vagyok, ti pedig még nem ismertétek fel ezt! Mindamellett errefelé tartotok, s lassan megismeritek az isteni létezéssel járó hatalmat. Mindez a negyedik lapon kezdődik. Kicszerélődtök itt! Kezetekbe veszitek a dolgok irányítását, immár nem tehetetlen, síró-rívó, szitkozódó áldozatok lesztek, hanem mesterek, akik egy mester öntudatával szólalnak meg. Nem féltek már a dolgok mulandóságától, mivel történjék bármi, urai maradtok a helyzetnek. Küldhettek nektek egy üzenetet, amely segít mindennek a megvalósításában, mivel a jelen pillanatban egyedül ti töltitek be a tudatomat, és ez a parancsot maga a törvény. Ez az én valóságom, senki másé. Nem úgy küldöm hozzátok, hogy kételkedem megvalósulásában. Réges-régen túl vagyok ezen.

Ezért amikor így szóltam hozzátok: „Szeressétek azt, amik vagytok!”, kísérletet tettem arra, hogy elszakítsalak a jelen létsíkotoktól, és idáig emeljelek titeket. Amikor azt kértem: „Miért vagytok olyan nagyra a nemetekkel? Másra nem is tudtok gondolni?” - akkor nem teszek mást, mint identitásotok falát döngetem, hogy rést támasszak rajta. Ti azonban minden másra vakok vagytok a nemi problémán kívül, és ameddig így látjátok, így is lesz! Ha impotensnek látjátok magatokat, azok is lesztek! Ha túlfűtöttnek, hát túlfűtöttek lesztek. Ha azt képzelitek, valójában nők vagytok férfitestben, ez is megvalósul! És amennyiben ezt gondként élitek meg, hát gond is marad. Aki kételkedik női vonzerejében, abból sosem lesz vonzó nő. És aki nem tudja lekötni a férjét, hát nem méltó rá. Ez a ti kondicionálásotok.

Én azonban azt mondom nektek: „Az élet nem csupán ebből áll. Ti ennél sokkal többre vagytok képesek. Istenek vagytok! Változtatok azzá! Legyetek héliummá!” Csak azért, mert így születettetek, még nem az a sorsotok, hogy örökre ilyenek maradjatok. Minden újjászületés az élet teljességét kínálja, mivel ti alkotjátok meg tulajdon valóságotokat. Tárgisátok ki ezt a valóságot, változtatok meg, hogy a régi létsíkokkal egyszer és mindenkorra végezhesetek. és továbbléphesselek.

Ez a szellem nagy átlényegülése, minden remény kútfeje. Ez jelenti a megváltást, a fájdalom leküzdését, az anyagon való átlábalást, hogy felszabadítsátok azt a nagyszerű tudatot, amelyet egy fűzfa költészetre ihlet vagy elgyönyörködik a halpikkely színében, ahogy az megvillan a csobogó pataokban.

No mármost, könnyű átlépni az ajtón, amely ebbe az új világba visz titeket? Igen az, ha könnyűnek érzitek, vagy nehéz, ha nehéznek nyilvánítjátok, mivel ebben a valóságban mindent ti szabályoztok. Mit láttok, valahányszor a tükörbe néztek? Bozontos szakállat, néhány pattanást, - no, tetűt azt nem, holott a mi időnkben még tetvesek voltunk. A képmásotok néz szembe veletek. Mi volna, ha a tükörbe tekintve mostantól azt látnátok, amit eddig nem vettetek észre? Valami felcsillan a szemetekben, ami hozzátok szól, valami a kezeteiket bizsergeti. Van ebben a kézben valami, ami nem emberi. Értitek már? Nem tesztek mást, mint hogy láthatóvá teszitek a korábban láthatatlan, alaktalan belső lényt.

Valóság: ti alkotjátok. Ti magatok vagytok a valóság. Életek minden eleme tudatokat tükrözi vissza. Le kell hántanotok a látszatot erről a valóságról, meg kell világosodnotok. Nem azért kell akarnotok, mert ma ez a sikk, mert a szomszédotok is ezt teszi, vagy mert meghagyták nektek. Soha ne engedelmesskedjete parancsoknak! Ti kérjétek előbb! Nektek kell akarnotok. Én megtettem ezt a magam idejében, és leszámoltam minden önkifejezési lehetőséggel. Akkor nem tudtam, hogy mit teszek, de végeztem az önkifejezéssel; már annyira untam! Én akartam ezt.

Ne tegyetek úgy, mint aki mindezt elérte, hisz előbb meg kell változnotok. Ehhez pedig akarnotok kell, erősen akarni. Legyen erősebb az akaratotok a külvilág ítéleténél, a pletykánál, rosszindulatnál, félténységnél és irigységnél. Nem tudjátok, hogy akik elismerésre áhítoznak, ők a lehetséges rabszolgatartók? A szürke emberek, a zsarnokok. Nem tudjátok, hogy ők azok, aki nem fejlődtek? Ez az ő fejlődési állomásuk, a mostani kátyú, amelybe jutottak.

Akarnotok kell, hogy továbblépjete! Kell, hogy legyen valami jobb ennél! És van is! Most új okunk van, hogy a korona-csakráról beszéljünk, Krisztus koronájáról.

Az akarat fogja megnyitni a bábót. Némelyeknek közületek felszökik a láza. Azt hiszik, megfáztak, és ágynak esnek, mivel valóságuk minden érzését fel kell perzselnie a belül lakozó Istennek, aki elégeti a képmását. Mindez lázként jelentkezik. Tudatuk közben egyre tágul, s minden pillanatban újabb energia szabadul fel. E terjeszkedést nem tölti ki más,

csak a továbblépés szenvedélye. Értitek? Ha így van, vehetitek a kalapotokat, és elköszönhettek.

És, igen, meg kell tennetek bizonyos dolgokat, s meg is teszitek majd a maga idején. Nem félve, bátoritanul, hanem a megmutatkozni akaró belső fény öntudatával. Mindez már el is kezdődött.

Az idő ekkor felgyorsul kissé. Manifesztációitok egymást követik, mivel nem az altestetekkel vagy az emésztésekkel törődtek többé. Nem, ez nem így működik.

Energiátok itt fókuszálódik, és csodálatos dolgok történnek veletek, furcsa manifesztációk. A spirál - a teteje az anyag, az alja az antianyag, tudatalatti - magnetizálja magát, mint egy tervrajz, valósággá válik, s mozgása mindjobban felgyorsul. És amint ez megtörténik veletek, a fejlődés energiája áthatja majd a korona-csakrát, amely a parancsnok, a győztes, a fényáradat. Olyan entitás születik, aki teljhatalommal rendelkezik, s most megszilárdítja hatalmát.

Az energia ekkor a hatodik valóságsíkra áramlik, ez pedig egyszerűen a hetedik kapuja, szent ajtaja. Ti most visszafelé indultok az anyagon keresztül a hetedik sík rezgéseiig, s közben életre kel a bennetek szunnyadó Istenség.

Ó, a hatodik létsík mesterei! Emberi szavakkal leírhatatlan, ami ott vár titeket. Csupán annyit mondhatok, hogy e létsík lényeinek nincs mocsk az arcán, az a földön marad! Ezek az entítások csak akkor esznek, ha kedvük szottyan. Elég ráfújniuk egy gabonaszemre, a földbe vetniük, fölébe helyezni a tenyerüket, és máris kisarjad a búza. Ők a nagy mágusok, akik szabadon lebegnek egyik helyről a másikra, és felemelkednek az égbe. Ha kinyújtják a kezüket, minden madár közel s távol hozzájuk száll. Ezek az entítások dacolnak az idő és tér korlátaival; megtehetik, mivel összezárták a spirált.

Hogyan növeszthetnek búzát a magból egyetlen pillanat leforgása alatt, ha nem váltak az idő uraivá? Azért tehették ezt meg, mert olyan tudással rendelkeznek, amely eloszlatja a tudatlanság sötétségét. Aki tudatos, annak tudata valósággá válik! Hát nem értitek? Ezért vagytok képesek ti is annyi mindent elvégezni a mai nap során. Ők azok az entítások, akik az időt megsemmisítve megnövelik rezgésszintjüket, és ellátogatnak a következő dimenzióba. Ők azok az entítások, akik szellemjárást művelnek. Ők azok az entítások, akik nem hajón jutnak el a Nap túloldalára, hanem egy pillanat alatt ott teremnek. Megtehetik, mert ilyennek akarják a valóságukat, amelyben nincsenek hézagok. Ők azok az entítások, akik soha nem öregszenek meg. Az örök ifjúság forrására vagytok? Változtatok

meg! Igen! Ezek az entitások azért nem öregszenek, mert megsemmisítették az időt! Értitek? Ennél jobban nem tudom ezt a ti szavaitokkal érzékeltetni.

A hatodik létsík manifesztációi egyetlen szempillantás alatt lejátszódnak, miközben az ott lakozó lények a tudatalattiban megmerítkezve tökéletesen kiaknázzák képességeiket. És amikor eltávoznak a nagyvárosok kapuitól, mert már semmit sem akarnak, s nem hagynak maguk után nyomokat, akkor ők a koronás Krisztusok. „Az én országom nem erről a világról való, mivel ez az ország én bennem lakozik. Nem az öltözékemmel, hanem belső lényegemmel azonos. Szeressétek azt, aki bennetek van, mert ott lakik az Isten.”

Krisztus mindezt maga mögött hagyta. Krisztus a tudatban lángoló tudatalatti. Ő a lét telje egyetlen nagyszerű halandó testében, akinek szeretetét nem befolyásolják előítéletek és vaskalaposság, hiszen a szeretet nem innen származik. Aki azért szeret, mert érzékeli az életerőt, az ősokot, az elsődleges értelmet, és egyé vált vele.

Ő már megalszik egy híd alatt is akár, és örül, hogy ott lehet. Megelégszik a kovásztalan kenyérrel, örvendezve jár a néptelen pusztában, mert a lét rokona, mert mindenre Krisztusként, a felébredt Isten kifejezésre juttatásaként válaszol. És ez a vándorút végcélja.

A sors iróniája, hogy Jesája ben Józsefet töviskoszorúval koronázták meg, lévén, hogy a hetedik pecsét - az agyalapi mirigy - ekkor már szélesre tárult, és kivirágzott. Az egész agy életre kelt. Egy agyban számtalan idegpálya fut. A felébredt agy korlátlan és maradéktalanul tudatossá teszi az értelmet. Ez az agy izzik! Mit gondoltok, miért festenek dicsfényt Krisztus feje köré? Mert agya teljesen kivirágzott! Mert megkenték az Istenek olajával!

Nagyon is helyénvaló, hogy ezt a nagyszerű lényt töviskoszorúval koronázták meg, hiszen ez az út, a ti utatok tövisekkel van kirakva. Krisztusnak fájdalomban, megaláztatásban és gondok tömegében volt része, nem mert megfosztották ruháitól, hanem mert mások szemébe nézve önmagát látta viszont. Milyen csodálatos! Mindez roppant helyénvaló volt, mivel az élet szenvedés, tudatlanság, kiszolgáltatottság, magárahagyottság. Isten nem az egekben szól hozzátok, hisz nincs is ott; itt van közöttünk. Igen, a töviskorona tökéletesen megfelelt egy olyasvalaki számára, aki ráébredt önnön valójára.

Az elejére.

Amikor kinyílik az agyalapi mirigy, felébred a végső energia, megvalósul a végső cél az utolsó lapon, s az entitás magára ölti fényruháját. Nem

más ez, mint az átlényegült anyag, amely most gazdagabban, tudatosan jut vissza a nagy adakozóhoz, az élet szülőjéhez, tudatosan, s a jelen létsíkról egyszerűen a legmagasabb rezgéssíkra, a fényére vált át.

Idé hallgassatok, furcsának tűnhet, ha azt mondom, „minden fény”, pedig ez az igazság, mert ilyenek alkotta meg a tudat. Itt minden létező fényből való. Krisztus végigjárta a spirálon az idő és az anyag útját, ami így a tulajdonává lett. Most épp magára ölti a fényből szőtt ruhát, és felemelkedik a legmagasabb rezgésszintre, mivel már az összes többi a birtokában van.

Ekkor elkövetkezik az idők vége - és az idők vége közeledik -, ahol a tegnap mindenestől egyetlen tekerccse göngyölödik fel Krisztus mögött, és elenyészik. Egyetlen röpke dallam, egy zümmögés emléke marad a helyében, mivel lezárult az idő könyvének utolsó lapja, véget ért a kalandos utazás. Úgy legyen.

Nem nyithatjátok meg a hetedik pecsétet drogokkal vagy szesszel, nem kényszeríthetitek virágzásra, nem is színlelhetitek ezt, hanem póre létként kell kinyilvánítanotok.

Nos, kedveseim, tetszik nektek az én igazságom? Igen? Pedig a tiétek is. Nincs Atyaisten, és nincs Fiú, csak a bennetek lakozó Isten van, és mindenki az ő fia vagy leánya. Krisztus sem létezik, csak a végtelen űrben szunnyadó erő, lehetőségeitek foglalatja, s megvalósulásra vár.

A jó hír az, hogy mindezt megtudtátok. Ha elfogadjátok, akkor ezzel ilyenre alkotjátok a valóságot, amelynek most már a ti döntésetek alapján meg kell nyilvánulnia. Úgy legyen!

Az elkövetkező hét évben rögzítettétek sorsotokat az idő spirálján, s e sors számos ajtóval és lehetőséggel vár titeket. Minden, amit ma itt hallottatok, a valóság egy lehetősége, ragadjátok hát meg!

Nem sokra mennek, akik meditációval vagy vizualizációval szándékoznak idejutni, hiszen mindenki jobban érzi magát, ha nyitott szemmel jár. A meditáció a reményről és az elmélyülésről szól ugyan, ám amint kiléptek az ajtón, elenyészik a hatása. Ezt a valóságot a ti tanítóitok alkották meg, és mivel hittetek benne, működött is! Ez csak azért volt, mert ők arra csábítottak titeket, hogy ezt a valóságot válasszátok, ti pedig megengedtétek magatoknak mindezt, s az utóhatását is megalkottátok. Értitek már?

Olyan tanítók azonban nincsenek, akik meg tudnák mondani, hogyan legyetek Krisztussá, hisz ők maguk sem tudják; nem, ilyen tanítók nincsenek. E szinten és más dimenziókban senki sem áll az alagút másik végén, mivel senki nem rendelkezik az ehhez szükséges tudással.

Ti most világító fáklyává lesztek, az igazság hordozóivá. Mi lenne, ha meditáció helyett most meghallgatnátok beszámolómat arról a hihetetlen utazásról, amely a valóság, és engedélyt adnátok magatoknak, hogy részt vegyetek benne? Mit gondoltok, működne ez? Igen, működne. Amondó vagyok, inkább adjatok találgatást a sorsnak hét év múlva, mint hogy gőzös fejjel távozzatok innen, majd visszajőjjetek, afrodiziákumként szíva szavaimat. Értitek, mire gondolok?

Nos, elmondtam annyit, amennyit érzékeltetni tudtam a ti nyelveteken a nagy utazásról, amelyet közületek csak kevesen tettek meg, holott már egész civilizációk járták végig e vándorutat.

A ti időszámításotokban egyetlen nő sem emelkedett fel az égbe. E korszak végén azonban a nők is felszállnak Krisztushoz, mivel valaki megsúgta nekik az igazságot, hogy a babonák istenét babonás emberek alkották, és hogy Isten nem tartozik egyik nemhez sem. Isten tudat és energia, s a nőiesség éppoly isteni, mint a férfiasság.

És amikor egy hozzátok hasonló közönséghez fordulok, s igyekszem általatok érthető szavakban fogalmazni, és felkelteni a figyelmeteket - tudván, hogy az elhangzottakat idővel megtapasztaljátok majd -, ez a legnagyobb ajándék, amit nektek adhatok.

No mármost, óhatatlanul meg kellett értenetek az idő működését, mert ha megértettétek, már birtokoljátok is. Olyan ez, mint amikor fogtok egy mécsest, és bevilágítotok vele a sötét sarkokba: egyszeriben tiétek a látás adománya. És valahányszor kezetekbe kerül egy ilyen lámpás, megszabadultok a tudatlanság nyűgétől. A megvilágosodást tehát nem szertartásokkal érhetitek el; nem más ez, mint tudásotok folyamánya. Csak figyelnetek kell, mert a tudatos figyelem mozgósítja a megnyilvánuláshoz szükséges energiákat. Értitek? Igen? Minél jobban idehallgattok, annál inkább eloszlik körülöttetek a sötétség, s ti fokozatosan megvilágosodtok.

Soha ne mondjátok: „Nem tudom.” Értitek már, miért? Ha ezt mondjátok, elvágjátok önmagatok előtt a tudáshoz vezető utat. Mondjátok inkább: „Ha rájövök erre, osztozom veled a tapasztalatban.” Helyes?

A hetedik, hatodik és ötödik valóságsíkok valójában leírhatatlanok. Talán legjobban Superman szárnyalásával jellemezhetném ezeket a dimenziókat. Igen, ez találó hasonlat. Nem sok, kezdetnek azonban megteszi. Azt kérdeitek, mondjak minderről többet. Ám eleget mondtam ahhoz, hogy manifesztálódó tapasztalattá tegyem a számotokra. Hogy mit kezdtek vele, az már teljes egészében a ti dolgotok.

Az embereim közül senki sem értette, mit jelentett madárként szárnyalni a tábor fölött. Nem, nem érthették meg. És amit ti manapság testen kívüli élménynek neveztek... Hát, hadd mondjam el, hogy nem hagyhatjátok el a testeteket, csak képmás nélkül. Ezt sem sikerül jobban érzékeltetnem. Azonban elég okosak vagytok ahhoz, hogy ennyiből is hasznot húzzatok. Annyit mondhatok, hogy valamennyi tapasztalatotok lélegzetelállító lesz, az bizony!

Mellesleg a negyedik lapon megszűnik a félelem. A félelem a hatalom ellenpólusa. A szeretet szintjén azonban a hidrogén már héliummá változott, ez meg lítiummá. A hatalomból szeretet lett, ebből meg a felébredt Isten. Értitek? Ez az, ahová az utatok vezet.

Nos, hogyan csináljátok ezt a való világban? Igen, ez kissé problémás. Úgy, hogy megváltoztatjátok a világot. Ne legyetek a körülmények áldozatai, teremtsetek új körülményeket! Amikor otthagytok a régit, és az új felé fordultok, megalkotjátok saját világotokat.

Miért éreznétek büntudatot, amiért itt jártatok? Éljétek át újra! És ha valaki nem illik ebbe a képbe, ideje változtatni a dolgon. Értitek? Meg kell halnotok ahhoz, hogy újjászülethessetek. Át kell formálnotok a gondolkodásotokat. Ti nem a valóság peremén jártok, hanem a kellős közepén, épp ezt teremtitek meg. Amennyiben a valóság gondot okoz, szakadjatok el tőle, és alkossátok újra. Addig próbálkozzatok, amíg minden béklyótól meg nem szabadultok.

A való világ emberei persze megvádolnak titeket, hogy elhagyjátok a családotokat. Pedig mit mondott Jesája ben Jóséf: „Aki inkább szereti atyját és anyját... nem méltó én hozzám.”* Az „én hozzám” az igazságot jelenti. Ez az igazság pedig az, hogy az Evolúció Könyvében tovább kell lapoznotok. Értitek? Ne legyetek ennek a világnak az áldozatai, alkossátok újra. Értitek? Változtassátok meg.

Ne üljétek ölbe tett kézzel, saját isteni mivoltotokról füstölögve. Most tevékenyebbnek kell lennetek, mint valaha, meg kell szabadulnotok minden kábaságotoktól, minden idegen befolyástól. Ne hallgassatok a rádió és a tévé népszerűsítésére. Ne egye fel az agyátokat, adjátok át inkább magatokat a csöndnek, mert ez erővel tölt fel. Értitek? Vigyetek egyensúlyt az életetekbe. Nevezzetek, hívjátok meg a barátaitokat. Érezzétek jól magatokat, közben azonban figyeljétek oda, mi történik körülöttetek. Megértettetek?

* Máté 10,37.

A hazafelé tartó út nem boldogtalan. A legnagyobb öröm a szabadság. A szabadság azonban nem a test nyűgétől való szabadulást jelenti, hanem a teremő elme nagyszerűségét. Csodálatos dolog adni, csak mert adni szeretnétek, ezzel elégetitek a képmást, amely azt mondja: „Most pedig nekik kell adniuk valamit nekem.” Értitek? Nagyszerű érzés, ha valaki jó tud maradni a káosz közepette. Ti elégettétek a tegnapotokat, és fantasztikus, hogy szorongatott helyzetetekben sem hunyt ki bennetek a remény.

Az újjászületés csupa örvendezés. Ramtha népe, akik meghallották üzenetemet, a legkedvesebb és legvidámabb emberek a világon, annak ellenére, hogy megvetően szektának neveznek minket. Mindez boldoggá tesz engem, mert nem kerülték el figyelmemet csodálatos tetteitek és a nagylelkűségeitek; látom a mosolyotokat, látom szívetek bátorságát, és a sírásotok, amikor látjátok, hogy az átlalatok gondozott mag kicsírázik, s tudjátok, hogy lesz betevő falat, a legízletesebb, amit valaha kóstoltatok. Ez a legjobb étel, amit valaha is ettetek. Nem kell részegesnek vagy drogosnak lennetek ahhoz, hogy nevetni tudjatok, hogy örüljete az életnek, mert ez a természetes. És még ennél nagyobb boldogság is vár rátok.

Aki szeretni tudja magát, másokat is szeret. Ne várjatok viszonzást adományaitokért, csak adakozzatok, mert ezt kívánja a bennetek lakozó nagyszerű, nagyszerű Isten. És ha senki más nem vette is észre szemetek szelíd fényét, lelketek bátorságát, én igen. Egy napon még megtudjátok, milyen hatalmas is ez az „én”! Úgy legyen - és a póre lét kifejezte önmagát, és tudatára ébredt önmagának. Ez az út bővelkedik kincsekben. Bár közben a fájdalom és a töviskorona sem marad el, higgyétek el, megéri.

Sajnáljátok, hogy egyelőre semmit sem sikerült megvalósítanotok. Ezen az ösvényen nincs sajnálkozás. A sajnálkozás eloltja a belső lángot. Valóítsátok meg a tanulást, és vigyázzatok, ne hódoljatok be a tapasztalat káprázatának. Értitek, mire gondolok?

E nap tanulságai hét évre szólnak, és én veletek maradok mindvégig. A változások már itt kopogtatnak, s a szürke emberek is változtatnak egy kissé a harcmodorukon. Ez helyes, pontosan erre van szükségetek. Ez hozza magával a tudás, a változtatás vágyát. Jó úton jártok.

Az elkövetkezőkben folytatjátok a tanulást. A sors hét évet adott nektek. Szeretném, ha egy-egy külön napot szentelnétek minden mondatomnak, vagy éppen két hetet, hogy megtapasztaljátok az elhangzottakat, és gazdagodjatok általuk. E hét év során semmi se szakíthat el tőlem titeket. Úgy legyen.

A hetedik pecsét és a fényből szőtt ruha

DÉLUTÁNI ÜLÉS

(Amikor Ramtha belép az arénába, a tömeg szünni nem akaró tapssal köszönti.)

Szeretlek titeket. Megtisztelve érzem magam, igen, nagyon megtiszteltetek. Nem találok szavakat.

*Ixt lahng actintu ahgdooghma.
Ihn mah Amaroosh ihn thah ag can dutheuhl sehmah,
ah lah uhm Amaroosh,
Ram.*

*Tőlem nektek,
szeretem, amilyenek vagytok.
Istentől Istenhez,
lélektől lélekhez
ez út során,
szeretem minden tetteteket.
Úgy legyen.
Az életre!*

Igen, barbár vagyok mind a mai napig! Örülök, hogy itt vagytok. Ez a hallgatóság egyre nagyobb lesz! Ti teremtitok ezt is! Igen.

Elgondolkoztatok a ma hallottakon? Volt értelme számotokra? Ezt hívják tiszta észnek. Az entitások éonokon keresztül arra törekedtek, hogy tudatlanságban tartsanak titeket. A végső megfélemlítés nem más, mint azt állítani, hogy az elme az ördög műhelye; ez csírájában vágja el az önálló gondolkodás lehetőségét. Szemenszedett hazugság.

Keressetek valakit, és mondjátok neki: „Több dolgok vannak földön és égen, mint amit a hétköznapi szem meglát.” Kényszerítsétek gondolkodásra, hogy maga is tapasztalatokat szerezzen, s ő is ámuldozzon az élet csodáin. Nem is gondolta, hogy ilyen pompásan is lehet

gondolkodni. Nem sejtette, hogy ennyi minden lakozik benne, ennyi mindenre képes. Hát nem fantasztikus?

Nos, az ősi bölcsesség mindig nagyon egyszerű. Ez az egyszerűség hozta mozgásba a világegyetemet. A tiszta ész is egyszerű, s a lángelme megértéséhez egyszerű, világos gondolkodásra van szükség. Az egyszerű gondolkodás csodákra képes.

Tíz éve próbálom leegyszerűsíteni nektek létezésetek bonyolultságát, mert azt képzelitek, minél szövevényesebb valami, annál értékesebb. Mi most e bonyolultság mögött felfedezzük az előragyogó egyszerűséget, mivel csak ekkor érthetitek meg tulajdon Isteni mivoltotokat.

„Hát nem meglepő, hogy csupán azt kell tudjam, hogy a világ lényege a tudat és az energia?” De igen.

„És valóban én alkotom meg a saját világomat?” Ki más tenné?

„Nos, ez igaz. És hogy megváltozzam, a gondolkodásomat kell megváltoztatnom?” Igen.

„És akkor bekövetkezik?” Igen.

„Meg is gondolhatom magam?” Igen, minden a tudat játéka.

„Tehát azt mondod ezzel, hogy nem muszáj így folytatnom?” Pontosan.

„Hogy az lehetek, ami akarok?” Mindig is az voltál.

„Valóban én vagyok az oka a saját problémáimnak?” Igen.

„De ezek mind a pénzzel kapcsolatosak.” Tudom, hiszen azért élsz, hogy fenntartsd magad, nem azért, hogy teremts. Ez pedig egészen másfajta valóság.

„Úgy érted, leszámolhatok a múltammal?” Igen.

„Soha nem hibáztam?” Jól mondod, hiszen hogyan is lehetne a bölcsesség hiba?

„Hm. És Isten szeret engem?” Mérget vehetsz rá.

„Elég rágondolnom?” Igen.

„Mi mást tehetnék még?” Amennyit hajlandó vagy észrevenni.

„Eszereint amit megfigyelek, az igaz?” Az igazság a megfigyelésben rejlik, ennek az igazságnak a gyümölcse pedig a valóság.

„Á. Mondd el ismét, Ramtha, miért követtem el mindezeket a dolgokat?” Mert erre volt szükséged.

„És nem hibáztam?” Nem, csak egy helyben topogsz.

„De csak a magasabb rendű tudat képes megoldani a tudat által felvetett problémákat.” Igen, dióhéjban ez az egész.

„És biztos vagy abban, hogy semmi különlegeset nem kell tennem?” Ha-csak nem vágysz erre, vagy igen? Talán újabb bonyodalmakat kívánsz? Adjak neked egy varázsigét, hogy úgy gondold, az majd megold mindent? Megtehetném éppen. Vagy akasszak a nyakadba egy követ, amely majd mesterré tesz, vagy legalábbis annak képzelheted magad? Semmi akadály.

„Nem, köszönöm.” Nincs rá szükséged? „Nincs.”

„Mi a helyzet ezekkel a pecsétekkel meg a többivel?” Ne faragj belőlük vallást. Ne a pecsétekért élj, hanem a teremtésért. A pecsétek megnyitják az energia áramlását, ezt a folyamatot nevezzük evolúciónak.

„Aha. Igaz ez?” Akarod, hogy igaz legyen?

„Nagyon.” Akkor az is lesz. Igen, igaz a mondás, hogy nincs új a nap alatt. Mi van azonban a Nap túloldalával? Sok minden vár még itt felfedezésre.

„Ram, egyszer azt mondtad, hogy táncolhatnék veled a Napban, mert valójában nem is forró.” Jól emlékszel.

„Aztán viszont azt is mondtad, hogy a Nap forró. Hogy a természet csupa vadság.” Pontosan.

„A két dolog ellentmond egymásnak!” Nem, mindkettő igaz! A Nap nem forró, és nyugodtan táncolhatnál a középpontjában, már amennyiben ez a te valóságod. Ha azonban az anyag iskolájába jártál, és úgy tudod, hogy a Nap termonukleáris hőt bocsát ki magából, s ez hozza létre a napszelet és a radioaktív sugárzást, ha ez a te igazságod, akkor ez igaz. Érted? Mindkét igazság megállja a helyét.

„Értem.” Igen, értsd meg. Nyisd ki a szemed, és értsd meg.

„Mester, már most eldönthetem, hogy így teszek?” Igen.

„Vagy éppen gondolkodhatom a dolgon?” Miért ne, szeretném, ha elgondolkoznál mindezen.

„Mennyi időt kapok?” Ez rajtad múlik.

„Mit értesz ezen?” Hét évod van.

„Ó! Hét évem van arra, hogy határozzak?” Igen.

„És mi van akkor, ha nem állok készen a változásra? Úgy értem, mi van, ha meg vagyok elégedve a valósággal? Ma jó nekem úgy, ahogyan van?”

Keményen megdolgoztam a mostani pozíciómért. Nem érhetem el úgy a megvilágosodást, hogy nem mondok le az eddigi eredményeimről?” De igen, de ha minden marad a régiben, a megvilágosodás mértéke a komfortérzésedhez igazodik majd. Fel kell cserélned a prioritásaidat.

„Hogyhogy?” Te azt szeretnéd, ha a komfortérzésed alapján világosodnál meg. Csakhogy mi a forrása ennek a komfortérzésnek?

„Nem, Ram, nem érted. Nem lehetek egyszerűen csak Isten? Muszáj Istennek szegény kitesztottnak lennie? Nem tarthatom meg magamnak isteni tudatomat anélkül, hogy egy sereg zűrbe keverednék? Te nem értesz meg, Ram, de biztosíthatlak, rengetegen futkosnak odakint a világban, akik egy szavadat sem hiszik el, és bevallom, eleinte én is így voltam ezzel. Nem lehetséges, hogy senkinek sem szólok a belső változásomról?” Ez esetben nem kell aggódnod, egyetlen lélek sem fog kíváncsiskodni, mivel az emberek felvilágosításokra várnak, ezt azonban csak akkor kaphatnák meg tőled, ha fátkyaként világítanál számukra a sötétben; ha választ tudnál adni a kérdéseikre. És ha nem kérdez meg téged senki, az arra vall, hogy nem vagy más, mint a többi.

„Ó!” Most pedig térjünk vissza a kérdésedhez. Ha a te valóságod olyan, hogy te uralod a saját királyságodat, az életedet viszont olyan emberek töltik ki, akik nem akarnak ebben osztozni veled, akkor felmerül a kérdés, hogy egyáltalán mit képviselnek az életedben. Mit tükröznek vissza? Talán éppen a hiányérzetet vagy félelmeidet? Hiszen nem szerepelhetnének az életedben, ha nem töltenék be a tükröző funkciót. A legegyszerűbb hírmondói a belső változásoknak épp a külső tükrök. Vajon mi megy végbe az általad teremtett valóságban? Mit mond el rólad mindez? Csupán lényed egy része vált Istenné vagy egész valód? Nem lakozik-e benned valamiféle kettősség? Nem keresed-e szajha módra az elismerést, megszállottan a megvilágosodást? Hm? Az életed szereplői rámutathatnak ennek az életnek az ürességére.

És mi történik akkor, ha életed minden résztvevője lelkesítő, felemelő, ösztönző szerepet tölt be? Ha ezek a nagyszerű buborékok biztosítják számodra a szabadságot, te pedig elégedett és boldog vagy? Akkor nincs értelme felrúgni ezt a létformát mindaddig, amíg csak készen nem állsz arra, hogy kijelentsd: „Végeztem, az egésznek nincs semmi jelentősége. Lépjen most már más a helyembe. Rajtuk a sor, hogy végigéljék mindezt, én viszont végeztem vele.” Ekkor jött el a továbblépés ideje.

Eljutsz-e valaha is a hetedik valóságsíkra? Fontos, hogy ne ez legyen az életcélod. Tűzd ki célul, hogy minél többet felfedezz és megélj ebben az életben. A kiteljesedés nem azzal jár, hogy fűnek-fának misztikus

dolgokról locsogsz. Azt jelenti, hogy megvilágosodik a lelked, hogy életed változásai természetes módon követik egymást. Semmit sem kell erőltetned.

Minél inkább a szüzies életformának szenteled magad, annál inkább elragad a szenvedély, annál tüzeesebb leszel, úgymond. Ilyen a természetes evolúció. Fejlődsz, és egy napon arra ébredsz, hogy megtudtál mindent. Nem egy idegen hozza el neked a hírt, egyszerűen csak tudni fogod, hogy mi történt. A tudást azonban a szorgos munka, a valóságteremtéseid hozzák el, nem pedig a lustaság.

Most pedig beszéljünk arról, hogyan vágnak egybe az előbbieket azzal, amit a teremtésről tanultatok? A teremtés nem egyszeri cselekedet, hanem folyamat. Aki teremt, ebbe a teremtő folyamatba lép be! Mi történik az összforrással akkor, amikor nem teremtetek? Hogyan tudatosul a tudatalatti, amikor nem vállaltok tevékeny részt a folyamatban? Aki így tesz, az lusta spiritualista, mert nem szennyezi be kezét a materializmussal, ehelyett piócaféként élősködik a léten. Nem, mi nem erről tanultunk a mai napon.

Nem arról van szó, mennyi aranyat öltök a házatokba, a teremtő géniusz alkotta meg azt. Ez az igazi kincs, emberek! Nem az a lényeg, amit a vásznaitokra festetek, hanem a mögötte rejlő látomás! Hiába tárjátok kezeteiket az ég felé, ha sokáig maradtok így, végül lecsinálnak titeket a madarak. Értitek már? A lusták aligha léphetnek spirituális útra. Ez az újító szellemek sorsa, a tevékenyeké, akik aktívan valósítják meg céljaikat. Nem az a fontos, mit készítettetek, hanem hogy ti voltatok az elkészítői. Nem az számít, hogy van egy jól fizető állásotok, hanem hogy ti teremtetétek meg magatoknak ezt az állást! A többi már csak utóhatása a tevékeny létezésnek és a tudat kitágításának. Nem hitelkártyátok révén juttok el a hetedik létsíkra! Nem a „galaxis expresszen” pöfögtök be a végtelenbe.

Minden átlalatok előidézett változás az ismeretlenen, nem pedig az ismereten alapul. Aki egy helyben topog, azt csupa ismerős dolog veszi körül, ami roppant unalmas. Az ismeretlen változásai jelentik az igazi kihívást, amelyek arra ösztökélnek, hogy megtörténtté tegyük őket a következő pillanatban, ez teszi igazán próbára az agyat. A hetedik pecsét legyen olyan, mint a mézesmadzag a ti isteni orrotok előtt, hogy folyvást arra ösztönözzön titeket, alkossatok az absztrakt gondolat energetizálásával és felhevítésével, mi közben beléptetitek azt az időbe, s kapcsolatba léptek vele. Tehát szüntelenül terjeszkedtek, és haladtok,

haladtok előre úgy, hogy valamennyi pillanatotok már a következőt követeli ki.

Ugyanakkor minden teremtő kalandotok olyan lényegi aktus, amelynek a forrása öröm. Aki valami nagyot alkot, az átérzi az alkotás örömét. Ilyenkor madarat lehet fogatni az emberrel. Mindenki gratulál, hátba vereget, merev mosolyokkal jutalmaz, ám nem tudják, miért is vagytok olyan izgatottak. A külvilágnak semmiség az, ami nektek a világot jelenti. Ki örült legjobban a sikereknek? Ti, és senki más! Igen, bizony! Így van ez. A siker nem kolonc a nyakatokon, nem kötelesség; a siker folyamat! Ebből fakad az öröm is, hogy a semmiből valamit teremtetek - értitek? -, amely a hatalmas úrból egyszer csak előlép. Erről szól ez az egész.

Igen, dolgoztok, mindennek azonban nem a pénzért kellene történnie, hanem a lélek nemesedéseért. Mi adhat ihletet egy Istennek? Mennyivel lettetek bölcsebbek és jobbak az adott tapasztalat után? Hiszen a tapasztalatok egyre közelebb visznek titeket az elfelejtett otthonotokhoz! Megtehetitek, hogy maradtok ott, ahol vagytok, s csupán a hozzáállásotokat változtatjátok meg? Igen, csak hogy szilárdnak tűnő viszonyítási pontotok is megváltozik idővel, ezt tudnotok kell!

Boldogtalan-e a változás útja? Eszerint inkább a boldogtalanság a természetes? Nem, hacsak nem így akarjátok. Fáj nektek, hogy csalódást kell okoznotok embertársaitoknak, csak mert többé nem igazodhattok az elvárásaikhoz? Egyedül az a fájdalmas, hogy ők nem elég fejlettek szándékaitok megértéséhez. Ha azok lennének, senki sem szenvedne. Értitek? A fájdalom nem csalódás, hanem hiány. Értitek, ugye?

„Ram, valóban látni fogok fényeket?” Igen. Ez hozzátartozik a folyamathoz! Tudod, az emberek nem látják más dimenziók pislákoló fényeit, még ha ezek rezgésszámát annyira le is csökkentené valaki, amennyire most én tettem. Ám még ekkor sem láthatnátok a fényeket, mert a valóságotok nem tágult ki eléggé az érzékelésükhöz. Nem ez az ő valóságuk. Az látja, akinek valósága kiterjeszkedett. Számukra ez természetes. Spirituális entitások ők, akik spirituális jelenségeket látnak. Ez természetes fejlődési folyamat. Elétek tártam már valamennyit abból az ösvényből, amely elvisz titeket a hetedik létsíkig, ahol Istenként uralkodhattok a dimenziók felett, mivel többé semmi nem ismeretlen előttetek. Mindennek már lassan mutatkozni kezdenek az első jelei. Igen, eljön majd az idő, amikor ti is látni fogtok. Ha már tudjátok, mi mindent láthatnátok, az fél siker. Sőt már a fényekhez tartóző zümmögést is halljátok. Igen, hamarosan meglátjátok mindezt, mert ez a természetes.

És amennyiben megáldjátok a fáitokat és a földet, vajon válaszol-e nektek? Vajon meghálálja-e? Igen, mert ha nem porként tekintetek a földre, amelyet arrébb kell rúgnotok, hanem értelemként, akkor értelmes lényként is fog válaszolni. Mit tesz tehát? Válaszol.

Mi a helyzet az öngyógyítással? Egy entitás akkor a legbetegebb, amikor a legsűrűbb testben tartózkodik. Tudtátok ezt? Azért van ez így, mert gyorsabban manifesztáljátok a betegségeket anyagi testben. A tudat és az energia meg ez a tanítás eléggé kitérít a majd tudatokat ahhoz, hogy ki-lephessetek ebből az egészből, hogy meggyógyíthassátok testeteket. Nem természetes, hogy a test meghal, igazán nem, különösen egy megvilágosult lény számára.

Mivel azonban ti sokat tanultatok a mai napon, találkat adtok a sorsnak hét év múlva. Azt találjátok majd, hogy egyre kevesebb nyavalya látogat meg titeket, és egyre több öröm! Úgy legyen. A betegség nemcsak a tudatlanságból, hanem az oktalan gondolkodásból is fakad. Mindössze fel kell tárnotok önmagatokat előtt az igazságot! Ennyi az egész!

Hogyan lehetséges, hogy egy időben fejlődtek s bonyolódtek bele a világ dolgaiba? A fejlődés magányos folyamat. Csak azért van szükségetek a nyájra, mert a kezdet kezdetén tükröző szerepet tölt be, hogy önmagatokra nézve elmondhassátok, igen, létezem. A sors iróniája az, hogy amikor elértetek arra a lapra, ahol kezdetét veszi az igazi szeretet, és megszűnik a függőség, amikor eljuttok a feltétel nélküli szeretet dimenziójába, már egyedül maradtatok. Igen, a hetedik létsíkig egyedül kell megtennetek az utat. Egyedül ti viselitek az anyag terhét, hiszen isteni mivoltotok az egyetlen útítárs, akire szükségetek van. Ez az igazság, a roppant egyszerű igazság.

„- Nos, hogy viselte magát ma a valóságod?

- Hát, lustácskán.

- Akarsz beszélni róla? És mi a helyzet a szenvedéssel, amelyet a mai napon éleztél?

- Jobban vagyok. De még most sem akarom, hogy elébem kerülj.

- Megígértem, hogy nem fejlődök gyorsabban, mint ahogy képes vagy felfogni." Sokszor hallottam már ezt, „Ígérem, nem körözlek le."

Miért nem küldtök inkább az ismerőseiteknek részvétáviratot az udvariaskodás helyett, a következő szöveggel: „Fogadd részvétem, amiért

képtelen vagy a fejlődésre! Ott kellene már tartanod, ahol én. Ez csodálatos!” Persze, most tréfálok, pedig az egész nagyon is komoly, hiszen érzelmi meg lelki ügyekről van szó, amelyek a harmadik és negyedik lapra tartoznak. Mindez a kezdet és a vég: a függőség vége és a megértés kezdete.

Egy kapcsolaton belül is lehet fejlődni, de a személyek nem képviselnek egységet. A két különálló egyén a saját maga előmenetelével foglalkozik. Nem muszáj az egyik félnek törpévé zsugorodnia, hogy a másik hiúságát táplálja; ez egy másik játszma. A kölcsönös tükrözésnek is megvan a maga energetikája, hiszen a közösen átélt élmény egyéni tapasztalat lesz mindkettejük számára. Az is megesik, hogy a másik bölcsességéből tanulunk anélkül, hogy beszennyeznénk közben a kezünket! Ez az igazság.

Hogyan viszonyulnak a kapcsolataitok az itt elhangzottakhoz? Senki sem állítja, hogy ki kellene lépnetek ezekből a hetedik pecsét eléréséhez, de mégiscsak egyedül kell eljutnotok oda. Ha társaságra van szükségetek, hát rajta. A munka dandárja azonban rátok vár, azt magatoknak kell elvégezni.

Mi hát a helyzet a kapcsolatokkal? Emlékezzetek vissza: társaitok azért vannak jelen az életetekben, mivel tükröznek titeket. Mire tanítanak akkor? Ha bántanak titeket, úgy érzitek, hogy rászolgáltatok erre a bántásra? Talán született áldozatok vagytok? Vagy éppen arra való egy kapcsolat, hogy rávilágítson az értéktelenségetekre? Fájdalmon kell átmennetek, hogy a másiktól szeretetet kapjatok? Ha azonban úgy döntötök, hogy erre többé semmi szükség, akkor legyen annyi bátorságotok, hogy egyszerűen sétáljatok arrébb, mivel kinőttétek a szóban forgó tapasztalatot, és bölcsességgé pároltátok.

Vissza tudnátok menni valakihez, aki nem hisz bennetek, mégis azt állítja, hogy szeret titeket? Hát nem tudjátok, hogy a hit zsákbamacska? Senki sem szavatolja az ismeretlen létezését, ti a legkevésbé. Mindez csak távoli lehetőség, esély. Ha meg akarnánk határozni a remény szót, azt mondhatnánk, hogy a remény a végtelen ürrrel egyenlő, amely az anyagi világot tekintve semmi, a lehetőségeket nézve azonban minden.

Fontos, hogy higgyen valaki? Nem, ha a tükörképek közben jóságos és gyöngéd. Hát nem Isten ez is? De igen. Meglehet, szereteteitek talán nem találják a megfelelő szavakat, de ott vannak, amikor szükség van rájuk, mert megtanultak valamit, amit jóságnak neveznek. Ha segítségért folyamodtok hozzájuk, és ők nem fordulnak el, nem bújnak ki a felelősség alól, hanem meghallgatnak titeket, akkor megtanulták az odafigyelésben rejlő jóságot. Értitek? Ez esetben csodálatos tükörképpel áldott meg titeket

a sors. Ennek a tükörképnek a szépsége gazdagítja majd az önismereteket, és segíségekre lesz, hogy hidat verjete az új dimenzió felé.

Mi történik azonban akkor, ha csatáznotok kell, és belefáradtatok a küzdelembe? Ismeritek a nótát: „Nos, nem kérdeztél meg. Nem tetszik ez nekem. Semmibe vettél, semmibe vetted az otthonodat, a megállapodásunkat, a szövetségünket” - ilyeneket mondanak azok, akik belső bizonytalanságukat másokra szeretnék rálőcsölni. És amennyiben a büntudat a ti lelketekbe is befészkelte magát, nincs értelme színlelni, hanem ismerjétek el becsülettel. Ekkor tudatotok kitágításával a következő valóságsíkra léptek, s a tudatalattiból előterem az új álom, az új valóság. Értitek?

Ne kössétek feltételekhez a szeretetet. Ne azért szeressetek valakit, mert ugyanabban hisz, amiben ti, hanem azért, mert titeket tükröz, s ettől gazdagabbá váltok. Nem számít, ha ismerőseiteknek nincs hite, az a fontos, hogy udvariasak, és ez gazdagítja a társas kapcsolatot. Ez olyan áldás, amelyért megdolgoztatok, és kiérdemeltétek, hogy részt vegyete egymás valóságában.

Kérdés végül, mit tükröztök ti vissza az ő irányukban? Tudjátok, eleinte mindent önzésnek láttok - ami természetes is, amikor megpróbáljátok megérteni önmagatokat -, ezen a szinten azonban rálátást nyertek a nagy egészre. Felmerül a kérdés, ti mit adtok életetek szereplőinek? Mit tükröztök feléjük? Amennyiben kezditek megszeretni önmagatokat, és meg is élitek, milyen makulátlan tud lenni az igazság; ha rájöttek, hogy nem is olyan nehéz megtartóztatni magatokat mások ostromozásától; ha kiveszik belőletek a rosszindulat; ha többé nem szőtok terveket embertársaitok ellen; ha nem adtok ultimátumot, akkor úgy tűnik, hogy már élni is a legnagyobb öröm. Mit jelentetek ti a barátaitoknak, akiket bizony egyáltalán nem könnyű boldoggá tenni? Nem lehetséges, hogy a lelkiükben felpislogó lángot képviselitek? Nem vezet el ez valami csodálatoshoz? Hm? „Ez lenne a módja?” Igen. Tudom, hogy én is csodálatos tükör vagyok valamennyiőtöknek. Ha eljuttok idáig, akkor lezárjátok az Élet Könyvének negyedik lapját. Úgy legyen!

Kezditek már kapiskálni? Világos? Igen? Ha igen, az csodálatos!

Most pedig beszéljünk a szülőkről. Meg kell mondanom, mindez a hetedik valóságsíkkal kapcsolatos. Ne gyertek azzal, hogy ezt mind tudtátok, mert tévedtek. Vannak szüleitek? Igen? Az evolúció regényében, amikor

úgy döntünk, hogy új genetikai entitást hozunk létre, a jövevény csak remélheti, hogy szerelem és nem érzéki szenvedély gyümölcse lesz. A kettő között ugyanis ég és föld a különbség. Ezen múlik, hogy a gyermek mit választ ki a két szülő genetikai anyagából. Aki szerelemben fogan, abba nagyszerű Isten költözik. Akit viszont pusztán kéjben nemzenek, annak zavart lesz a lelke. Így van ez.

No mármost, ha gyermeket akartok (mindegy, melyik fejlettségi szinten vagytok), s szereteten keresztül teremtetek egy testet, akkor makulátlan és fejlett lényt vonzotok magatokhoz, aki már egyéves korában is tanítani kezdi szüleit. Ha jól odafigyelték rá, ilyesmit mond majd nektek: „Ismerlek. Én voltam az édesanyád. Ez a küldetésem. Úlj le, hadd meséljek róla. Ezt és ezt kell tennünk.”

Csak így döntve hozható létre az a génállomány, amelyet azután az újraszülető választhat. A születendő gyermek nem a külsőtök, hanem a lelketek alapján választott ki titeket. A lélek és a test kapcsolatot teremt egymással, mire a gyermek egyéves lesz. Ti egyszerűen csak közvetítői vagytok a gyermek energiáinak. Ha pedig a gyermek tudatlanságában kérdezősködni kezd, taníthatni fogjátok. De lesz, amit ő tanít meg nektek.

Nem birtokoljátok a gyermekeiteket. Ahogy a ti szüleitek sem birtokolnak titeket. Az evolúcióban kiválasztottatok egy bizonyos testet és egy jellemet. Mindez szükséges ama tapasztalatok megéléséhez, amelyeket be kell teljesítenetek az Élet Könyvének egy megadott lapján. Bárhogy bonyolódjék is az élet drámája, ti pont így akartátok. Amikor mindennek vége lesz, a jellem feloldódik az entitásban, és előlép a bennünk rejtőzködő Isten. Ez az a drágakő, amely mindenki életében felragyog egyszer.

Ugyanakkor a szüleitek lényegében azonos fényrészecskékből állnak, mint ti. Ők a ti fivéreitek és nővéreitek, szeretnetek kell őket. Ha pedig képtelenek vagytok a szeretetre, ezt a hiányosságokat kell pótolnotok. Szeressétek őket feltétel nélküli szeretettel, mert ők nyitották meg az ajtót az önkifejezésetek előtt. Hiszen hogyan másként kerültetek volna ide? Ti még nem vagytok a hetedik létsíkon, ahol testet varázsolhattok magatoknak, hanem az anyag világában mozogtok. A dráma végén azonban előlép a belső Isten. Amiként azt Jesája mondta édesanyjának, Máriának: „Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óráim.”*

* Ján 2,4.

Nem a szüleitek gyermekei vagytok. Ők szeretnek titeket, mert vállalták, hogy gondot viselnek rátok, ugyanakkor nektek azt kell tennetek, amiért jöttetek. Azért vagytok itt. És ne gyötörjön titeket a bűntudat, amiért nem teljesítettétek a szüleitek álmait, törekvéseit, ideáljait, mivel ezek - gondoljátok csak meg - éppenséggel az ő hiányaikból fakadtak. A valóságukban ti képviseltétek azt, amik ők nem voltak. Értitek? De nem élhettek helyettük. Tovább kell lépnetek. A szeretet mindig jelen van. „Anya, ne sírj miattam. Apa, miért mondod, hogy nincs igazam? Hiszen szeretlek, és olyannak látlak benneteket, amilyenek vagytok.” Értitek, miről beszélek?

Mi köze mindennek a hetedik pecséhez? Nagyon is sok, mivel ez a való élet, ez megérteti velünk a való életben, a kapcsolatokban játszódó folyamatot. Csodálatos dolog megvilágosultan ülni, s a nyugodt vizeket figyelni, ahol nincs semmi sűrűlódás. Oly könnyű azt mondani: „Íme, az Isten”, csakhogy Isten halott. Az élő Isten a való élet részese, akinek meg kell merítkeznie az anyagban. Nem az a lényeg, mit tesz veletek az élet, hanem hogy ti mit kezdtek az életetekkel! Értitek már?

Életetek valamennyi szereplője a ti teremteteseket képviseli, és ti bízást megkérdezhetitek tőlük: „Mire tanítottál?” Legyetek elég alázatosak, hogy megszívleljétek a választ. Nem, nem kell beismernetek a tévedéseket, hiszen hogyan is tévedhetne a bölcsesség? Értitek? Valóban értitek? Mondjátok inkább: „Tanultam tőled, szeretlek, és hálás vagyok azért, aki és ami vagy!” Az ilyen lélek kinyitotta könyvét, mondván: „Nézz rám!”

Ne panaszkodjatok, hogy az illető boldogtalanná tett titeket. Ne okoljátok mindenért a szüleiteket. Ne tetszelegjete az áldozat szerepében! Ez az anyag világához tartozik. Isten viszont azt mondja: „Nézzétek, miféle lehetőségekhez jutottam azáltal, hogy ti voltatok a szüleim”, vagy épp azáltal, hogy nem is voltak szülei, hiszen az igazi életadó belül lakozik, ő az örök apa-, illetve anyaelv, akit magatokban hordoztok.

Mi a helyzet már most a felebarátaitokkal és szűkebb környezetetekkel? Ne nekik éljete! Válasszátok meg őket a saját valóságotok szerint. Értitek? Legyetek önmagatok, és hagyjátok, hogy világítson benső fényetek! Ne rejtsetek véka alá! Hadd világítson a szembenállók arcába, mivel amikor ellenkeznek veletek, a belső Isten azt kérdi: „Mire tanítanak ezek itt mind? Mit tanulsz tőlük? Mit tanultál mindebből?” Értitek? És miután megtanultátok a leckét, továbbléptek. Erről szól ez az egész.

Ki az igazi tanító? A következő lapon várakozik. A következő pillanatban lép elő. Mihez kell bátorság? Ahhoz, hogy szembenézzetek vele, őt válasszátok.

Beszéljünk akkor a félelemről, mivel a félelmeket ezen a szinten már magunk mögött hagyjuk. Mostanra megszűntek létezni, mivel a szeretet győz mindenk fölé. Ram igazi győzelme abból állt, hogy leküzdöttem önmagam és saját tudatlanságomat. A legnagyobb győzelem az, amelyet önmagunkon aratunk, ha le tudjuk küzdeni félelmeinket. Mitől tartotok? Attól, hogy holnap meghaltok? És ha igen? Mi van akkor? Miért kell ezért olyan nagy hűhót csapni? Ti azonban akkora félelemben éltetek, hogy valósággá tesztetek a baleseteket. Aki fél, az életre kelti az ellentéteket, és akkor mindig lesz valaki, aki az ajtó mögött vagy az ágy alatt lapul. Értitek? Amennyiben azt képzeltetek, hogy a szellem a gonoszt is magában foglalja, nem mertek majd szembenézni az ismeretlennel, nehogy elnyeljen titeket, csakhogy ez épp ezért következik majd be. Ez benne a legszörnyűbb. Ez így igaz, az utolsó szóig. Mihez kezdtek akkor ezek után?

Úgy, szóval féltek. Beköltöztetek a testetekbe, de millió és millió testet hagytatok már magatok mögött előző életeitekben, hát miért aggódtok akkor a halál miatt? Csupán a külső képmás riad vissza ettől a szótól, hiszen másból sem áll, mint hajból, ábrázatból, mindabból, amit begyömöszölnek a koporsóba, és ami a férgeké lesz. Értitek? Rátok azonban az örökkévalóság vár, akkor is, ha ez idő szerint képtelenek vagytok ezt elképzelni. Hogyan is festetek valójában? Világító, erős sugárzó fénycsóvák vagytok a sötétben. És ez tényleg félelmetes.

Nos, üzenem azoknak, akik részt vesznek a jelen valóságban, hogy szembesíteni fogom őket tulajdon szellemükkel. Ami roppant nehéz dolog, hiszen hogyan szemlélheti és teremtheti önmagát egyszerre a szellem? De éppen ebből áll az üzenet. Látni fogják önmagukat kiterítve, látni fogják ezt a fénylényt. Ez minden, amit látni tudnak majd. Nem tényleges arcot látnak, hanem jelenlétet érzékelnek. A negyedik valóságsíkról integet nekik, miközben így szól: „Én vagyok az. Így nézünk ki. Csak nem csalódtál bennünk?” Akinek van infravörös fényképezőgépe, le is fényképezheti ezt az eddig észrevétlen energiamezőt. Tény és való, mindez csodálatos! Ha a halál pillanatában fényképezik le az entitásokat, rögzíteni tudják a belső lényeg elillanását. Erről beszélünk most itt.

Tudjátok, csak a képmás fél. A belső Isten helyett csodálatos felfedező-utakra indul. Csak arra vár, hogy nekivághasson. Ez a ti halhatatlan lényegetek, amely a halál pillanatában elszakad a testtől, amelybe semmi kedve visszaköltözni. Megpróbáljátok megmenteni, felnyitjátok a haldokló testét, pumpáljátok, csöveket dugtok le a torkán, tükkel döfölteket, az arcát csapkodjátok, letéptek a ruháját! A test meg csak hever ott, miközben a szellem iparkodik elszabadulni, és akik körülöttetek futkosnak külső szerepeikben, azon vannak, hogy megakadályozzák ezt a szökést. „Visszajössz ide most rögtön, és úgy viselkedsz, ahogy én mondom!” Ezt teszik az orvosok, ápolónők, aneszteziológusok, urológusok, az egész bagázs! Az a mániájuk, hogy megmentsenek titeket. A család meg kint várakozik az előtérben, mert nem engedhetik meg maguknak, hogy elengedjenek titeket! Értitek? Nehéz döntés ez.

Az alaktalan Isten, a szellem azonban így szól: „Hagyj pihennem egy kicsit! Itt sokkal jobb. Miért nem maradhatok itt?” Ezenközben mindenki Istenhez imádkozik, hogy adjon vissza titeket az életnek. Ő meg csak áll, és hallgatja a sok imát, zokogást és panaszt. Még ismeretlenek is imádkoznak értetek, amit végképp nem értetek. Ők soha nem voltak mellettetek, amíg éltetek. Nem értitek az egészset. Mit tehettek ilyen helyzetben? Úgy döntötök, visszajöttök. Az egészsézből mindössze arra emlékeztek, hogy történt valami, de valakik visszahúztak titeket, amikor menni készültetek. A fő visszatartó erő tehát a külső képmás. „Szükségem van rád. Nem hagyhatsz magamra. Szeretlek. Nem mehatsz el csak úgy! Te vagy az én támaszom.” Ismerős, ugye?

A halált félelem övezi, hiszen az ismeretlent testesíti meg, márpedig ez a képmás számára annyit tesz, hogy kiesik a nyeregből. Értitek? Tehát félni kezdtek, hogy mindenkit elveszítetek magatok körül, mert idegenekké váltok. Ez azért van, mert a képmás többé nem képes szemlélni önmagát, nem képes viszonyulni, amibe mindenki beleőrül. Ekkor az ember megpróbálja visszatartani a tükörképét, és így ismét beszélhet magához. Értitek? Ha pedig attól féltetek, hogy elvesztitek házastársatok szeretetét, mert megváltoztatok, többé meg sem mertek moccanni attól való félelmetekben, hogy ezentúl senki nem szeret majd titeket? Nem.

Ide hallgassatok. Ezt a testet csak kölcsönbe kaptuk egy bizonyos cél érdekében. De ez nem a ti testetek, ez valaki máshoz, tartozik. Engem nem rakhatnak ide-oda, mint egy rongybabát. Ramban azt szeretitek, amit nem láthattok, és ez az Isten és a szellem. S nézzétek csak, milyen sokan szeretnek.

Tudjátok, mit vesztettem, hogy megnyerhesselek titeket? Mit vesztettem, hogy elnyerjem az örökkévalóságot? De akkor is jó a kedvem, ha senki sem ül ebben a teremben. Értitek?

A félelem őrzi azt az ajtót, amely elzárja a tudat elől a tudatalattit. Félték az egyedüllétől, félték a csöndtől. Folyvást lármát csaptok magatok körül, bekapcsoljátok a tévét, a rádiót vagy a magnót, csak hogy ne kelljen szembesülnötök a gondolataitokkal. Félték megismerni önmagukat. Minden más csak kifogás, hogy ezt elkerüljétek. Márpedig a csöndben találjátok fel azt a szeretetet, amely egy napon lehetővé teszi, hogy önmagatokra leljétek a külső káosz közepette.

És mi történik akkor, ha az egész világ megvet titeket azért, mert felrúgtátok a status quót? Semmi kedvetek harcolni többet. Önmagatokat szeretnétek legyőzni, nem a testvéreiteket. Mi van akkor, ha eztán nem akartok adót fizetni azoknak, akik a fegyvereket gyártják?

És mi történik, ha így szóltok: „Nem akarom többé az eszményi nőt játszani. Hisz máris az vagyok.” Vagy férfi létetekre ezt mondjátok: „Férfi vagyok, de ennek semmi köze a hímvesszőm nagyságához, a mellszőrzetem sűrűségéhez, a fiaim számához, a bankszámlám egyenlegéhez.” Mi van akkor, ha a világ gyűlöl titeket, mert szeretitek a Földet, és megsiratjátok a haldokló delfineket; mert elszorul a szívetek azt látva, hogy az őserdő fái, vén társaink meghalnak, csak mert méreg zuhog a fejükre az esővel, és megfojtja őket? Mennyi szemetet bír még el az emberiség? Miféle civilizáció az, amelyik nem képes megszabadulni melléktermékeitől anélkül, hogy meg ne zavarja a természet rendjét? Ezt nevezitek civilizációnak?

Mennyi konzervet esztek meg életetekben? Gázokat pufogatnak körülöttünk, amerre csak lépünk, hiszen ez az olcsó, ez a kényelmes. Hová vezet mindez? Mi van akkor, ha a világnak nem tetszik, ha elhatározásra juttok, és kijelentitek: „Nem. Mostantól a két kezemmel csinálom mindent. A kezemet nem kell eldobnom, a legjobb szerszám a világon.” És ekkor egyetlen mellékterméketek az ürüléketek, amely visszaolvad a földbe, s nem szennyezi a környezetet. És mi történik, ha azt mondjátok: „Többé nem eszem a burgerokat, mert azért vágják ki az erdőket, hogy ezt az ízetlen húst előállítsák, én pedig olcsón megvehessen!” Csakhogy az őserdők többé nem térnek vissza, amíg a Föld meg nem fordul a tengelye körül. Mi van, ha a világ meggyűlöl titeket bátor kiállásotokért? Ti mégis azt mondjátok: „Nem és nem!”

És szerettek akkor, amikor a többiek azt várják, hogy gyűlölködjete, s békét szereztek, mert ez az erény és a jóság útja. Mi van, ha a világ lenéz, és ostoba jószágnak titulál titeket, mert ilyen butaságot hallgattok? Nézzétek meg az ő életüket, az ő démonaikat! Ha valaki nem hisz a halál utáni élet lehetőségében, nem is részesül benne, mert ez az ő valósága. És ha egy nő kijelenti, hogy ez nem létezik, mindörökre lélektelen rabszolga marad.

Amennyiben viszont a sarkatokra álltok - még akkor is, ha egy fa lombja alatt kell hálnotok -, ha kiálltok az igazságotok mellett, akkor halhatatlan lánggá váltok a szélben. Ezzel megnyílt az ötödik pecsét, a mesterek útja. Mert ha a valóság többé nem áll összhangban azzal, amit magatok mögött hagytatok, akkortól az ismeretlen lesz a valóság, egyedül csak ott történhetnek bámulatos, hihetetlen dolgok. A társadalmi tudatban ugyan mi keresnivalójuk is volna? Értitek már? A társadalmi tudat nem fogadja el valóságként az antigravitációt! Szemétdombok társadalma ez, amely olyan könnyen dobja ki az embereket is, akár a hulladékot.

Csak az ötödik valóságsíkon nyílik meg az agy ama régiója, amelynek segítségével dacolhattok az érvényben lévő normákkal, csak ennek birtokában érthetitek meg a fizika és a tudományok nagy egységét. Ekkor születik meg a mester, mivel mindent le kell zárnotok, mielőtt pucéron megállnátok a végtelen űr lehetőségeivel szemben.

Lebegni szeretnétek a föld fölött? Ki akartok lépni a testetekből? Időutazásra vágytok? A Nap túloldalán lakozó lényekkel óhajtotok társalogni? Mindez az ötödik létsík birodalma, ez a valóság vár rátok, amennyiben magatok mögött hagytátok a negyedik pecsétet.

Ekkor felfedezitek Krisztust, aki megszánta és szeretni tudja a világot, az emberiséget! Krisztus az éhezők és hajléktalanok reménysége! Ők azért kezdtek éhezni, mert át akarták élni ezt a tapasztalatot, de a végén elvesztek benne! Nem tudnak önmagukról gondoskodni! Elvesztek a szenvedésben! És a hajléktalanok elárasztják az utcákat, akár a szervezetet egy betegség kórokozói. A gazdagok elfordítják a fejüket, és befogják az orrukat selyem zsebkendőikkel, hogy ne érezzék a szegények bűzét, sőt úgy tesznek, mintha nem is léteznének! Hiszen politikailag nem is léteznek, ők a társadalom szemetete. Azért lettek hajléktalanná, mert ezt az utat választották! Mert ez volt a módja, hogy kikerüljenek az anyag világából, a pénzhasza mókuskerekéből, hogy ne legyenek mókussá. Értitek, amit mondok? A valamivé válás jóval bonyolultabb annál,

minthogy egyszerűen kijelentjük: „Átadom magam a levésnek.” Aki azt állítja, „Íme, az Isten”, ne csak mondja, de legyen is Istenné.

Végigvezettelek titeket az általatok alkotott dolgokon: a nemiség gondjain, a betegségeken, az identitásválságon, a szegények és gazdagok szembenállásán, a tündöklésen és bukáson, az emberi kiszámíthatatlanságon, a másokon élösködésen, mindama módozatokon, amelyek azt szolgálják, hogy kikerüljünk ebből az egészből, hogy végül felsőrendű lénnyé lehessünk, és eljussunk a tiszta szabadság birodalmába! Tudjátok, hogy vannak entitások, akik egész napjukat a tőzsdei árfolyamok figyelésével töltik? Gondoljátok csak el, minden idejüket erre fecsérlik! Mit tesznek majd akkor, ha összeomlik a tőzsde? Értitek már?

Nos, ezeket akartam elmondani nektek. Aki erényes szeretne lenni, annak akarnia is kell az erényt, márpedig csak ez vihet el hazáig. Ti vágytok a csodákra, de a megteremtésükkel már nem kívántok fáradozni. Ráhagyjátok ezt a munkát másra, pedig csak a két kezetekkel végezhetitek el a teremtés művét.

Azt akartam a tudtotokra hozni, Istenek, hogy tisztában vagyok a szenvedéseitekkel, de csak így nőhettek nagyra. Tudom, milyen nehéz és megalázó az élet, hogy megköpdöstek, kibeszéltek és kinevettek titeket. Tudom, milyen nehéz volt ezek után is emelt fővel járnotok, sőt akár csak egy megbízható barátira is találnotok. Mindezt tudom. Olyan nehéz elképzelni, hogy figyeltelek titeket? Mindez a sok baj és nyűg azonban csak még inkább a teremtés felé lök titeket.

Valaki egyszer, réges-régen azt mondta nektek: „Hagyjátok abba a gondolkodást, mert ez az ördög műve.” Én azonban kijelentem, hogy a teremtés ösztöne az ésszel összefogva munkálkodik, és minden bajotok csak újabb létrafok a felemelkedésre! Ha valaki odaadta nektek azt a pénzt, amire szükségetek volt, hát legyetek hálásak érte, érezzétek magatokat megtisztelve! Ha kinyílt az ajtó, hát kinyílt! Ti teremtetétek meg ezt is!

Ugyanakkor meg kell halnotok ahhoz, hogy újjászülessetek! Fel kell áldoznotok az egyik létsík tudatát egy másikért! Ez azért is nehéz, mert azt mondják rólatok, kultuszt gyakoroltok. Mindez a mai időkben nagyon rosszul cseng, holott valamennyi vallás kultuszként kezdte a fejlődését. Nekünk nincs vallásunk, csak el szeretnénk vetni mindazt, ami csúnya, megvetendő és ostoba.

Isten nem bizonytalan, Isten a ti legbelső lényegetek. A mennyek országa bennetek lakozik, s csak ezután teremthetitek meg ezt önmagatokon

kívül is. Aki bízik ebben az igazságban, az elnyeri az örök életet, a lélekben élő Krisztus megdicsőülését és eljövetelét, ami a hetedik létsíkon valósul meg. Ott újra találkozunk.

Nem az a sorsotok, hogy megöljön titeket az atombomba, a vízszennyeződés, a savas eső, a földindulás - a ti sorsotok a túlélés. A legnagyobb az, hogy gonoszság nem lakozik bennetek. Úgy legyen.

Elég. Mindannyian azért jöttetek ide, mert én hívtalak el titeket, én akartam az évek során, hogy itt legyetek. Titeket kiválasztottak, de ez már régen történt. Ez van megírva a sorsotok könyvében. Hálás vagyok, hogy végighallgattátok mindezt, holott első hallásra képtelenségnek tűnik, mégis ez fogja megváltoztatni a világot. Éreztétek magatokat megtisztelve, szeretve,

Forduljatok a holnap felé, és tekintsetek úgy minden pillanatra, mint egy új kaland lehetőségére. Ha így tesztek, nem töviskoronaként, hanem világító fáklyaként fejezitek be az életeteket. Ezt kívánom mindannyiótoknak.

Ti alkottátok meg tulajdon valóságotokat, ezt mostanra tisztán láthatjátok. Nem más kényszerített erre titeket, ti álltatok mindvégig a kormányrúdnál. És amikor az itt elhangzottak megvalósulnak egy napon, ugyanolyan valósággá válnak, mint minden, ami most körülvesz titeket.

A megdicsőülés pillanata az, amikor az életet felemészítve minden lehetőséget megvalósítottatok, kiittátok az élet italának minden egyes cseppjét.

Ez a ti isteni örökségetek. Nem a kisszámú kiválasztotté, hanem valamennyi entitásé.

Azt mondtam, atyám követe vagyok e földön, ám nyugodtan hozzátehetném, a ti édesanyátokat is képviselem, mivel az evolúció kozmikus ügy, amelynek még koránt sincs vége. Szeretném, ha megértenétek, hogy ti az én kedves népem, mindent megérdemeltek, amit megtapasztaltok, és amivé fejlődtek. Többé nem kaptok üzeneteket a múltból. Ezeket a lapokat ezennel lezárjuk - úgy legyen -, mert a hetedik pecsét tudásával már nem nézhetek vissza. Az üzenetek ezután az anyag tudatalattiból előszökö spiráljáról és az élet nagy kalandjáról szólnak. Úgy legyen.

Nagyszerű hallgatóságom voltatok. Akadtak köztetek, akik nemet mondtak üzeneteimre, ezek azonban csak arra várnak, hogy megnyissák előttük az ajtót! Mert minden igaz, amit itt elmondtam, úgy legyen. Nem uralhatom az emberiség, sem a szürke emberek akaratát, azt sem tudom megmondani, mikor merül el a természet az antianyagban. Mindössze annyit jelenthetek ki, hogy pillanatról pillanatra az evolúció állapotában

van. Beszélhetnék itt bizonyos összeesküvésekről, mindaddig azonban, amíg a pillanat meg nem érik ezekre, mindössze a lehetőségükről számolhatnak be. Annyit azonban bizton állíthatok, hogy az elkövetkező tíz évben szembesültök az ismeretlennel, hiszen megoldoztatok ezért.

A tűzijátékra!

Igen. Akadnak köztetek olyanok, akik kimennek a hegyekbe, és olyanok is, akik erre nem képesek. Ne rémüljete meg attól, amit itt hallottatok, bár erőteljes tanítások ezek. A megtisztulás a hegyekben tűzzel fog történni. Ám azoknak is mondom, akik nem jöttek el, hogy ti is előre befizettetek hétévi iskolapénzt. Sorsotok már beíratott az idő áramába. Tovább dolgozom majd veletek. Ha a világ számára el is vesztek, engem nem veszítetek el. Igen, így van ez.

Új utak nyílnak meg hát, hegyláncok várnak arra, hogy megszülessenek, kontinensek, hogy kiemelkedjenek az óceánokból, miközben a régiek a múltba süllyednek, üstökösök várják, hogy feltűnjenek; mindez a természetes fejlődés része. A természet meghal, hogy újjászülethessen. A föld úgy születik majd újjá hamvaiból, akár a fénixmadár. A következő tíz évben - már a ti időszámításotok szerint - nagy dolgok történnek, nektek azonban van egy sorsotok és egy utatok. Szilárd úton jártok, mivel nagy célokat tűztetek magatok elé. Kerüljön bármibe, meg fogjátok még ezt tapasztalni. Ne féljete hát, hanem nézzete előre, mivel a változás Isten áldása. Úgy legyen.

Tanultatok valamit? Igen? Mi a mindenség két alapelve? (*A tudat és az energia.*)

Mit hoznak létre? (*A valóság milyenségét.*)

Mi ez? (*Az élet.*)

Kinek az élete? (*Az enyém.*) Biztos vagy benne, hogy nem a kedves nejedé?

Honnan származik a bölcsesség? (*A tapasztalatból.*)

És mi hozza létre a tapasztalatot? Na, mondjátok már! Ki teremti a tapasztalatot? (*Én.*)

Miből? (*Tudatból és energiából.*) Helyes.

És mit teremtetek? Olyasvalamit, ami már létezett? (*Nem!*)

Mi az ismeretlen értelem? (*Isten.*)

Mi a tudat küldetése? Az, hogy ismertté tegye az ismeretlent. Értitek?

Mi az ismeretlen? Micsoda? Látjátok, máris vizsgáztatlak titeket!

No mármost, miből csinál az ember gondot? A gond a feldolgozatlan tapasztalat. A tapasztalatot létrehozó tudat nem ugyanaz, mint amelyik feldolgozza azt! (*Igazad van.*) De úgy ám! Eszerint megértettétek!

Ez azért fontos, mert sokan közületek valóságos mártírt csinálnak magukból, és nem képesek túllépni a bánatukon! Hát nem értitek, hogy szembe kell néznetek a gondjaitokkal, és fel kell tennetek a kérdést: „Mire tanítottok? Mit tanultam itt?” És abban a pillanatban, amint ezt megértitek, a gondok máris elenyésznek, hogy bölcsességgé párolódjanak! Ezt pedig a szupertudat hajtja végre, értitek már?

No mármost, ugyanaz a tudat, amely a tapasztalatot bölcsességgé párolta, ugyanaz a tudat húz elő a tudatalattiból egy elvont gondolatot? (*Igen.*) Nektek ki kell ehhez tágitanotok a tudatotokat. Megértettétek?

Mi Isten? (*Én vagyok.*) Igen, jól gondoljátok. És ha valakinek ezzel gondja támadna, akkor ez az ő baja. Értitek?

Hol van a mennyeknek országa? (*Bennem.*)

Miért van ez így? Mert a valóság azáltal jön létre, hogy a tudat behatol a tudatalattiba. A helyzet az, hogy bármit megkaphattok, amire csak vágytok, mindössze el kell képzelnetek magatoknak. Hát nem csodálatos királyság ez? Bizony, hogy az.

Hány pecsét, hány valóságsík van? (*Hét.*) Ti most hányadikon tartózkodtok? (*A negyediken!*) Becsülöm az őszinteségeketek.

Mi ezeknek a pecséteknek a célja? Gondolkodjatok! Valamennyien beszélhettek, mert mindannyiótokat hallom. Mindegy, milyen hangosan mondjátok, csak mondjátok ki. Kérlek, mondjátok ki, amit gondoltok. Ha el tudjátok magyarázni, máris tiétek ez az igazság! (Különböző válaszok érthetetlen egyvelege.) Igen, jól mondjátok!

No mármost, van egy vallás, hajdani népemé volt, a csakrák vallása, amely úgyszólván a padlón kezdődik. Valójában nem is ott, hanem a legelső csakrával. Itt pukkadnak el a petárdák. A lábnak semmi köze ehhez. Mindez azért különbözik is a csakráktól, mivel a hazautat képviseli az anyagban.

No mármost, ki alkotta a hét szintet? (*Én.*) Léteztek korábban is? (*Nem.*) Most is megvannak? (*Igen.*)

Miben nyilvánulnak meg? (*A hét pecsétben.*) Jól gondoljátok, igen. a hét pecsétben, a tudatban.

És mi a hetedik pecsét? (*Krisztus, Isten, a létem.*) Mi is hát valójában? Ne féljetez kimondani! (*Krisztus.*)

Krisztus. És ki ő? (*A kiteljesedés.*) Igen, kiteljesedés az anyag világában, ugyebár. És minek a folyománya az anyag világa? A tudatnak és az energiának.

Hogyan fest az idő? (*Az idő egy spirál.*)

Mi az anyag ellentéte? (*Az antianyag.*)

Mi a tudat ellentéte? (*A tudatalatti.*)

És mit jelent az, hogy tudatalatti? Mi a tudat? Igen. Nem más ez, mint a felébredt ismeretlen. Úgy legyen.

No mármost, van az életetekben valami, amin nem tudtok változtatni? (*Nincs ilyen.*) Helyesen mondjátok.

Miknek a gyűjteménye az életetek? (*Buborékoké, tükröződéseké.*) Igen.

Hogyan kerültek kapcsolatba veletek az idegen buborékok? (*Ezek az én teremtményeim.*) Hozzátenném, kissé megalázó, ha azt mondjátok az embernek: „Te az én alkotásom vagy!”

Mire ő azt feleli: - Tévedsz. Én teremtettem téged.

- Ugyan már!

- Pedig igen, megteremtettem a tudatomban.

- Nos, én akartam, hogy itt legyél. Azért vagy itt, mert én így akartam. Emlékszel, amikor udvaroltam neked?”

Igen, mások is megteremthetnek titeket a maguk valóságában. Egyikünk sem más, mint tudatok tükröződése. Jól mondom?

Lehetséges a boldogság? (*Igen.*) Hogyan?

És lehetséges a boldogtalanság is? (*Igen!!*) Ez aztán igen, látom, ezt is megértettétek.

Mi az otthon? (*A hetedik pecsét.*)

Mi a képmás? (*Az Antikrisztus.*) Igen, igazatok van, a képmás maga az Antikrisztus, mivel ahhoz, hogy elnyerhessétek igazi léteteket, el kell égetnetek. A képmás a külső porhüvely, amelyet magatok mögött hagytok. Ez a hernyó, a báb, amelyből a pillangó származik. A képmáson úrrá kell lennetek. Nem szabad, hogy fordítva történjen. Láthatatlannak kell maradnotok az alkotó elmében. A teremtés folyamat, nem pedig egyszeri cselekedet.

Választottatok már? (*Igen.*) Csupán egy választást teremtettem önmagatok számára vagy többet is? (*Többet.*) Igen, helyesen mondjátok. Vannak ugyanis közöttetek olyanok, akik mindössze egyetlen lehetőséget teremtenek maguknak, ezt azonban nem képesek kiaknázni. Nem tudjátok, miért halnak meg az emberek, miért emelnek kezét önmagukra? Azért,

mert a tudatuk összeomlott, mert nem hagytak maguknak választási lehetőséget. A lehetőségeket teremteni kell. Végső sorsunk az, hogy minden lehetőséget megéljünk.

Meg tudjátok jósolni előre az ismeretlent? (*Nem.*) Bizony, hogy nem. Így válik igazán hamisítatlan kalanddá.

Végül pedig szeretitek önmagatokat olyannak, amilyenek vagytok? (*Igen.*) A legnehezebb dolog egy férfinak, hogy ezt ki tudja mondani. De ez az ő mesterré válása.

És mi a helyzet a változással, szükséges egyáltalán? (*Igen.*) De még mennyire! Ezért amikor meggondoljátok magatokat, jogotok van ehhez? (*Igen.*) Ez a küldetésetek.

Hibáztatok valaha is? (*Nem.*) Ha meg akartok szabadulni kellemetlen ismerőseitektől, mondjátok nekik azt, hogy soha nem tévedtetek. Úgy eltűnnek majd, mint akiket a föld nyelt el! Mert ti soha nem hibáztatok.

No mármost, a hetedik pecsét voltaképpen egy mirigyes szerv, ugyanakkor elektromágneses mező is, amely e mirigy kivirágzásának következtében jön létre (ez a csodálatos, misztikus agyalapi mirigy). Ez a testi alapja annak, hogy az agy nyitottá válik az igazán nagyszabású realizációkkal szemben.

Nos, sokan harmadik szemnek nevezik az agyalapi mirigyet, és folyvást erről papolnak. Lárifári! A harmadik szem csak annyiban létezik, amennyiben akarjátok, és akkor persze ott is lesz, mindez azonban csak a tudat játéka. Az agy működésbe lendül, s teremteni kezd az absztrakt gondolat alapján. Egy tevékeny elme sohasem hagy cserben titeket, hiszen folyvást dolgozik. Szinte halljátok a duruzsolását, a tágulását. A fejfájások a megnyíló agyalapi mirigy számlájára írandók. Ehhez azonban elegendő tudás kell, hogy azt mondhassátok: „Igen, ezt és ezt akarom, és hajlandó is vagyok eszerint élni.” Ekkor a mirigy megnyílik, ami testeteket is gyökerestől átformálja.

A hetedik pecsét létező lehetőség, mivel ekkorra már az egész agy aktíválódott, hogy elég sokáig élhessetek, és az alvó agyszövetben rejlő valamennyi lehetőséget kipróbálhassátok. Az agyat pontosan úgy programozták, hogy felfedezhesse magának az ismeretlent. Egy géniusz, vagy ahogy ti nevezitek, egy megvilágosult lény már teljesen megnyitotta a hetedik pecsétet.

Valahányszor kapcsolatokat létesítetek, valahányszor nevettek, éreztek, elcsendesedtek, és a gondolataitokra figyeltek, valahányszor a

tudatalattitokhoz fordultok, gyarapodtok ezáltal. Agyatok megnyílik, dolgozik, teremt, továbblép. A nevetés energiát termel.

A kundalíni kígyója a gerincoszlop alapjánál pihen, s remélhetőleg idővel felemelkedik, miközben sorra megnyílnak az egymást követő csakrák, pecsétek. Az energia ilyenkor keresztüláramlik rajtuk. Ugyanezen a csatornán mentek keresztül, amikor meghaltok. A csatorna vége a fej teteje, ez az alagút kijárata. Az energia nem csak felkúszik a fejbe, és azután visszaroohan az első pecsét mellé. Nem így működik. Ez az energia nem egyik pillanatról a másikra, mintegy a semmiből teremtdött. Ezt a kifogást csak egyesek találták ki, mert nem fejlődtek igazán.

A lényeg az, hogy amikor megmozgattátok az energiát, többé már nem léptek vissza. Ha egyszer szabadjára engedtetek, parttalanul árad. Ti pedig bárhol megállhattok, már az adott létsíkon persze, hogy úgy éljétek fel az energiát, ahogyan akarjátok. A hetedik síkra érve minden lehetőséget megvalósítottatok az anyagban. Ha ezzel végeztetek, nyomtalanul távoztok. Ekkortól az örökkévalósághoz tartoztok.

Ezért valahányszor nevettek, valahányszor nagyszerű gondolatotok támad, valahányszor derűvel rázzátok le magatokról a kételyek nyűgét, valahányszor örömmel eltelve ébredtek, valahányszor hangot adtok gondolataitoknak, mindez növekvő tudásokat, megnyíló értelmeket tükrözi. És valahányszor saját igazságotoknak megfelelően döntötök, helyesen jártok el. Ahány hajléktalannal csak találkoztok, nézzetek mindnek a szemébe. Ne forduljatok félre, mert lehet, hogy ez a pillantás, a ti szeretetetek ébreszti fel a bennük lakozó Istent, ez gyűjtja meg lángjukat. Értitek? Hiszen minden, amit érzékeltek, valóra válik; minden, amihez hozzáértetek, megelevenedik, s bármiben fedezitek is fel Istent, ő nem hagyja válasz nélkül. Értitek már? És valahányszor azt mondjátok, hogy szeretni tudjátok önmagatokat, kinyílik az értelem virága. Valahányszor kiléptek az árnyékból, és fényt sugároztok magatok körül, gyarapodik a szellemetek. Értitek? Minden szeretetben töltött pillanat növekedést eredményez.

Nagyszabású tükör voltam a számotokra. Akadtak köztetek, akik egyszer sem inogtak meg, s minden azt tükrözte, hogy az úton hazafelé tartanak. Én minden pillanatban azt sugalltam: „Gyere! Beszélni akarok veled. Tanítani akarlak. Készen állsz arra, hogy ijedelem nélkül hallgasd szavaimat. Akkor hál tanulj tőlem. Várok rád ennek az életnek, ezeknek a tapasztalatoknak a végén, hogy legyen egy eszményképed, amelyet nem is látsz, mégis tudsz róla, még is érzed a jelenlétét. Ez Isten. Te pedig

egyetlen pillanatra sem inogtál meg. Megtiszteltetésnek éreztem, hogy mindezt elmondhattam nektek, mivel a világ összes aranya sem ér fel ezeknek az együtt töltött napoknak a kincsével, és azzal, amit tőlem hallottatok. Amit elmondtam, az az én valóságomból származik, ezért abszolút, megdönthetetlen igazság, és felvértézik titeket mindazzal szemben, ami a jövőben vár rátok.

Igazságom a bennetek lakozó Krisztus dicsőségét hirdeti. Ne tagadjátok meg önmagatokat, ne dobjátok el ennek a belső Istennek a lehetőségeit. Tegyétek magatokévá utatok minden egyes lépésénél, mindehhez nem kell többet vállalnótok, mint amire az adott pillanatban képesek vagytok. Lassan, araszolgatva haladtok majd előre. Értitek? Én pedig mindvégig veletek maradok. Elkezdtünk itt valamit, és be is fogjuk fejezni! Úgy legyen.

En sokkal tovább szeretnék ebben a testben maradni, sokkal tovább, de majd eljön a nap, amikor nem kell, hogy ebben a testben mutassam meg magam nektek, ám most csak ezt érzékelitek. Látni fogjátok majd a fényt, és eljöttök, hogy meghallgassátok ezt az ülést, amelyet egy fénylény tart. Úgy legyen. *(A közönség hosszan tapsol.)*

Igen! Igen. Most pedig mondjunk el egy utolsó pohárköszöntőt, aztán induljunk el az új kalandok felé.

*A bennem lakozó Úristen hatalmánál fogva
vagyok.
Teremtett világomba
összhangot,
szeretetet,
jóságot,
fényt sugárzok.
Lépj a világomba,
mert ott a te vigaszod,
a bennem lakozó Úristen.
Úgy legyen!*

Ezzel bezárom az ülést.

Látni foglak titeket a hegycsúcsokon, és néhányatokat a szélben is. Na-
gyon sokat tanultatok. Úgy legyen! Igen!

Zárszóként megkérlek titeket, hogy ma este és holnap reggel nézzetek a
tükröbe, s kezdjétek el megváltoztatni világotokat elmélkedéssel, tudattal
és energiával, mert szeretném, ha végrehajtanátok mindazokat a
csodatetteket, amelyekre képesek vagytok. Lássatok hát neki!

Kisszótár

A bennünk élő Isten. Ő a megfigyelő, igaz valónk, az elsődleges tudat, a szellem.

Absztrakt gondolat. Az absztrakt gondolatok az ismeretlenre vonatkoznak. Eleddig meg nem tapasztalt gondolati paradigmák, amelyeknek így nincs érzelmi töltésük.

A csillag jele. A háromszög jelének bonyolultabb változata, amelyet a haladók rajzolnak fel.

A háromszög jele. A kezdők úgy rajzolják fel ezt a jelet a Nagy Mű gyakorlatai előtt, hogy rajtuk van a szemellenzőjük. Először a homlokukra mutatnak, a hetedik csakra lakhelyére, amely a háromszög felső csúcsa. Aztán kezük lassan lefelé vándorol a bal és jobb térdre, végül pedig vissza a homlokra. Ez a háromszög az involúció és evolúció mozgását jelképezi.

A hús síkja. Első létsík.

Akasa. A hindu bölcseletben használt szanszkrit kifejezés a másvilág, éter vagy a szellembirodalom jelölésére.

Akh Men Ré. Az egyik csoportot nevezik így a Megvilágosodás Iskolájában. Ramtha hozta létre, aki mindegyik csoportjának külön küldetést adott, elnevezvén azokat, hogy egységbe fogja a csoport tagjait.

A konstansok átriuma. Olyan magasabb rezgésszámú létsík, ahol a lelkek újbóli megtestesülésükre várakoznak.

A lélek sötét éjszakája. Nagy szenvedés időszaka ez, amely a személyiség önszemléletének mély átalakulásából fakad. Az energia ekkor átzúdul az ember érzelmi szövetén, és megtisztul, megszabadulván ráakódott kötődéseitől. Ilyenkor az agy negatív töltései aktiválják a szervezet energiamezőit, és ez a szenvedés forrása.

Alkony™. A gyakorlat során a tanítványok a mély álmhoz hasonló katatón állapotba hozzák testüket, miközben megőrzik éber tudatukat.

Alkony™ vizualizáció. Ezzel vizualizálják a listát vagy egyebeket.

Álmok. Az álmok az emberi tudatban gyökereznek. Más gondolati dimenziók valóságai ezek, nem pusztán a képzelet szüleményei. A tudattalan az álmok közvetítésével jelez a testnek, s így gyógyítja az álmodót. A legtöbb álom ebbe a csoportba tartozik, noha más álmok a jövőndőt jósolják meg. A tudatos álom a valóság manifesztációjának kikényszerítése, amely a Nagy Mű tantárgyai közé tartozik.

A mennyek királysága. Lásd Isten királysága.

A mi Istenünk. Ez a fogalom Istent, a szellemet, a megfigyelőt, a bennünk rejlő isteni elemet, igaz valónkat jelöli.

A Nagy Mű tantárgyai. Az Ősi Bölcsesség Iskolája a Nagy Mű megvalósításának szenteli magát. E tantárgyakat mindenestől Ramtha tervezte a Megvilágosodás Iskolájában. E nagy hatalmú beavatások során a tanítvány első kézből sajátíthatja el Ramtha tanításait.

Analógia. Az analógiás létezés azt jelenti, hogy a jelenben élünk. Időn kívül eső, múlt és érzelmek nélküli alkotó pillanat ez.

Analógiás tudat. A tudat egysége, amikor helyére kerül az elsődleges és másodlagos tudat, a megfigyelő és a személyiség. Ebben a tudati állapotban megnyílik a 4-7. létsík. A szalagok ellenirányban forognak, ahogyan kerék pörög a kerékben. Hatalmas örvények keletkeznek, minek hatására a gondolat leülepszik a homloklebenyben, és manifesztálódik.

Antikrisztus. Ő a megcsonkult Krisztus, a behatárolt személyiség, amely megöli isteni lényegünket. Mindenre és mindenkire vonatkozik, aki vagy ami megfosztja az emberiséget veleszületett jogától az isteni létezésre.

Anya-, atyaelv. Minden élet forrása, az Istenatya és az örök Anya, a zéró pont.

Anyagi létsík. Lásd első valóságsík.

A Pajkos Pónihoz címzett fogadó. Ivó vagy táncterem. Ramtha Tolkien *A gyűrűk ura* című művére utal vele.

Aranysík. Lásd ötödik létsík.

Aranytest. Az ötödik létsíkhöz, a szupertudathoz és a röntgenfrekvenciához tartozik.

A szóló gyümölcse. Bor.

A ti Istenetek. A szellem, a megfigyelő és a bennünk lakozó istenség.

Átkeresztződés. Ez a kifejezés jelöli azokat a lelkeket, akik következő megtestesülésük során ellenkező nemű testben kívántak újjászületni, megőrizve közben az eredeti nem lelkialkatát. Ilyenkor férfi él női testben és fordítva. A nemi identitásproblémával küzdők egy része, noha nem mind, átkeresztződéssel született a földre.

Atlantiszi. Atlantisz lakója.

Atya. Az ősforrás, Isten, a zéró pont.

Avatára. Olyan mester, aki tetszése szerint manifesztál, azonban még nincs minden képességének birtokában, és nem győzte le a halált.

A vér évszaka. Menstruáció.

A vulkán felrobbanása. E kifejezéssel szokás jelölni a kundalíni mozgását, amelyet a C&E™ gyakorlása indít el.

Az agyi pályák bejárata. Elég hozzá háromszor végiggondolni ugyanazt a gondolatot. Ezzel máris szokássá tettük, és rögzítettük.

Az anyag viszonyulása az anyaghoz. Testi valónkban szemléljük így az anyagi világot.

Az ismeretlen megismerése. Az ősforrás tudatával szembeni isteni küldetésünk, hogy az űr megannyi lehetőségét kiteljesítsük és tudatosítsuk. Ez a törekvés munkál az evolúcióban.

Az Ősi Bölcsesség Iskolája. Többféle áramlat érdemelte ki ezt a nevet a történelem folyamán, de mindegyikben a Nagy Művel kapcsolatos szent tudást tanították. Ramtha több ilyen iskola létrejötténél bábáskodott.

Boktau. Ez a nagy próba. Így hívják a hosszú elvonulást a Megvilágosodás Iskolájában, amely legkevesebb 30 napig tart. Létezik ennek rövidebb változata is, átlag kéthetes időtartammal.

Bölcsék köve. Alkímiai kifejezés a halhatatlanság elixírjére.

C&E™. A tudat és energia™ rövidítése. Ez Ramtha iskolájának alapképlete, a manifesztációk és a tudat felemelésének kiindulópontja. Tanulmányai során a tanítvány megtanul analógiásan gondolkodni, megnyitja magasabb pecséiteit, és valóságot hoz létre az űrből. C&E™-nek nevezik a kezdő tanfolyamot, amelyben a hallgatók megismerkednek Ramtha tanításainak alapfogalmaival. Az erre vonatkozó anyagot megtalálják Ramtha: *A Beginner's Guide To Creating Reality* (Yelm, 1997, JZK Publishing) és Ramtha: *Creating Personal Reality*, videofilm (Yelm, 1998, JZK Publishing).

C&E™ = R. Tudat és energia hozza létre a valóság mibenlétét.

Crosham. Ramtha csodakardja, amelyet életében használt. Olyan hatalmas volt, hogy tíz férfi tartotta a markolatát.

Csakra. Szanszkrit szó, erőközpontot jelent. A csakrák nem azonosak az emberi test pecséteivel, tudati centrumaival.

Digitális gondolkodás. Kettős tudat, amely a tudattalan erőinek számbavétele nélkül méri fel az emberi tudást. Egyedül a neokortex ismereteivel, érzékelésével és gondolati folyamataival számol, azaz az első három pecséttel. Ebben a tudati állapotban a 4-7. pecsét zárva marad.

Dimenzió. két tudati pont között létesült erőter. Hét fő létsík van, s mind- egyikhez végtelen számú dimenzió tartozik.

Dimenzionális tudat. Olyan mester tudata, aki többé nem lineáris időfogalomban és egydimenziós térfogalomban gondolkodik. A dimenzionális tudat egyszerre számol minden felmerülő lehetőséggel.

Égbe emelkedett mester. Olyasvalaki, aki legyőzte az anyagot és a halált, s túllépett tér és idő korlátain. Ezek a mesterek olyan magas rezgésszámra képesek felemelni földi testük rezgéseit, hogy el tudják hagyni ezt a létsíkot, s tetszés szerinti dimenzióban manifesztálódnak. Többek között közéjük tartoztak Ramtha, Jeszája ben József, Buddha, Rathabim, Zarathusztra, Ta- kashunuman és Tüanai Apollóniosz. Ramtha volt az első az emberi fajból, aki a halál megtapasztalása nélkül felemelkedett a mennyekbe.

Elektrum. Pozitív és negatív töltéssel rendelkező elektromágneses mező, amely létrehívja az elektromosságot.

Életerő. Az Atya és a szellem, az élet lehelete. Ebből alkotjuk meg illúzióinkat, képzeletünk képeit és álmainkat.

Élet Könyve. Így nevezi Ramtha a lelket, amely bölcsességgként raktározza el az involúció és evolúció nagy utazását.

Élétvonal. Adott lelkiállapotból vagy tudatállapotból következő eseménysor.

Elmeműködés. Az agyműködés következménye, amely a gondolatalakzatokat, a holografikus képeket vagy az emlékezetnek nevezett neuroszimp- tikus mintákat hozza létre. Az agyműködést a gondolatáram és az energia élteti, ezek a hajtóerői. A gondolkodásra való képesség hozza létre az elmeműködést.

Elóhim. A Ramtha által létrehozott egyik csoport. Minden csoportot maga nevezett el, és külön küldetést adott nekik, amely egységbe fogja e kisközösségek tagjait. A héber szó istent jelent, de néha istenek egy csoportjára is utal, akik alászálltak bolygónkra.

Elóhim Ká Men Ré. A Ramtha által létrehozott egyik csoport. Minden csoportot maga nevezett el, és külön küldetést adott nekik, amely egységbe fogja e közösségek tagjait.

Előző életek megismerése. Akkor kerül rá sor, amikor valaki halála után a harmadik létsíkra emelkedik. A szóban forgó személy egy személyben megfigyelővé és cselekvővé válik. Az élet során megoldatlan kérdések újabb testet öltést eredményezhetnek.

Első három pecsét. A nemiség, fajfenntartás, fájdalom és szenvedés, áldozattá válás és zsarnokság pecsétjei. Az emberi színjáték bonyodalmai esetén jobbra ezek állnak a háttérben.

Első létsík. Az anyagi világ, képmás-tudat és Hertz-féle rezgések létsíkja. A tudat és energia legalacsonyabb rendű, legsűrűbb, anyaggá tömörült formája.

Ember, hely, dolgok, korszakok és események. Az emberi tapasztalat legfőbb területei, amelyekhez érzelmileg kötődhetünk. Ezek képviselik a múltunkat, és ezek alkotják érzelmeink szövetét.

Ember fia. Ember fia vagy leánya módjára él az, aki nem istenként, hanem emberként cselekszik.

Én. A személyiség, igaz valónk.

Energia. A tudat párja. Minden, ami tudat, dinamikus kisugárzással is jár, amely természetesen módon fejezi ki önmagát. Ez fordítva is érvényes, minden tudati folyamathoz hozzátartozik az őt meghatározó tudat.

Erényesség. A helyes cselekedetek útja, erkölcsi feddhetetlenség.

Érzelmek. Az érzelem egy tapasztalat anyagi és biokémiai folyamánya. Az érzelmek a múlthoz tartoznak, amennyiben már ismert tapasztalatok ki fejeződése, s az agy idegpályái mentén rögzülnek.

Érzelmek szövege. Elmúlt érzések, magatartásminták és elektrokémiai folyamatok gyűjteménye. Ramtha a meg nem világosultak elcsábulásaként beszél róla, amely újabb újjászületéseket indít be.

Éteri. Ami a másvilághoz, éterhez, a szellemek birodalmába tartozik.

Ezoterikus. A kifejezés szent, titkos tudásra utal.

Evolúció. A visszaút ez, amely a legalsó rezgéssíktól és az anyagtól a legmagasabb tudati szintig és a zéró pontig tart.

Evolúció könyve. A lélek tapasztalatait jegyzi fel az első, anyagi létsíktól vissza egészen a hetedikig és a zéró pontig.

Fantasztikus realizmus. A valóságtól elrugaskodott tudatállapotot jelöl, amelyben a mestereknek van része.

Fehér Testvériség. Égbe szállt mesterek láthatatlan társasága, akik megfigyelik és szeretettel támogatják az emberiség fejlődését.

Felébredt lény. Megvilágosult személy, aki többé nem az öröklés vagy a környezet áldozata. Olyan mestert jelöl, aki tudatosan teremti meg önnön valóságát.

Fel nem ébredt lény. Olyasvalaki, aki nem tud isteni mivoltáról. A kettősségek illúziójában, az ősforrástól elzárva, környezetének kiszolgáltatva él.

Feltétlen szeretet. A negyedik sík tudatállapotát jellemzi. A megvilágosodás kezdete, amikor megszűnik a kettősség, hiány, azaz minden, ami elválasztja a személyiséget önnön lényegétől.

Fény. A harmadik létsík birodalma.

Földhöz kötött szellemek. Azok a szellemek, akik még nem váltak meg korábbi életüktől és anyagi formájuktól. Az infravörös rezgéstartományban léteznek. A köznyelv őket nevezi kísérteteknek.

Gondolat. Nem azonos a tudattal. Az agy neurológiai, elektromos, kémiai lenyomatok szegmenseire - holografikus képekre - bontva dolgozza fel a tudatáramot. Ezt nevezzük gondolatnak. A gondolat az elmeműködés építőköve.

Gnoszticizmus. A 18. században nevezték el így a kora kereszténység idején fellépő misztikus áramlatot, amely az addig létező szellemi irányzatok foglalatja. A gnoszticizmus szerint minden emberben ott az isteni szikra, csupán az anyag béklyóiba bilincselve, ami szembe fordítja egymással a fényt és a sötétséget, a tudást és a tudatlanságot, a jót és a rosszat. A szent tudás kinyilatkoztatása felszabadító hatással van az emberre, s lehetővé teszi, hogy a test börtönéből kiszabadulva visszajussunk Istenhez, az ősforráshoz.

Gnózis. Görög szó, tudást jelent. A gnosztikusok használták a kora kereszténység idején. E fogalom náluk Isten, a teremtettség, az emberi létezés és sors megértését jelentette, amely transzcendens forrásból származik. E szent tudás felszabadító hatással van az egyénre, mintegy megváltja az anyag béklyóiból.

Harmadik létsík. A tudatosság és a látható fény tartományának síkja. Nevezik fénysíknak és mentális síknak is. Amikor a kék sík rezgésszámának csökkenése idáig jut, pozitív és negatív pólusra válik szét. A lélek e ponton meghasad, ezért vannak lelki társaink.

Harmadik pecsét. A tudatosság és a látható fény tartományának erőközpontja. A fegyellemmel, zsarnoksággal, hatalommal és mások kizsákmányolásával áll kapcsolatban. Székhelye a napfonat.

Hatodik létsík. A hipertudat és a gamma-sugarak tartománya. Ezen a létsíkon tapasztaljuk meg a létezés egységét.

Hatodik pecsét. Az agyalapi miriggyel és a gammasugarakkal áll kapcsolatban. E pecsét működésbe lépésekor fellebben a tudattalant eltakaró fátyol. Az agy megnyitása ennek a pecsétnek a megnyitásával jár, ami egyúttal a tudatot és az energiát is felébreszti.

Hertz-hullámok birodalma. Lásd első létsík.

Hetedik létsík. Az ultratudat és a végtelen ismeretlen birodalma. E síkon kezdődik az involúció mozgása. A síkot akkor hozta létre a zéró pont, ami

kor leutánozta az önmagát elgondoló űrt. Így jött létre a tükröző vagy másodlagos tudat. Az összes több sík a hetedik rezgésszámának és idejének lelassulásával keletkezett.

Hetedik pecsét. A koronacsakrával, az agyalapi miriggyel és a megvilágosodással áll kapcsolatban.

Hét pecsét. A hét tudati szintnek megfelelő nagy hatású erőközpont. A testet a szalagok kötik össze a pecséteknek megfelelően. Az első három erő központból minden emberben spirál alakban árad ki az energia. Mindez nemiség, fájdalom vagy hatalom alakjában jelentkezik. A felső pecsétek megnyílásával magasabb tudati szint lép működésbe.

Hierophanész. Mester, aki manifesztálni is képes a tudását, és tanítványaival is megosztja azt.

Hihetetlen. Ramtha valami szokatlanra vagy túláradóan szenvedélyesre utal ezzel.

Hihetetlen gondolat. Korlátlan, magasrendű, transzcendens gondolat.

Hipertudat. A hatodik létsík és a gamma-sugarak tartoznak ide.

Hipnotikus képesség. Megváltozott tudatállapotra és analógiás gondolkodásra való képesség. Ebben az állapotban háttérbe szorul a neocortex működése, helyette a középagy és a kisagy alsó régiói aktiválódnak.

Homokozó. Ama magatartásminták, szokások, vélekedések és gondolati folyamatok összessége, amely megakadályozza, hogy valaki új gondolati paradigmákat fogadjon be, új tapasztalatokat szerezzen. Ugyanaz, mint a neuronet és az emberi személyiség.

Iaut Alef Elóhim. A Ramtha által létrehozott egyik csoport. Minden csoportot maga nevezett el, és külön küldetést adott nekik, amely egységbe fogja e közössége tagjait.

Időtlenység. A jelen - az örök, teremtető, analógiás pillanat - megtapasztalása. Az idő ennek a teremtető pillanatnak a kifejeződése.

Idővonal. Adott tudatállapotból eredő lehetséges eseménysorozat.

Involúció. Alászállás a zéró pontból és a hetedik létsíkról a legalacsonyabb rezgésszintre, az anyag birodalmába.

Involúció könyve. A lélek tapasztalatait jegyzi fel a zéró ponttól a legsűrűbb valóságsíkjáig, az anyag síkjáig.

Igazság. Több egyszerű adathalmaznál. Az igazság egy gondolati paradigma vagy fogalom tökéletes megértése, amely így tapasztalattá és bölcsességgé érik.

lónia. Atlantisz kontinensének egy régiója, a mai Macedónia helyén.

Ismertetlen Isten. Ramtha népének, a lemúroknak egyedüli Istene. Együttal elfeledett isteni mivoltunkra is utal.

Isten. Ramtha tanításai az „Istenek vagytok” alap gondolatát szálazzák tovább. Az emberiség elfeledkezett isteni eredetéről. Isten és az úr nem ugyanaz. Isten a felfedező tudat és energia, amely ismertté teszi az úr eleddig meg nem ismert lehetőségeit. Isten a teremtés mindenható, mindent betöltő őssereje.

Istenasszony. Az emberi lényeg kiteljesedése.

Istenek. Fejlett lények más csillagrendszerekről, akik 455'000 éve érkeztek a Földre. Ezek az Istenek génmanipulációnak vetették alá az emberiséget, miközben DNS-ünket elkeverték a sajátjukkal. Ők felelősek a neocortex fejlődéséért, s alacsonyabb rendű munkaerőként, rabszolgaként dolgoztatták az emberi fajt. A sumer agyagtáblák és különböző műtárgyak tanúskodnak minderről. Istenekként emlékezünk meg az elfelejtett Istenekről, önnön emberi lényegünkről is.

Isten elméje. Felöleli valamennyi életforma tudatát és bölcsességét, amely valaha élt bármely dimenzióban, időben, vagy valaha is élni fog bármely bolygón és csillagon.

Istenember. Az emberi lényeg kiteljesedése.

Isten királysága. E fogalom olyan létsíkra vagy dimenzióra utal, amelyben Isten korlátlan tudata az úr.

Isten fia. Isten fia vagy leánya az, aki nemesebb és szélesebb látókörű tudattal születik a világra, mint azok, akik az első három pecsét birodalmába tartoznak. Aki Isten fiaként vagy leányaként cselekszik, az isteni és nem emberi tudattal él.

Isten kora. Isten korában a tudomány addig soha nem látott fejlődésnek indul. E korban mélyrehatóan megváltozik majd az idő és annak értéke. Kiveszik létsíunkról a betegség, szenvedés, gyűlölet, öregedés, halál és háborúskodás. Mindennek a helyét az élet folyamatossága veszi át. Ezt a sok jót a tudás, megértés és mély szeretet hozza el minden egyes entitás életében.

Isten leánya. E fogalom arra utal, hogy valamennyien magunkban hordozzuk isteni mivoltunk örökségét, s Ramtha ennek fényében szemléli a nők egyenjogúságát.

Izisz emlői. E névvel illeti Ramtha az amygdala magvakat és az ammon-szarvat az agyszövetben.

Jahve. Nem azonos Jehovával. Jahvének nem tetszett, hogy Jehova rabszol gáivá teszi az embereket. Id istennel együtt szembeszegült Jehovával, és az emberben lakozó ismeretlen Isten mibenlétére oktatta az emberiséget.

Jehova. Fejlett lény, aki bizonytalan és kötekedő természet volt, s a nővérét is gyűlölte. Ő üzte el Ábrahámot Babilonból Kánaánba. Így született meg a héber nép, amelyet Mózes később kivezetett Egyiptomból az ígért Földjére.

Jeszája ben József. Így nevezi Ramtha Jézus Krisztust, a kor zsidó hagyományának megfelelően.

Jövendölés. A jövő eseményeinek előre látása a jelen tényei alapján. A jövendölésekhez mindig hozzá kell tenni, hogy a „dolgok jelen állása szerint”, mivel azok a kollektív tudattalannal párhuzamosan változhatnak. A jövendölés illetén értelmezése Ramtha tudat és energia fogalmán alapszik.

JZ Knight. Ramtha egyedül az ő révén nyilvánult meg, s szeretett lányaként emlékezik meg róla. Míg élt, ő volt Ramaja, Ram házának egyik gyermeke.

Karbul. Karboncső, microtubulus, a sejt váza.

Karma. A gondolatok és tettek természetes következménye. Magában foglalt mindent, ami megoldatlan gond vagy érzés valaki életében, amelyet az illető még nem párolt bölcsességgé. A lélek által fel nem dolgozott kérdések taszítanak újra meg újra az újjászületések körforgásába.

Kartus. Valaha az egyiptomi fáraóneveket vette körül ez a hieroglifa, amely itt egy gondolat vagy személy lényegét fejezi ki.

Kék háló. A finomtest szövetét jelenti. Láthatatlan vázunk ez, amely az ultraibolya fény tartományában vibrál az anyagi létsíkon.

Kék létsík. Lásd negyedik létsík.

Kék Test™. A negyedik valóságsíkhoz tartozó test. Áthidaló tudat ez az ultraibolya fény rezgésszámán. A könnyűtest és az anyagi létsík ura.

Kék Test™ gyógyítás. Ramtha által tanított gyakorlat, amelynek során a tanítvány felemeli tudatát a negyedik létsíkra, hogy meggyógyítsa vagy megváltoztassa az anyagi testet.

Kék Test™ tánc. Ramtha által tanított gyakorlat, amelynek során a tanítvány felemeli tudatát a negyedik létsíkra. Lehetővé teszi a Kék Test™ felmérését és a negyedik létsík megnyitását.

Képmás. A társadalmi tudat. A neuronet, avagy a személyiség gondolkozása.

Kirlian fotók. Orosz technikusok dolgozták ki ezt az eljárást, amelynek révén le lehet fényképezni a személyek vagy tárgyak auráját.

Kollektív magatartásminták. Egy embercsoport magatartásmintái és gondolati folyamatai.

Kollektív tudat. Hasonló Jung kollektív tudattalan fogalmához. A kollektív tudat felismerhető tudatállapot, amelyben egy embercsoport, nemzet vagy kultúra osztozik.

Kollektív tudattalan. Az emberiség közös lelkiállapota, amelynek azonban nincs tudatában. Társadalmi tudatnak vagy testtudatnak is nevezik. Az anyagi létsík és az első három pecsét tudati állapota.

Konstansok. A konstansok átriumában élő lények, ők felügyelik a természet körforgását és egyensúlyát.

Korlátozott gondolkodás. A tér és idő korlátai által behatárolt gondolkodás. Az emberi személyiség gondolati folyamatait és az első három létsík tudatállapotát jelöli.

Kozmikus ragasztóanyag. Ramtha ezzel a fogalommal határozza meg a mindenséget összetartó erőket, amilyen többek között a szeretet is.

Könnyűtest. Ez a finomtest, amely a harmadik létsíkhoz és a látható fény hullámsávjához tartozik.

Krisztus. Nem egyetlen személyre utal, hanem mindenkire, aki uralma alá hajtotta az anyagi létsíkot, és legyőzte a halált. A bennünk élő Istent, isteni aspektusunkat is jelenti.

Krisztus az anyagban. Ez a karácsony (Christ mass) eredete. Az emberi testben jelenlévő Krisztus-tudatra is utal.

Krisztus útja. Ramtha által eltervezett lecke, amely megtanítja a hallgatót lassan és rendkívül éberén járni. A hallgató ekkor minden lépése során Krisztus tudatával éli át a világot.

Kritikus tömeg. Az a pont, amikor a tudat anyaggá tömörül.

Kundalíni. A magasabb pecsétektől száll alá a gerincoszlop aljára a kamasz- korban. Ez a jelentős energiacsomag az emberi fejlődés motorja. A kundalínt a hinduk a gerincoszlop alján összetekeredett kígyóként képzeltek el. Energiája más, mint az első három pecsété, amelyek a nemiségért, fájdalomért, szenvedésért és rabságért felelősek. A kundalíni energia fel- emelkedése a korona-csakrába a megvilágosodás folyamata. Ez a kígyó felébredésével veszi kezdetét, amely táncot jár a gerinc tövében, ionizálja a gerincvelői folyadékot, megváltoztatva annak

molekuláris összetételét. Mindez megnyitja a középagyat, a tudattalan kapuját.

Küldés és befogadás. Ramtha e gyakorlatában a tanítvány az érzékelés kikapcsolásával megtanulja mozgósítani a középagyát. A gyakorlat növeli a távolba- és jövőbe látás képességét.

Lélek. Ramtha az Élet Könyveként emlegeti, amelyben az involúció és evolúció nagy tapasztalata bölcsességgként raktározódik el.

Lélekvándorlás. Az újjászületések körforgása.

Legfőbb mesterek. Ők alkotják a Megvilágosodás Iskolájának személyzetét, ők szervezik meg az iskola életét és az elvonulásokat.

Lineáris fizika. A klasszikus, newtoni fizika.

Lista. A tanítvány kívánságainak jegyzéke. Miután lejegyezte őket, ezekre összpontosít analógiás tudatállapotban. A lista a neuronet átprogramozását és megváltoztatását célozza. Olyan eszköz, amely jelentős és tartós változásokat idéz elő a szóban forgó személy életében és valóságában.

Magasabb rendű pecsétek. A négy utolsó pecsét.

Majomagy. A gondolkodás felületességére és csapongására utal.

Második létsík. A társadalmi tudat és az infravörös frekvenciatartomány síkja, amely a fájdalommal és szenvedéssel áll kapcsolatban. A harmadik valóságsík negatív ellentétpárja, ez utóbbi a látható fény birodalma.

Második pecsét. A társadalmi tudat és az infravörös frekvenciatartomány erőközpontja, amely a fájdalommal és szenvedéssel áll kapcsolatban, s az alhasban található.

Materializáció. Az a folyamat, amelynek során a gondolat anyagként kristályosodik ki.

Megcsonkult én. A latin eredetű lélektani kifejezés - alter ego - sajátosan értelmezett jelentése. A személyiség behatárolódására utal, s találóan jellemzi, hogyan nyomja el az egyik egyén a másik isteni, igaz lényegét.

Megcsonkult gondolkodás. A megcsonkult egyént jellemzi.

Megszokott gondolatok. A tapasztalat által bejáratott agypályák termelik a személyiség megszokott, meggyökeresedett gondolatait.

Megfigyelő. Ő semmisíti meg a kvantummechanika részecskéit, hullámait Valódi lényegünket, a szellemet, az elsődleges tudatot, a bennünk lakozó Istent képviseli.

Megtestesülés, Meghatározott élet tapasztalataira utal. A személyen túli, a szellem, igaz valónk az űr gyermeke, s mint ilyen, halhatatlan. A lélek különbözik a szellemtől, amennyiben ez rögzíti a halhatatlan szellem

tapasztalatait. Mind a lélek, mind a szellem a testbe költözik egy-egy új élet során, hogy kölcsönhatásba lépjenek az anyag világával. A halál óráján mindkettő elhagyja a testet, hogy új testbe költözve beteljesítsék e lét-sík küldetését.

Megvilágosodás. A személyiség kiteljesedése, a halhatatlanság és a korlátlan tudat elérése. Annak eredménye, hogy a gerincoszlop alján ülő kundalíni energia felemelkedik a hetedik pecséthez, ami megnyitja az agy eleddig ki nem használt területeit. Amikor ez az energia behatol a kisagy alsó régióiba és a középagyba, s megnyílik a tudattalan is, az illetőt hirtelen fényesség árasztja el, ezt nevezzük megvilágosodásnak.

Menny. Háromféle értelemben használjuk. Jelenti egyrészt a mennyországot. Meghatározott létsíkot is jelöl. Jelenti továbbá a neocortex és a homloklebeny néma tartományát.

Mester. Olyasvalaki, aki szakadatlanul tudatában van isteni mivoltának, és e tudását mindennapi életében is kamatoztatja. Ramtha mestereknek nevezi tanítványait, mivel azon az úton járnak, amely elvezet a mesterként való gondolkodáshoz és cselekvéshez.

Merkaba. Egy nagyon nagy anyahajó neve ez a Sarkcsillagról.

Mestertanító. Egekbe emelkedett mester, aki be tudja vezetni tanítványait a szent tudás titkaiba.

Mindenségetek smaragdja. A Föld.

Mu. Lemúria kontinense, amely jelenleg a Csendes-óceán mélyén pihen.

Múlt. A múlt ebben a szubjektív szemléletben egy személy érzelmi tapasztalatainak összessége, amelyek emberekre, helyekre, dolgokra, korszakokra és eseményekre vonatkozhatnak. A múlt az emberi fejlődés legnagyobb akadálya, mivel csökkenti az új gondolati paradigmák megalkotására és a megismerésére való képességet.

Nábor. Nábor egy város volt a Nazir völgyében, itt döfték le Ramthát egy ütközetben.

Nagy Építész. Az agy, pontosabban a neocortex és a homloklebeny, itt jönnek létre a holografikus képek és a gondolatok.

Nagy Mu. Az Ősi Bölcsesség Iskolájának gyakorlati alkalmazása. Gyakorlatai a megvilágosodást szolgálják, s révükön halhatatlan, isteni lényekké válhatunk.

Negyedik létsík. A híd-tudat és az ultraibolya fénytartomány birodalma. Ez Siva síkja, aki lerombolta a régit, hogy helyébe újat alkothasson. E síkon az energia még nem hasad szét negatív és pozitív töltésre. A

gyógyítás vagy a fizikai test minden tartós változása előbb a negyedik létsíkon és a Kék Test™-ben kell hogy megvalósuljon.

Neewollah. A Halloween visszafelé olvasva.

Negyedik pecsét. A feltétlen szeretettel és a csecsemőmiriggyel áll kapcsolatban. Amikor működésbe lép, a felszabaduló hormon egészségben tartja a testet, és megállítja az öregedés folyamatát.

Neofita. A Nagy Mű kezdő tanulmányozója.

Om Akad. A Ramtha által létrehozott egyik csoport. Minden csoportot maga nevezett el, és külön küldetést adott nekik, amely egységbe fogja e közösségek tagjait.

Onáj. Déli kikötőváros Atlantiszon. Itt élt Ramtha gyermekkorában anyjával, fivérével és kishúgával.

Ősi bölcsesség. Elmúlt korok bölcsessége ez, mindazon nagy mestereké, akik valaha is éltek és megvilágosodtak földünkön. Ez az igazság munkál a Nagy Mű részleteiben, és ez adja meg Ramtha tanításainak tartalmát.

Összpontosítás. A Nagy Mű tanulmányozásának előfeltétele. Olyan, mintha tudatos és analógiás gondolkodás révén holografikus kép képződne a homloklebenyben.

Ötödik pecsét. Az ötödik létsíkkal összekötő szellemtest központja. A pajzsmiriggyel áll kapcsolatban. E pecsét örökös az, hogy megosztottság nélkül beszélhessünk és éljük meg az igazságot.

Paranormális képességek. Érzékelés nélkül szerzett tudás. Akkor fejlődik ki, amikor a középagy a Hertz-hullámoknál magasabb rezgésszámok előtt is megnyílik.

Párbeszédnapok. Ezeken az üléseken a résztvevők közvetlen kérdéseket tehettek fel Ramthának. Még azelőtt került erre sor, hogy megalakult a Megvilágosodás Iskolája 1988-ban.

Pillanat. Az örök, teremő jelen idő.

Pokol. Ramtha kifejti, hogy e fogalom eredetileg sekély sírhantot jelölt. Ez a fajta temetkezési forma azonban nemkívánatos volt, mivel az elhunytat kitette a vadállatok támadásának. Ramtha sehol másutt nem találkozott a pokollal, mint az örök büntetés helyszínével, csupán azoknak az embereknek a tudatában, akik hittek benne.

Próbatétel. A beavatott kipróbálását jelenti, amely rendszerint tíz napig tart, s lehetővé teszi a hallgató számára, hogy lemérje fejlettségi szintjét.

Príma matéria. Alkímiai kifejezés, amely a dolgok végső lényegére utal.

Ramuszte. Így nevezik az érzelmek ama házát, ahová Ramtha önnön választása szerint született. Feladata az volt, hogy megtanuljon bánni e kollektív tudatforma érzelmi megértéséből származó hatalommal.

Ré. Egyiptomi napisten. Ramtha a Napot nevezi így.

Rezgésszám. Adott energiafésülés rezgéseinek száma. Meghatározott létsík részecskéinek vagy hullámainak rezgésére vonatkozik.

Sárga agy. Így nevezi Ramtha a neocortexet, az analitikus és érzelmi gondolkodás agyi régióját. Azért nevezi sárgának, mert szemléltető rajzain ilyen színnel jelölte ezeket az agyi területeket. A rajzot - amelyről hangsúlyozta, hogy erősen egyszerűsített a könnyebb megértés érdekében - később is sokszor bemutatta.

Sátán. Nem egyetlen személyt jelöl, hanem minden olyan erőt, amely megfoszt minket isteni lényegünkől és változásra való képességünkől. Sátán, a vádló, az elmúlt érzelmek börtönébe zárja az embert.

Sambala. Az ősi erdő neve, amely Ramtha életében az Indus folyó északnyugati szegletében terült el.

Siva. Siva a kék sík és a Kék Test™ ura. Nem egyetlen istent képvisel a hindu mitológiában, hanem inkább a negyedik létsíkra és az ultraibolya rezgéstartományra jellemző tudatállapotot, a negyedik pecsét megnyitását. Siva egyik nemhez sem tartozik. Androgün lény, mivel a negyedik való-ságsík energiája még nem hasadt szét negatív és pozitív pólusra. Ez fontos megkülönböztetés az isten hagyományos hindu felfogásával szemben, amely nős férfiistenségként tekint rá. A lábánál heverő tigrisbőr, háromágú szigonya, s fejénél a Hold meg a Nap azt jelenti, hogy ez a test úrrá lett a tudat első három pecsétje felett. A kundalíni energiát a fejen keresztül kitörő lángnyelvekként szokás ábrázolni. Ez újabb különbség Siva hagyományos megjelenítésével szemben, mivel itt a kígyó az ötödik csakra szintjén, a toroknál tör elő az istenből. Siva jelképeihez tartozik hosszú, sötét haja és nagy tömegű gyöngy nyaklánc, amely a bölcsességgé érett tapasztalatok gazdagságára utal. A tegez, íj és nyíl segítségével lövi ki erős akarata nyilait, amelyekkel elpusztítja, ami tökéletlen, és újat alkot a helyébe.

Sugártest. Lásd könnyűtest.

Szabad tér. Az a tapasztalat, amelynek során elszakadhatunk a homokozótól és behatárolt személyiségünk rutinjától. A szabad tér maga az eksztázis. Szélesebb, felsőrendű nézőpontjából a szóban forgó személy

tisztán látja és megérti mindazt, ami addig zavarosnak és megoldhatatlannak tűnt az életében.

Szalagok. A hét rezgésszám két sorozata, amelyek körülveszik és egybetartják a testet. Mindegyik szalag a maga meghatározott rezgésszámával a hét valóságsíknak, hét pecsétnek és hét tudati szintnek felel meg. A szalagok voltaképpen auramezők, amelyek lehetővé teszik az analógias és digitális gondolkodást.

Szárnyas fáraó. Így nevezték a női fáraókat, akik egy szárnyas korongot viseltek. Ők voltak a legnagyobb mesterek, akik kézrátétellel gyógyítottak, s igazságosan és bölcsen kormányoztak. Mindezt nagy népszerűségnek örvendtek. A fáraók dinasztiái a történelem előtti korbá nyúlnak vissza.

Szelek Ura. Ez Ramtha egyik címe. A szél a szabadságot, az erőt és a szellem transzcendenciáját jelképezi. Ramtha megvilágosodása után lett a Szelek Ura.

Személyiség. Ez a másodlagos, tükröző tudat. Olyan utazó, aki elfeledkezett arról, honnan jött, azaz isteni eredetéről és örökségéről.

Szemléltetés síkja. Az anyagi létsík. E síkon számot adhatunk alkotóképességeinkről az anyagban, az anyag ruhájába öltöztethetjük a tudatot, s kitágíthatjuk érzelmi megértésünket.

Szokatlan szabadság. Ezt akkor tapasztalja meg valaki, amikor a homokozóból kitör a szabadba.

Szupertudat. Az ötödik létsík és a röntgensugarak hullámsávjának tudata.

Szürke emberek. Nagy befolyású embercsoport, ők a nagybankok és nagy vállalatok tulajdonosai, akik kezükben tartják a világpolitikát és világ gazdaságot.

Tahumo. E gyakorlat során a tanítvány megtanul úrrá lenni a természetnek a hidegnek és a melegnek - a szervezetre gyakorolt hatása felett.

TankTM gyakorlat. A tanítványok bekötött szemmel próbálják megtalálni egy labirintus bejáratát. Miközben az ürre gondolnak, a falak érintése, látásuk és egyéb érzékszerveik nélkül iparkodnak tájékozódni. A gyakorlat során a tanítványnak a labirintus közepét, az úr székhelyét is meg kell találnia.

Tankmező. Ez annak a nagy labirintusnak a neve, amely a TankTM gyakorlat terepe.

Társadalmi tudat. A második létsík és az infravörös frekvenciasáv tudata. A személyiség képmásának és az első három pecsét gondolkodásmódjának is nevezik. A társadalmi tudat az emberiség közös, kollektív tudata. Gondolatok, feltevések, vélekedések, előítéletek, törvények, erkölcsi szabályok, értékek, szokások, eszmék és érzések tárháza az emberiség nagy testvériségében.

Terep. Lásd terep neve.

*Terepmunka*TM. Ez a Megvilágosodás Iskolájának egyik alapgyakorlata. A hallgatók lerajzolnak egy darab papírra egy jelet, amelyet szeretnének jobban megismerni és megtapasztalni. A lapokat lefelé fordítva egy kerítésre függesztik. A hallgatók a külvilágot kizárva a jelre összpontosítanak, miközben szellemük a laphoz járul a tudat, energia és analógiás tudat segítségével.

Terep neve. Itt gyakorolnak a terepmunkaTM során.

Terra. Ezt a nevet adták az Istenek Földünknek 455'000 évvel ezelőtt, amikor először látogattak meg bennünket.

Testelhagyás. Testen kívüli élmény.

Testtudat. Az anyagi világra és az emberi testre vonatkozik.

Transzperszonális. A szellemvilággal, az emberi személyiség transzcendens összetevőivel való kapcsolat.

Tudat. Az önmagát elgondoló űr gyermeke. Ez minden létezés lényege és alapszövege. Valamennyi létező a tudatból származik, s az energia, a tudat szolgálóleánya nyilvánítja ki őket világ számára. A tudatáram Isten gondolatainak megszakíthatatlanságára utal.

Tudat és energia. A teremtés hajtóerői, amelyek egymással elválaszthatatlanul összeforrtak. Minden létező a tudatból ered, s energiájának módosulásai révén nyilvánítja ki magát az anyagban.

*Tudat & energia*TM = C&ETM.

Tudattalan. Székhelye a kisagy alsó része és a hullóagy. Ennek az agyi területnek megvannak a maga független kapcsolatai a homloklebennyel és a szervezet egészével, energetikai kapcsolatai pedig Isten tudatához és minden korok bölcsességéhez kötik.

Ultratudat. A hetedik létsík és a végtelen ismeretlen frekvenciasávjának tudatállapota.

Üdvösség síkja. A lelkek itt megpihennek, hogy előző életüket áttekintve megtervezzék következő újjászületésüket. Mennynek vagy Paradicsomnak is nevezik, ahol nincs többé fájdalom és szenvedés, szükség vagy hiány, és ahol minden kívánság azonnal valóra válik.

Úr. A végtelen semmi, amely azonban minden lehetőséget magában rejt.

Üzenet. Egy mester olyan üzeneteket küldhet, amelyek valóra váltják a szavakat és szándékokat.

Végtelen ismeretlen. A hetedik létsík és ultratudat rezgéstartománya.

Vele született tudás. Olyan tudás, amelyet nem a külvilágból szerzünk, ha nem tudattalanunk közreműködésével.

Vismalodu. Az ismeretlen isten lemúr neve.

Vörös energia. A kundalíni és a paranormális energia.

Vörös kígyó. A csakrák mentén felemelkedő kundalíni energiát önmagát caduceusként, a gyógyítás szimbólumaként körbefonó kettős vörös kígyóként is el szokták képzelni. A paranormális energiát is hívják így.

Vörös Oroszlán. Alkímiai kifejezés, amely a halhatatlanság elixírjét jelenti.

Zarathusztra. Zoroaszter, a zoroasztrizmus alapítója. Ramtha elmagyarázza, hogy a nagy próféta is megvilágosodott, halhatatlan mesterré lett.

Zéró pont. A tudat origópontja, amelyet az önmagát elgondoló úr hoz létre. A zéró pont az úr édesgyermeke.

KIADVÁNYJEGYZÉK

Az összes kiadvány megrendelhető a következő címen:

RSE Products and Services
PO Box 519
Yelm, WA 98597
(360) 458-4771 vagy (360) 458-2956
e-mail: greg@ramtha.com
website: www.ramtha.com

Ramtha. Szerk. Dr. Stephen Lee Weinberg.

Ramtha: An Introduction. (Bevezetés) Szerk. Steven Lee Weinberg.

Love Yourself into Life. (Szeresd életre magad) Szerk. Steven Lee Weinberg. *I Am Ramtha.* (Ramtha vagyok) Szerk. Richard Cohn, Cindy Cohn és Greg Simmons.

JZ Knight: A State of Mind. (Az elme állapota)

To Life! (Az élethez) Összeállította Diane Munoz-Smith.

The Spinner of Tales. (A mesemondó) Összeállította Deborah Kerins.

The Last Waltz of the Tyrants. (A zsarnokok utolsó keringője) Szerk. Judi Pope Koteen.

Ufó 's and the Nature of Reality. Understanding Alien Consciousness and

Interdimensional Mind. (Az ufók és a valóság természete. Az idegen tudat és az interdimenzionális elme megértése) Szerk. Judi Pope

Koteen. *Change. The Days to Come.* (Változás. Az eljövendő napok)

Soulmates. The Intensive. (Lélektársak. Összpontosítás)

Becoming. (Valamivé válni) Szerk. Khit Harding.

Manifesting. A Master's Manual. (Megvalósítás. Egy mester kézikönyve)
Szerk. Khit Harding.

Ha szeretne többet megtudni Ramtha iskolájáról:

Ramtha's School of Enlightenment
PO Box 1210
Yelm, WA 98597
(360) 458-5201 ext. 10
e-mail: audrey@ramtha.com
website: www.ramtha.com

www.edesviz.hu

A sorsalakítás művészete

- Részletes információk és érdekességek újdonságainkról
- Cikk és egyéb publikációk sikerszerzőinktől
- Teljes könyvválasztékunk bemutatása
- Előzetesek több hónapos távlatra
- Riportok és beszélgetések sztárokkal és közéleti személyiségekkel az aktuális eseményekről, az ezotériához fűződő kapcsolatukról és legkedvesebb olvasmányaikról
- Ezoterikus magazin
- Édesvíz C@fe
- Online áruház, ajándékozás
- Könyvtár
- Programajánló
- Zsibvásár
- Társskereső
- Játék
- Tizenévesek te@háza

Online könyváruházunkban egyedülállóan kedvezményes vásárlási lehetőséget biztosítunk valamennyi termékünkre. Az interneten rendelt könyveket három munkanapon belül utánvétellel postázzuk.

Szeretettel várjuk folyamatosan megújuló honlapunkon!

ÉDESVÍZ

Jelen kötetben Ramtha előkészíti a Megvilágosodás Iskolájának megalakulását. Elmondja, hogyan működtek a régi idők iskolái, és miért voltak olyan értékesek a tanításaik. Ezek lényege nem volt más, mint a belső isten felébresztése. A civilizáció megjelenésével a hajdan kor mesterei bujdokolni kényszerültek. Most eljött az idő az ősi tanok újjáélesztésére, hogy immár ne csak a kiválasztott kevesek hallhassanak róluk. Ramtha olyan iskolát álmodott meg, amely mindenki előtt nyitva áll, aki meg szeretne ismerkedni elődei örökségével.

- A tudat és az energia mint a valóság mibenlétének meghatározói.
- Az idő működésének mechanizmusa, a valóság természete.
- A tudat-tudattalan, anyag-antianyag kölcsönhatása.
- A világegyetem teremtése.
- A lélek célja.

Nem tudós értekezést, szellemi játszadozást tart kezében az olvasó, nem kinyilatkoztatott igazságok ezek, amelyek vakbitet követelnek. Nem állnak össze új vallássá, nem is egy új egyház építőkövei. Ramtha gondolatrendszere a valósághoz való olyan viszonyt feltételez, amely lehetővé teszi az olvasó vagy a hallgató számára, hogy belépjen ebbe a bölseleti rendszerbe, és első kézből igazolja ennek hitelességét. Ramtha tanítási módszere az egyén kezébe adja azokat az eszközöket, amelyekkel lerombolhatja önnön előítéletekből emelt falait. Ennek nyomán tágabb nézőpontból szemlélheti a dolgokat, lényegibb, szabadabb, tudatos és eddig nem sejtett módon, sokrétűbben tapasztalhatja meg a valóságot.

ISBN 963 528 5981

9 789635 285983

ÉDESVÍZ KIADÓ

www.edesviz.hu

1990 Ft